

ΕΤΟΣ 10^{ος}

Αρ. 425

1935

ΑΝΤΙΚΟΚΙΝΗΤΟ

ΟΤΑΝ

θέλετε να πωλήσετε οιονδήποτε κόσμημά σας

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΓΟΡΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ

32-ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ-32

θα το εκτιμήση και θα το αγοράση

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑΙ, ΟΛΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Εξαιρετική ποιότητα έμπρι-
μέ με αποκλειστικότητα σχε-
δίων.
Κουκουλάκια από καθαράν
μέτασαν.
Σεμινάκια υποκαμίσων - ολόμε-
τασα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3
(Πλατεία Συντάγματος)
Τηλ. 20-579

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Το μόνον συστηματικόν εργοστάσιον του κλάδου του
εις τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

Η μεγάλη πείρα μας εν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

Γυναικεῖα Φορέματα
**Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ Πα-
ραγγελίᾳ**
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

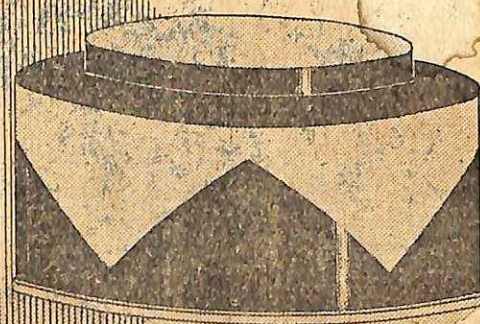
Εὐαγγελιστρίας - Περικλέους 58.

Φορέματα ἐμπριμέ ἀπὸ δοχ. 275.—
Ρόμπες Ζατονέ » » 125.—
Κρέπ - Ζορζέτ ἐμπριμέ » » 450.—
Φορέματα Μαροζέν ἀπὸ δοχ. 810.—
Ἐλαιοφόρια μεταξωτά » » 950.—
Φορέματα μεταξωτά κρέπ
ντέ σιν » » 550.—
Παλὰ μάλλινα σπόρ » » 475.—
Φορέματα κουκουλάκια » » 350.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ » » 250.—

Διεχόμεθα φασόν
Παράδοσις ἐντὸς 24 ὥρων
Ζητοῦνται πεπειραμένοι μοδίσται

POUDRE
NORITA

VALERJ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. Γ. ΜΠΡΙΤΑΝΩΦ & ΣΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ 67^Α ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

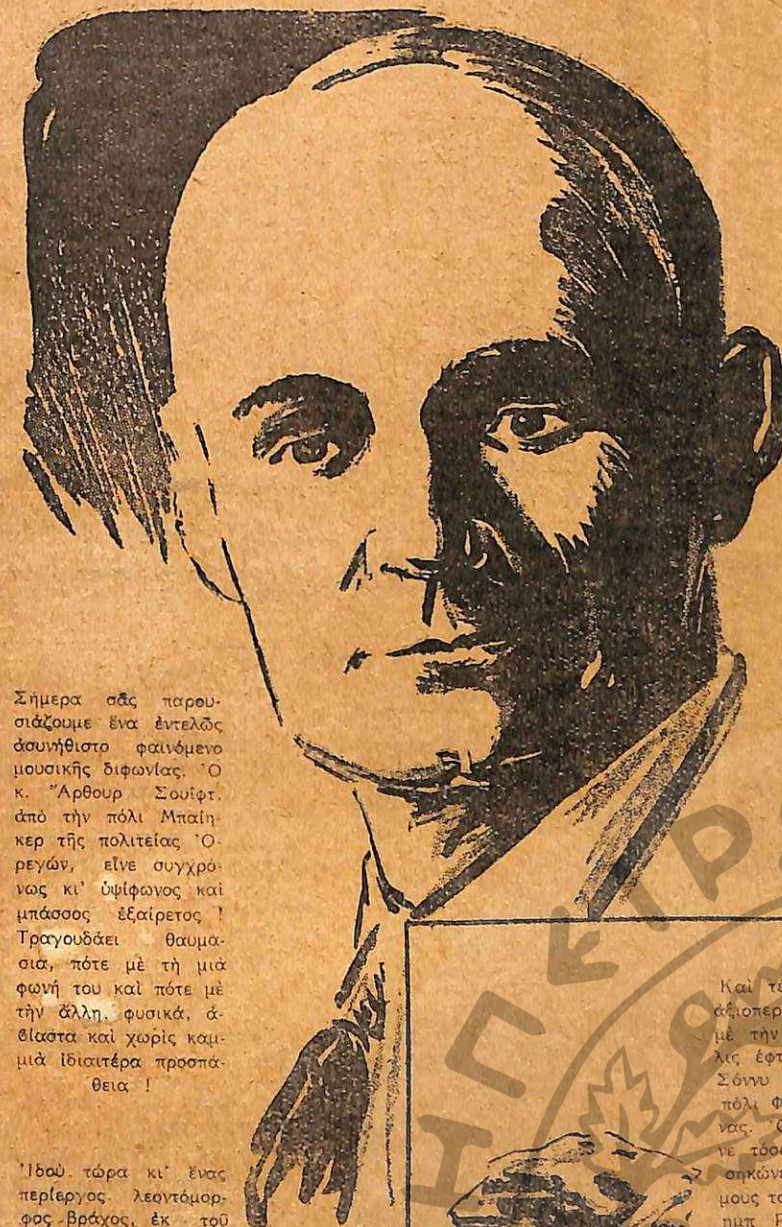
Γιατρός Μαιευτήρ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σχολιστῆρα 8α
(Λυσισατρείων, 3 1)2-6

Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΙΖΗΣ

Γιατρός Δερματολόγος
Επὶ δεκαεξαιτίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Διατρίτης Κλινικῆς τοῦ κασσηνητοῦ
κ. Γεωρ. Φωταίνου. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Ἰεγέας 1
Ὁρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΟΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σήμερα σὰς παρου-
σιάζουμε ἓνα ἐντελὸς
ἀσυνήθιστο φαινόμενο
μουσικῆς διφωνίας. Ὁ
κ. "Αρθουρ Σουίφτ,
ἀπὸ τὴν πόλι Μπαί-
κερ τῆς πολιτείας Ὁ-
ρεγὼν, εἶνε συγχρό-
νως κ' ὑψίφωνος καὶ
μπάσσος ἐξαιρετός!
Τραγουδοῦν θαυμα-
σίᾳ, πότε μὲ τὴ μιά
φωνή του καὶ πότε μὲ
τὴν ἄλλη, φυσικὰ, ἀ-
βίαστα καὶ χωρὶς καμ-
μιὰ ἰδιαίτερα προσπά-
θειᾳ!

Ἰδού τώρα κ' ἓνας
περίεργος λεοντόμορ-
φος βράχος, ἐκ τοῦ
φυσικοῦ. Εἶνε γνωστός
—σύμφωνα μὲ τὸ σχή-
μα του—ὡς «Τὸ Κεφάλι
τοῦ Λιονταριοῦ».
Καὶ βρίσκεται κοντὰ
στο Γκράντ - Τζούν-
ξιον τῆς πολιτείας Κο-
λοράδο στὴν Ἀμερικὴ

Νὰ κ' ἓνα ἀλλόκοτο ψά-
ρι, τὸ ὁποῖο οἱ Ἀμερικαν-
οὶ ὀνομάζουν «Ντράμ-
φίς», ὁπλοδὴ «Ταμπουρλό-
ψαρο», ἐπειδὴ ἔχει διαρκῶς
φουσκωμένο τὸ κορμί
του. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἔχει
καὶ τὴν ἀπαίσια συνήθεια
νὰ τρέφεται ἀπὸ τὰ πτω-
ματα τῶν ἄλλων ψαριῶν.

Καὶ τέλος, τὰ σημερινὰ
ἀξιοπεριεργὰ μας κλείνουν
μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μό-
λις ἑπτὰ χρόνων μικροῦ
Σόιντ Γουάκερ, ἀπὸ τὴν
πόλι Φοίνικα τῆς Ἀριζό-
νας. Ὁ μικρὸς αὐτός εἶ-
νε τόσο στίχταρος, ὥστε
ἀπκῶνει ἐντετα στοὺς ὤ-
μους του τὸν ἀθλητὴ Μπαί-
νιτ Ρούθ, ὁ ὁποῖος συ-
γγίλει 220 λίπρας! Ἡ ἐν-
διαφέρουσα αὕτη ἐπίδειξις
ἐγένετο μπρός σὲ πολὺν
θμους θεατὰς.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είν' αλήθεια σχετικώς πώς η πριγκίπισσα Ματθίλδη δεν ήξερε τί απαιτούσε ή αίσθητική του Ρακίνα. Είχε ανάγκη από κάποια ανώτερη μόρφωση για να την καταλάβει, μά ή ίδια ομολογούσε ότι δεν διάβαζε καθόλου.

Μιά ακόμα πλευρά του χαρακτήρος της: 'Η Ματθίλδη αγαπούσε, τι την διασκέδαζε.

Αν έκτιμούσε τον περίφημο κριτικό Σαλντ-Μπέδ, αυτό άφειλετο υπό πνεύμα του, γιατί αυτός δ άνθρωπος, ο πληροφόρημένος για όλα, είχε πάντα έτοιμα να διηγηθώ για κάθε άνθρωπο ένα χαριτωμένο ανέκδοτο που όλοι τ' άκουγαν άπληστα. 'Αντίθετως, ποτέ ή Ματθίλδη δεν είχε διαβάσει κανένα από τα σοβαρά κριτικά του έργα.

Δικαιολογώντας ή Ματθίλδη την φίλια της προς τ' Δουμά, έλεγε:

— Αυτό που με κάνει να αγαπηζώ τ' Δουμά, είναι τ' πνεύμα του και τίποτε άλλο. Θέλω τ' πνεύμα του για να διασκεδάσω τ' δικό μου, τ' κέφι του... για να έμψυχώνω τ' σαλόνι μου...

Η θύελλα που γκρέμισε τ' Ναπολέοντα Γ' και τ' καθεστώς του, έλάχιστα έθιξε την πριγκίπισσα Ματθίλδη. 'Αμέσως μετά την κατάλυση της Κοιμώουσας και την εγκαθίδρυση της Τρίτης Δυναστείας στη Γαλλία, ή πριγκίπισσα, ή οποια, λόγω της ανωμαλίας καταστάσεως, είχε άποιακουνθή προσωρινώς από τη Γαλλία, βιάστηκε να ξαναγυρίσει στη Παρίσι, μακριά από τ' όποιο δεν μπορούσε να ζήσει. 'Ο Θιέρσος δ' ίδιος, δ' ίδρυσης της δημοκρατίας, τη συνεισέφερε για την ανάστασή της αυτή.

Ότ' οι βδελυροί λίβελλοι που άρχισαν να κυκλοφορούν έναντί της, ούτ' ή δεινότες επιθέσεις τ' τύπου έναντί της ξεπεσμένης αυτοκρατορικής οικογενείας υπόδεσαν να λιννοστήσουν την αγάπη της για τ' Γαλλία.

Οι συννοσηφείς του έργου αυτού την είδαν την ήμερα της επιστροφής της στο Παρίσι με τ' τον πόλεμο, να άνεβαίνει τη λεωφόρο 'Οσιάν, γοησ να υποβή να βρή ούτ' ένα αγοράίο άμύρι.

Τη στιγμή μάλιστα που περιόρισε από τ' παλαιό άνακτορό της, τ' όποιο είχε κατασπασθή, συντηρημένη από την κόουρσαι και την τσαρνή, σωριάστηκε σ' ένα πάγκο, κι' ή καίσαρσία της που τη συνόδευε άναγκάστηκε να τρέξει να της φέρη κάποιο τσιγάρο.

Η πριγκίπισσα Ματθίλδη εγκαταστάθηκε τότε σ' ένα μέγαρο της οδού ντε Μπερρύ κι' άνοιξε έπειτ' από λίγο καιρό και πάλι τ' σαλόνια της, συγκεντρώνοντας σ' αυτά τους σκορπισμένους φίλους της και περιμαζεύοντας, χάρις στην άφοσίωσή του Δουμά, τις περιφημες καλλιτεχνικές συλλογές της, που της είχε άρπάξει ή Κομμούνα.

Στ' ίδιο αυτό μέγαρο, πολλά χρόνια άργότερα, τ' 1904, όταν δ χρόνος έκανε πλαδαρά τ' χαρακτηριστικά της, χωρίς όμως και ν' άγγιξη τη νεότητά της καρδιάς της, δ θάνατος ήγγε και την έπληρε. Καί ανάμεσα απ' όλες τις θλίψεις που άφησαν πίσω τους οι Βοναπάρται, έκείνη έφυγε μ' ένα χαμόγελο, περιστοιχισμένη από τη μεγάλη συμπάθεια τ' όσων και τ' όσων έκλεκτών φίλων της.

IV

Η ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΨΗΤΟ! — ΣΟΒΑΡΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ Ο

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Γ' ΣΥΧΝΑΖΕ ΣΤΑ ΚΑΤΑΓΩΓΙΑ ΚΙ' ΟΤΙ ΗΤΑΝ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΤΩΝ «ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ» — 'Η ΤΡΙΤΕΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ. — ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΓΛΕΝΤΙ, ΚΤΛ.

Μόλις δ Ναπολέων Γ' έγινε αυτοκράτωρ, άμέσως όλοι οι φίλοδοξοι, όλοι οι μεγάλοι τυχοδιώκται άρχισαν να τον περιστοιχίζουν.

Όλοι ήθελαν να πάρουν τ' μερίδιό τους από τ' «ψητό». Οι μόνιμοι ήθελαν να ξαναδημιουργήσουν ή άπλωδ να δημιουργήσουν μιά πριουσία. Οι άλλοι νόμιζαν πως είχαν προσφέρει σ' όν νέο αυτοκράτορα υπηρεσίες, άπ' αυτές που δεν μπορούν να ξεπληρωθούν ποτέ. 'Όλοι είχαν μακριά δόντια. Κι' έπειδή τ' αυτοκρατορικό μάννα δεν έφτανε για να νοιάσουν όλοι, πολλοί, άκολουθώντας τ' παραδειγμά του έτεροθαλούς άδελφού του αυτοκράτορος δουκάου ντε Μοονύ, άναγκάστηκαν να ζητήσουν την άνταποδοσί τους στ' χρηματιστήριο, άνεβά-

ζοντας και κατεβάζοντας τις άξίες, σύμφωνα με τ' κέφι τους ή μάλλον σύμφωνα με τ' συμφέρον τους.

Κι' όλοι σκορπούσαν τ' άκαλοκερδισμένα αυτά χρήματα για να γλεντούν και να δριγκούν. 'Ως προς αυτό όμως, είχαν τουλάχιστον τ' δικαιολογητικό ότι άκολουθούσαν τ' παράδειγμα του άφέντη τους. Χάρις να θέλουμε να φανούμε υπερβολικοί και χωρίς να θέλουμε να λημονήσουμε τις άρετές του, δεν μπορούμε ν' άρνηθούμε τη μεγάλη κλίση του Ναπολέοντος Γ' προς τις απολαύσεις, προς τις περιπέτειες, προς ό,τι έρέθιζε τ' αίμα του.

Όταν τ' 1831, δ Ναπολέων, άπλωδ πριγκίψ ακόμα, πήγε στ' Παρίσι για πρώτη φορά, χάρις στην άδεια του τότε βασιλέως Λουδοβίκου - Φιλίππου, σύνταξε συστηματικά στ' καταγώνια της οδού Μουφφετάρ και της πλατείας Μουιπέ, ένω όλοι νόμιζαν πως ήταν άδωρος και κρεββατωμένος. Τού άρεσε ν' άντικρύζει τ' θέματα της κραυγής, θέματα που χωρίς άλλο ένει τ' ενδιαφέρον του, άφου τόσο και τόσοι μυθιστοριογράφοι τ' άναζητήσαν με τ'ν ίδιο σνεδόν τρόπο για να τ' χρησιμοποιήσουν στ' έργα τους.

Στ' 7 Μαΐου 1831, δ πολίγνη σ' όποιο άρεσαν τ' νλέντια τ' όν κακωπών και τ'ν νυναικών του δούλου, κι' ή καυγάδες και τ' μαγαρώματα τ'ν κατανώνων, συνελήθη, κάποια βραδιά που έγινε «επιλόκος» ή άστυνυμία. 'Ενα ύποπτο κέντρο και άδηνάθηκε υπό τιμήν. Φορούσε μιά βολυγκη ιμπλούζα κι' ένα κασκέτ στολνάδ στ' κεφάλι του. Στ' τιμήν άπ' όλο τ'ν άνανώσαν κι' δ Κάζιμιο Πιερί, που ήταν τότε ύπουργός, διέταξε άμέσως τ'ν άπόλυσή του.

Γιατί όμως αυτή ή μεταβολή νια παροστεκόταν δ' άσπής ή δ' έρωτος. Κανείς δεν τ' έμαθε ποτέ.

Η ύπτερα του, τέως βασιλισσα της 'Αλλανδίας 'Ουτενσία, έπειδή ή ύπάθεσις άονισε να προκληθ' όδούβ. Ισχυρίστηκε τότε ότι δ υνός της μεταμφιεζόταν καιμιά φορά έτσι, γιατί ήθελε να παρακολουθήσει άπό κοντά κι' εκ τ'ν φυσικού τ' ζωή της άπ' όλο τ'ν άνανώσαν, για τ'ν άπ' όλο τ'ν άνανώσαν να γράψει ένα βιβλίο. 'Ο Ερνέστος 'Σίνος, δ διάκμος υψίστης άνανώσαν της έπονής, δ άπ' όλο τ'ν άνανώσαν, έκουεταλλεύθηκε τ' έπισόδιο αυτό στ' περίφημο μυθιστόρημά του «Τα Μυστήρια τ'ν

Η πριγκίπισσα Τρουμπέτσκόφ, φίλη της αυτοκράτειρας Εδγενίας (Πίναξ τ'ν Β'ντερχαλτερ)

Παρίσιων» (*) στ' όποιο παρουσιάζουν τ' Ναπολέοντα Γ' ως πριγκίπα Ροδόλφο, μεγάλο δούκα τ'ν Γερουστίν.

Η Εδγενία, μόλις έγινε σύζυγος τ'ν Ναπολέοντος Γ', έκανε μιά άρραία χειρονομία. 'Αρνήθηκε να δεχθ' έξακόσιες χιλιάδες φράγκα που της προσέφερε τ' Δημοτικό Συμβούλιο τ'ν Παρίσι, για ν' αγοράσει ένα κόμμημα άντάξιο της.

—Να χρησιμοποιήσουν τ' χρήματα αυτά για να συσταθ' ένα ίδρυμα προς περιθαλψή τ'ν άπόρων κοριτσιών, έπρε, έφέροντας πώς ή χειρονομία της αυτή θά ένδουσιάζε τ' λαό.

Όστόσο, ή πονηρή 'Ισπανίδα, που δειχθηκε τόσο γενναία όδωρη τότε, έγινε σιγά-σιγά, μιά γυναίκα που λάτρευε τις πολυτέλειες και τ'ν έπιδειξί τους και ποτέ της δεν ξανάκανε μιά τέτοια χειρονομία. 'Εφτασε μάλιστα μέχρι τ'ν σημείου να πείση τ'ν σύζυγό της να μ'ν δέχεται, για λόγους οικονομίας, τ' έργα διαφόρων συγγραφέων, τ'ν όποιων ή άφιέρωσις τ'ν ξεναγούσαν να φαίνεται κάπως γενναίαδωρος.

Η Εδγενία, γυναίκα άσπ'ν κατά βάθος, θαμπαμένη καθώς ήταν από τ' θρίαμβό της, δημιούργησε πολύ γρήγορα γύρω της μιά αούλη, πιστ' άντίγραφο της αούλης της 'Ιωσήφινας, της συζύγου τ'ν Μεγάλου Ναπολέοντος. 'Όλα έλλαστε στη δεύτερη αυτοκρατορία, ή προκηρύξεις, ή αυτοκρατορική φρουρά, οι τρόποι, ή έθιμοτυπία, γινόντουσαν κατ' άπομίμωσιν της πρώτης. Μόνον σ' όν έρώτα, έπαίριαν ως μοντέλο τ'ν αούλη τ'ν βασιλέων της Γαλλίας.

Η έσορτής ήσαν συνεχώς στ' άνάκτορα τ'ν Κεραικοσ, δπου έμεινε ή αυτοκρατορική οικονεία. Κι' αυτό έκανε τ'ν έγθροδ τ'ν καθεστ'τος να λένε: «Δεν κάνουν άλλο, παρ'ό να διασκεδάζουν. Ένώ δ λαός δουλεύει!» Είν' αλήθεια πως γι' αυτούς που κυβερνούν ή διασκέδασις, δηλαδή τ'ν να δίνουν δεξιώσεις και γεύματα, ένε έργασία, δηλαδή διπλωματική έργασία.

«Άλλοι πάλι μουρούριζαν κι' έλεγαν: «Όταν άνέθηκε στ' θρόνο, δ Ναπολέων έπρε: «Η αυτοκρατορία είναι ή Ειρήνη!» 'Απλή παραδρομή. 'Ηθελε να π'ν: «Η αυτοκρατορία είναι τ' γλέντι».

Και τ' γλέντι ήταν πραγματικά γλυκό. Οι μεγιστάνες έμυμντο σ' αυτό τ'ν αυτοκράτορα. Οι άστοι έμυμντο τ'ν αυτοκράτορα. Μά τ'ν κατάφερνε άσχημα δ φτωχός!

Κι' δ λαός έκανε, ό,τι μπορούσε για να μιμηθ' τ'ν άστούς.

Δυστυχώς, τις έσορτές αυτές τις τόσο εύθιμες, δεν μπορούσε να τις χαρή έντελως τ' αυτοκράτορας ζεύγος, που ήταν ύποχρεωμένο να διατηρή κάποια έπιφύλακτικότητα.

Μονάχα τ'ν νόμιμο τ'ν χορών τ'ν μετεμφισμένων ξανάδινε κάθε έλευθερία δράσεως

και στ' πιο ύψηλά πρόσωπα.

Διηγούνται πολλά ανέκδοτα, που παρουσιάζουν τ' Ναπολέοντα Γ' να έπωφελήται πλήρως της έλευθερίας που τ'ν έδινε τ'ν έγκόνιτό του.

Εμείς έδωθ' αναφέρουμε ένα απ' αυτά, έλάχιστο γναυτό:

Κάποια έποχή, δ Ναπολέων είχε 'ρθ' σ' τόση αντίθεσι με κάποιον από τ'ν ύπουργούς του — άς μ'ν αναφέρουμε ποιόν — όση ή γυναίκα τ'ν ύπουργού, γυναίκα θελκτική μ' άρκετά έλεύθερη στ' λόγια της, δεν άφνε εύκαιρία που να μ'ν πεταχ' πειρακτικούς ύπαινιγμούς έναντίον τ'ν αυτοκράτορος. Οι ύπαινιγμοί αυτοί έφτασαν κάποτε ως τ' αυτά τ'ν αυτοκράτορος, δ όποιος έπρε:

—Θά έκδικηθ' αυτή τη μικροδία αούθ'ν!

Η διαφωνία δεν έμπόδιζε καθόλου τόσο τ'ν Ναπολέοντα, όσο και τ'ν ύπουργό και τη γυναίκα του ν' αλλάζουν χειραψί-

ες και έγκάρδια λόγια, όσάκις συναντιόντουσαν σ' δεξιώσεις και σ' έορτές.

Σε μιά λοιπόν από τις έορτές αυτές, σ' κάποιο χορό με ταμφισμένων, γράφηκε δ έπίλογος της φιλονεικίας αυτής.

Παρ' όλο τ'ν πέπλο που έκρυβε τ'ν χαρακτηριστικά της, δ αυτοκράτωρ δεν δυσκολεύτηκε ν' άναγνωρίσει σ' ένα απ' τ'ν ντόμνα τ'ν χορού τ'ν έαυτή ύπουργίνα, που τόσο τ'ν κακο-λογούσε.

Αποφάσισε λοιπόν να της παίξει ένα καλό παιχνίδι. 'Ηερε έλλαυτε ότι ή γυναίκα αυτή δεν διακρινόταν και τόσο για τ'ν πίστι της προς τ'ν σύζυγό της.

Μεταμφισμένος καθώς ήταν κι' ό ίδιος, άρχισε να έρωτοτραπ' μαζί της και να της άπειν' τ'ν πιο παθητικά λόγια. 'Ο Ναπολέων μάλιστα ήξερε όλες τις λεπτομέρειες της ζωής της ύπουργίνας κι' έτσι τ'ν έκανε

να πιστέψ' ότι ήταν ένας απ' τ'ν πιο θερμούς λάτρεις της.

Το όποιο τ'ν άνομα κυκλοφορούσε από στόμα σ' στόμα και με τ'ν όποιο είχε τ'ν ίδιο περίπου άνάστημα και τ'ν ίδια φω- νή.

Κι' ή ύπουργίνα έπεσε σ' τ'ν παγίδα. Κατά τ'ν αούλη, τ'ν ζευγάρι μ'ν μ'νκε σ' ένα άμάξι, πγαίνοντας να χαρή τις υπέρτατες άπολαύσεις τ'ν έρωτος.

Κι' ή άρραία ύπουργίνα είχε όστόσο μερικές άμφιβολίες άκόμα για τ'ν ταυτότητα τ'ν καθ'όλη τ'ν έρωτος της και τ'ν έκ' τευς να βγάλη τη μάσκα του.

Κ' έκείνος όμως δεν δέχτηκε, έφθον κι' αυτή άρνιόταν να βγάλη τ'ν πέπλο της.

Εφτασαν τέλος σ' ένα από τ'ν διάφορα σπίτια που είχε για έρωτικές φωνές τ'ν δ αυτοκράτωρ στ' Παρίσι. 'Εκεί, φορώντας τις μάσκες τους κι' οι δύο, μέθησαν από άγάπη.

Τέλος όμως έφτασε κι' ή σι- τ'ν θ'νταίνεμπλώ, ή ζωή τ'ν αυτοκράτορος είχε φυσικά όρες γαλήνης κι' άπλες γεμάτες γοητεία, αλλά και όρες έπισημες και πληκτικές.

Όταν έρχόταν για έπίσκεψι κανένα ύψηλό πρόσωπο, άμέσως ή πιο άσπ'νρή έθιμοτυπία έπαρνε τη θέση της άπλης άστικής ζωής. 'Αφ' όν να άπ'ν καλοκαιρινά φορέματα, για να φορέσουν βαρείες έπίσημες τουαλέττες και στολές.

Τότε κι' δ αυτοκράτωρ, δ όποιος στ' θ'νταίνεμπλώ ζούσε έντελως άπ'ν, άναγκαζόταν να φορά τ'ν μεγάλη τ'ν στολή και να έναβείνι στ' θρόνο του, όπου τ'ν άπ'νθιαν κομπλιμέντα τόσο ειλικρινή, όσο κι' αυτά τ'ν άπ'νθιαν δ' όποιος.

Επειτα άρχιζαν ή παράτες κι' ή στρατιωτικές έπιδείξεις κι' όλη αυτή ή φασαρία τελείωνε τ'ν βράδυ μ' ένα έπίσημο γεύμα.

Και τώρα άς άς διηγηθώ με ένα έπεισόδιο κομικώτατο, σχετιζόμενο με τ'ν ύποδοχή τ'ν πρεσβευτ'ν τ'ν βασιλέως τ'ν Σιάμ, που προκάλεσε τ'ν πιο τρέλη εύθυμία μεταξύ τ'ν αούλικων και τ'ν έπ'ν άνημόνητο.

Τ'ν έπεισόδιο αυτό έγινε στ' 27 'Ιουνίου 1861. Οι άπ'σταλμένοι της μακρινής άσιατικής μεγαλειότητας έφτασαν με τ'ν δώρα τους τ'ν άνατολίτικα και με τ'ν μ'ντερα καπέλλα τους.

Είχαν ζητήσει τ'ν κάκου τ'ν αυτοκράτορα στ' Παρίσι κι' είχαν πεί τ'ν τ'ν θ'νταίνεμπλώ για να τ'ν υποβάλουν τ'ν σέση τους.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχρωμες κι' όλόλαμπρες στολές.

Τ'ν δέχτηκαν στ' γαλερία 'Ερρίκου ΙΙ, όπου, για τ'ν περίστασι, είχε σ'τ'ν ένας θρόνος. 'Ο αυτοκράτωρ, ή αυτοκράτειρα κι' δ Διάδοχος κάθησαν σ' αυτόν. Από π'νω στεκόντουσαν ή κύριες της τιμής: Η πριγκίπισσα 'Εσθονγκ, ή κ. ντε Πιέρ, ή κ. Βαλέφσκα, σύζυγος τ'ν ύπουργού τ'ν Έξωτερικών. 'Από τ'ν μ'ν κι' από τ'ν άλλ'ν μεριά της αούθ'ς, είχαν παραταχθ' οι μεγιστάνες της αυτοκρατορίας, φορώντας πολύχ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ Μνηστήρια τῶν Περιθίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Καὶ ἡ ἀκριβὴ μου προγοινῇ, ἐξακολούθησε ἡ κ. ντ' Ὀρβινύ, εἶπε κ' αὐτὴ ἀγρίμω σάν τὸ σύζυγό της; Δὲν ἐμφανίζεται πούθεν; Δὲν τὸ πιστεύω...

—Ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ εἶνε περιζήτητη σὲ ὅλα τὰ σαλόνια, ὅπως ταριάζει σὲ μιὰ κυρία ὀρασιότητ' ὡς αὐτὴ, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης Σαιν-Ρεμί. Ἀλλά, φοβούμαι, κυρία μου, μήπως σὰς ἀπασχολῶ...

—Κάθε ἄλλο... Χαίρων μάλιστα ὑπερβολικά, πού συνάντησα ἐδῶ τὸ βασιλεῖα τῶν δανθῶν κ' ἔτσι θὰ μάθω σὲ δέκα λεπτά ὅλη τὴν κίνησι τοῦ Παρισιού, σάν νὰ μὴν ἔλειπα οὐτὴ στιγμῇ... Καὶ ὁ δούξ ντὲ Λυοναὶ τί γίνεται;

—Ἐγὼ γίνεαι πὺρ παράδοξος ἀπὸ ποτὲ... Μόλις χθὲς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Παρίσι, δὲν μοῦ ἔγραψε κατόλου, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος στὸν ἴδιο τόνο.

—Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ἡ κόμισσα κ' ὁ συμβολαιογράφος ψευδόντουσαν ἀναίσχυντα ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον: Ὁ Ζάκ-Φερὰν εἶχε δὴ μόλις χθὲς τὸν καταχθόνιο δόκτορα Πολιντόρ-ὁ δὲ ποιος, καθὼς ἔξευρε, κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο Καίσαρ Βρανταμάντ κ' εἶχε συνεννοηθῇ μαζὺ τοῦ γιὰ τὴν

—Ἐξέρετε, κυρία μου, ὅτι εἶμαι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους της φίλους... Ἄν τὴν ἐπαλέσω λοιπόν, δὲν θὰ σὰς φανῶ ἀξιόπιστος... Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, κατὰ τὴν ἐπιστροφή σας στὴν Νορμανδία νὰ υποβάλετε τὰ σέβη μου στὸ σύζυγό σας.

—Ὡ! θὰ χαρῇ πολὺ, γιατί σὰς θυμάται καὶ σωταίει γιὰ σὰς συχνά... Σὰς θεωρεῖ ὡς τὸ δοῦκα ντὲ Λωζὲν τῆς ἐποχῆς μας.

—Αὐτὴ ἡ σύγκρισις μὲ κολακεύει πολὺ, εἶπε ὁ ὑποκόμης, μὰ, δυστυχῶς γιὰ μένα, δὲν εἶνε καθόλου ἀληθινή. Καὶ τώρα χαίρετε, κυρία μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ με δεχθῆτε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς σας στὴ Νορμανδία.

—Μεγάλη μου χαρά... Θὰ χαίρουν μάλιστα ἀκόμα περισσότερο, ἂν ἐρχόσαστε νὰ περάσετε μερικὲς βδομάδες μαζὺ μας, τὸ καλοκαίρι ἢ τὸ φθινόπωρο στὸν πύργο μας. Χαίρετε, ἀγαπητὴ μου ὑποκόμης... Φοβάμαι μήπως ὁ ἀγαπητός μου συμβολαιογράφος (καὶ ἔδειξε τὸ Ζάκ-Φερὰν) θυμώσει γιὰ τὴν πολυλογία μας.

Καὶ δίνοντας τὸ χερί της στὸν ὑποκόμητα, προχώρησε στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Σαιν Ρεμί πάλι βγῆκε ἔξω, καὶ μπαίνοντας στὸ πολυτελὲς ἀμάξι του, πρόσταξε τὸν ἀμαξά:

—Στὸ μέγαρο ντὲ Λυοναὶ!

Θ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

—Τί ἀξιογάπητος νέος ὁ μαρκησιος ντὲ Σαιν-Ρεμί! εἶπε ἡ

κόμισσα ντ' Ὀρβινύ, μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

—Πραγματικὰ ἀξιογάπητος... ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀλλά, κυρία μου, πρέπει ν' ἀσχοληθοῦμε τώρα μὲ τὶς δικές μας υποθέσεις! Μοῦ γράψατε ἀπὸ τὴ Νορμανδία ὅτι θέλετε νὰ με συμβουλευθῆτε γιὰ κάποιον σπουδαῖο ζήτημα.

—Μάλιστα. Ἐσεῖς εἶστε ἄλλωστε ὁ μόνος μου σύντροφος, ἀπὸ τότε πού ὁ καλὸς μας δόκτωρ Πολιντόρ μοῦ πρόσφερε τὴ μεγάλη ὑπηρεσία νὰ με συστήσῃ σὲ σὰς... Ἀλήθεια, μοβαίνετε τίποτε γι' αὐτόν; ῥώτησε ἡ μητριὰ τῆς μαρκησίας ντ' Ἀρβίλ μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία...

—Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι, δὲν μοῦ ἔγραψε κατόλου, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος στὸν ἴδιο τόνο.

—Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ἡ κόμισσα κ' ὁ συμβολαιογράφος ψευδόντουσαν ἀναίσχυντα ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον: Ὁ Ζάκ-Φερὰν εἶχε δὴ μόλις χθὲς τὸν καταχθόνιο δόκτορα Πολιντόρ-ὁ δὲ ποιος, καθὼς ἔξευρε, κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο Καίσαρ Βρανταμάντ κ' εἶχε συνεννοηθῇ μαζὺ τοῦ γιὰ τὴν

—Καὶ ἡ κόμισσα ἔφερε στὰ μάτια τὸ μαντίλι της κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ συμβολαιογράφος ὅμως τὴν κῦταξε ἀπαθὲς καὶ τὴ ῥώτησε:

—Καὶ στὴν κόρη του, τὴ μαρ-

δηλητρίασι τῆς Λουίζας Μορέλ, στὴν ὁποία θὰ παρουσιαζόταν μὲ τὸ ψευδώνυμο δόκτωρ Βικέντ.

Ἡ κόμισσα ντ' Ὀρβινύ πάλι εἶχε παρὶς ἐπιτηδες πρὸς τὸν ἀθλοῦ αὐτὸ καὶ νὰ συνεννοηθῇ κρυφὰ μαζὺ τοῦ γιὰ κάποιον μυστηριώδη ὑπόθεσι.

—Ἀλλά δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τὸν καλὸ μας δόκτορα, ἐξακολούθησε ἡ μαρκησία. Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶμαι πολὺ ἀνέτοιχη, γιατί ὁ σύζυγός μου εἶνε ἀδύνατος κ' ἡ υγεία του χειροτερεύει ὀλοένα... Δὲν μοῦ ἐμπνέει βέβαια ἀκόμα σπουδαίους φόβους, ἀλλὰ ὑποφέρω πολὺ, βλέποντάς τον ἔτσι... Δὲν κάνει ἄλλο μάλιστα, παρὰ νὰ μοῦ μιλά γιὰ τὸ θάνατό του καὶ γιὰ τὴ διαθήκη του... Μοῦ λέει ὅτι θὰ γράψῃ σὲ μένα ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του... Τί μ' ἐνδιαφέρει ὅμως ἐμένα ἡ περιουσία του, ἂν τὸν χάσω... Ἀ! Εἶνε φριχτό...

Καὶ ἡ κόμισσα ἔφερε στὰ μάτια τὸ μαντίλι της κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ συμβολαιογράφος ὅμως τὴν κῦταξε ἀπαθὲς καὶ τὴ ῥώτησε:

—Καὶ στὴν κόρη του, τὴ μαρ-

κησία ντ' Ἀρβίλ, δὲν σκοπεύει ν' ἀφήσῃ τίποτε; Ὁφείλω σχετικῶς νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ σύζυγός της μαρκησίας ντ' Ἀρβίλ μοῦ ἀνέθεσε πρὸ ἐνός ἔτους τὶς ὑποθέσεις του. Πρὸ δὲλων ἡμερῶν ἀκόμα ἀγόρασα γιὰ λογαριασμό τοῦ μὴ ἀπέραντη ἔκτασι γῆς... Πάντως, λίγο μ' ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε πελάτης μου. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει πρὸ πάντων, εἶνε τὸ δίκαιο. Ἄν λοιπόν ὁ σύζυγός σας σκοπεύῃ ν' ἀποκληρώσῃ τὴν κὴρὴ του, πράγμα πού, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν εἶνε καθόλου σωστό, ἐγὼ σὰς προειδοποιῶ ἀπὸ τώρα νὰ μὴ βασίζεστε στὴ δική μου συζυγίαν... Σὲ μένα ἀρέσει ἡ εὐθύτης κ' αὐτὴ ἦταν ἡ διαγωγή μου ὡς σήμερα...

—Μ' αὐτὸ πού λέτε τώρα, με προσβάλλετε, εἶπε ἡ κόμισσα. Γιατί κ' ἐγὼ δὲν κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ λέω κάθε μέρα στὸ σύζυγό μου: «Μπορεῖτε ἀπὸ ἐξέχοντος ἀπὸ τὴν κόρη σας... Εἶνε ὅμως κόρη σας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀποκληρώσετε...»

—Καὶ τί σὰς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος;

—Μοῦ ἀπαντᾷ ὅτι τῆς ἀφήνει ἕνα εἰσόδημα ἀπὸ εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνον κ' ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περισσότερα, γιατί κληρονόμησε πολλὰ ἑκατομμύρια ἀπ' τὴν μητέρα της κ' ὁ σύζυγός της ἔχει τεραστία περιουσία. «Εἶνε καθήκον μου — πρὸς ἐμεῖς — νὰ τ' ἀφήσω ὅλα σὲ σένα, τρυφερὴ μου φίλη, γιατί εἶσαι ἡ μόνη παρηγοριά κ' ὁ φύλαξ ἀγγέλους τῶν γεροντικῶν μου χρόνων». Σὰς ἐπαναλαμβάνω τὰ ὑπερβολικά κολακευτικά αὐτὰ λόγια τοῦ συζύγου μου—ἐπρόσθεσε ἡ κόμισσα μὲ προσποιητὴ μετριοφροσύνη—μόνο καὶ ἵδω γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο καλὸς δείχτηκε σὲ μένα. Ἐνῶ ὅμως ἀρνόμην πάντοτε νὰ δεχθῶ τὶς προσφορές του. Αὐτὸ βλέποντας κ' ἐκεῖνος, με παρακάλεσε νάρθω σὲ σὰς.

—Ἀλλά ἐγὼ δὲν ἔξω καθόλου τὸν κόμητα ντ' Ὀρβινύ, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος.

—Ναί, ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, ξέρει τὴν τιμωρίαν σου.

—Καὶ γιατί σὰς ἔστειλε σὲ μένα;

—Μὴ θέλοντας πειὰ ν' ἀκούῃ τὶς ἀρνήσεις μου, μοῦ εἶπε μίαν ἡμέρα: «Ἀκούσε, ἀγαπητὴ μου. Μπορεῖς νὰ συμβουλευθῇς σχετικῶς ἕνα συμβολαιογράφο. Δὲν σοῦ λέω νὰ πᾶς στὸ δικό μου συμβολαιογράφο, γιατί πιθανόν νὰ φανταστῇς ὅτι τοῦ ἔχω μι-

λῆσει ἐγὼ σχετικῶς. Πήγαινε ὅμως στὸν κ. Ζάκ-Φερὰν, τοῦ ὁποίου τὴν τιμωρίαν σὲ ἀκούσα πολλές φορές νὰ ἐκθειάζεις... Ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

ὅτι μὰς συμβουλευθεῖ αὐτός,

θὰ τὸ κάνω. Ἄν δῶ ὅτι θίγεται στὸ παραμικρὸ ἢ φιλοτιμία σου μὲ τὸ νὰ σοῦ ἀφήσω ὅλη μου τὴν περιουσία, θὰ κανονίσω διαφορετικὰ τὴ διαθήκη μου. Ἀλλοῶς θὰ τὴ δεχθῆς...»

Εἰς τὴν παραδέχθαι τὴν πρότασιν τοῦ κ' ἔτσι, ἀγαπητὴ μου κύριε Ζάκ-Φερὰν, ἀποφασίσαι μετὰ τὸ σύζυγό μου νὰ σὰς κάνουμε διαιτητὴ μας. Ὁ σύζυγός μου μάλιστα μοῦ εἶπε κατόπιν:

«Ἄν ὁ κ. Φερὰν δεχθῇ, θὰ τοῦ στείλω μιὰ ἐξουσιοδότησι γιὰ νὰ μεταβάλῃ σὲ ρευστὸ χρῆμα ὅλη τὴν περιουσία. Ἐπειτα θὰ κρατήσῃ ὡς παρακαταθήκη ὅλο τὸ ποσὸν πού θὰ συγκεντρώσῃ κ' ἔτσι μετὰ τὸ θάνατό μου θὰ μπορέσῃ νὰ ζῇ, ἀγαπητὴ μου φίλη, μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν πού σοῦ ἀρέζει...»

Ποτὲ ἄλλοτε ἴσως ὅσο τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Ζάκ-Φερὰν δὲν εἰκονομεῖ τόσο τὴ χρησιμότητα τῶν γυαλίων του. Ἄν δὲν τὰ φοροῦσε, ἀσφαλῶς ἡ κόμισσα ντ' Ὀρβινύ θὰ ἐξαφνισθόταν ἐξαιρετικά, βλέποντας τὶς σπινθὲς πού πέταξαν τὰ μάτια του μόλις ἀκούσε τὴ λέξι «παρακαταθήκη». Ὡστόσο ἀπάντησε δυσαναχαίτωντας προσποιητῶς:

—Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καταναίει πειὰ ἀνυπόφορο... Ὅτι εἶνε ἡ ἐκκοστὴ φορὰ ἴσως πού με διαλέγουν ἐστὶν διαειρη, βασιζόμενοι στὴν τιμιότητά μου... Ἡ τιμιότης μου! Τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούω. Ὡραία δουλειά, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σπαζῇ κανεὶς τὸ κεφάλι του καὶ νὰρχεται σὲ προστριβὲς με τοὺς ἄλλους...

—Ὅχι, καλὴ μου κ. Φερὰν... Σὲ ἐμένα τουλάχιστον δὲν θ' ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χάρις... Λοιπόν, θὰ γράψετε στὸ σύζυγό μου τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ κά-νῃ... Αὐτὸς μόνον τὴν ἐπιστολή σας περιμένει γιὰ νὰ σὰς στείλῃ τὴν ἐξουσιοδότησιν γιὰ νὰ τὸ μεταβάλῃ σὲ ρευστὸ τὴν κτηματικὴν του περιουσία...

—Καὶ ποῖα εἶνε πάνω-κάτω ἡ ἀξία της;...

—Μὰ μοῦ φαίνεται ἕνα ἑκατομμύριον φράγκα...

—Ἀ! δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλη ὅσο φανταζόμην... Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴ δεχθῆτε, ἀφοῦ εἶστε τόσο ἀφωσιωμένη στὸν κόμητα ντ' Ὀρβινύ κ' ἀφοῦ ἡ κόρη του εἶνε πάμπλουτη... Ἐσεῖς, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχετε τίποτε... Ναί, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὴ δεχθῆτε...

—Ἀλήθεια, τὸ νομίζετε αὐτό; εἶπε ἡ κ. ντ' Ὀρβινύ, ἐπειδὴ κ' αὐτὴ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, πιστεῖε στὴν παροιμιώδη τιμιότητα τοῦ συμβολαιογράφου, γιατί ὁ Πολιντόρ εἶχε ἀποφύγει νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὸν πραγματικὸ χαρακτήρα του.

—Μπορεῖτε νὰ τὴ δεχθῆτε, ἐλαίπε ὁ Ζάκ-Φερὰν.

—Τότε θὰ τὴ δεχθῶ, ἀπάντησε ἡ κόμισσα ντ' Ὀρβινύ, ἀναστενάζοντας.

Ἐκείνη τὴ στιγμῇ, ὁ ἀρχιγραμματεὺς μῆκε μέσα, ἀφοῦ προηγουμένως χτύπησε τὴν πόρταν.

—Τί εἶνε; ῥώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

—Ἦρθε ἡ κ. κόμισσα Σάρα Μὰκ Γκρέγκορ.

—Ἄς περιμένῃ τὴν παρακαλῶ μὰ στιγμῇ.

—Λοιπὸν σὰς ἀφῆνω, ἀγαπη-

τέ μου κ. Φερὰν, εἶπε ἡ κόμισσα ντ' Ὀρβινύ. Θὰ γράψετε, ὅπως εἶπαμε, στὸ σύζυγό μου, κ' αὐτὸς θὰ σὰς στείλῃ σὲ λίγες μέρες τὴν ἐξουσιοδότησιν του... Σὰς εὐχαριστῶ... Χαίρετε...

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητριᾶς τῆς μαρκησίας ντ' Ἀρβίλ, μῆκε μέσα ἡ κόμισσα Σάρα Μὰκ Γκρέγκορ, ἡ καταχθόνια καὶ φιλόδοξη ἐκείνη γυναίκα, μὲ τὴν ὁποία ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος εἶχε ἀποκτήσει ἕνα κοριτσάκι.

Ἡ Σάρα, μπαίνοντας μέσα, διατηροῦσε ὅλη τὴν ἀπαρτία καὶ τὸ θάρρος της. Καθὼς ὁ Ζάκ-Φερὰν δὲν τὴν ἔξερε, τὴν κῦταξε περισσότερη ὥρα ἀπ' ὅτι συνήθιζε, προσπαθώντας νὰ μῆν μέσα στὴ σκέψιν της.

Ἐπειτα σηκώθηκε, τῆς πρόσφερε μιὰ καρέκλα καὶ τῆς εἶπε:

—Σὲ τί ὀφείλω, κυρία, τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψης σας;

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα, κύριε, νὰ σὰς μιλήσω γιὰ μιὰ ὑπόθεσιν πολὺ σοβαρὴ. Ἡ μεγάλη σας φῆμη ὡς ἀνθρώπου τιμίου, μ' ἔκανε ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς ἐσάς.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔκανε μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισιν κ' ἡ Σάρα ἐξακολούθησε:

—Ἐρῶ, κύριε, ὅτι ἡ ἐξεμύνησά σας εἶνε παροιμιώδης.

—Κάνω τὸ καθήκον μου, κυρία.

—Ἐρῶ, ἐπίσης ὅτι εἶστε ἀνθρώπος ἀσώτηρος καὶ ἀτεγκτος ὅτις ἀρχές σας.

—Μάλιστα, κυρία.

—Καὶ ὅμως, κύριε, ἂν σὰς ἔλεγε κανεὶς: Ἀπὸ σὰς ἐξαορτᾶται νὰ ξαναδώσετε ἀπ' κατὰ μάλιστα παραπάνω ἀπ' τὴ ζωὴ... σὲ μιὰ δυστυχισμένη μητέρα, θὰ δειχνόσαστε τόσο

σκληρὸς, ὥστε ν' ἀρνηθῆτε; —Ἐξηγηθῆτε πρῶτα, κυρία, καὶ κατόπιν θὰ σὰς ἀπαντήσω.

—Πρὸ δεκαπέντε περίπου χρόνων, κατὰ τὸ τέλος τοῦ Δεκμβρίου τοῦ 1824, ἕνας ἄνθρωπος, νέος ἀκόμα, πού φοροῦσε πένθημα μαύρα ρούχα, ἦρθε καὶ σὰς πρότεινε νὰ δεχθῆτε μιὰ κατάθεσιν 150.000 φράγκων, προωρισμένων γιὰ τὴν ἀνατροφή ἑνὸς κοριτσιού τριῶν χρόνων, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς ἐπιθυμοῦσαν νὰ παραμείνουν ἀγνωστοί. Σὰς εἶπε μάλιστα ὅτι ἂν τὸ κοριτὶ πέθαινε, τὰ χρήματα θάμεναν σὲ σὰς ὡς κέρδος...

Ἐξακολούθησε, κυρία μου, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, ἀποφεύγοντας ἔτσι ν' ἀπαντήσῃ καταφατικά.

—Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ἡ Σάρα, ἐσεῖς ἀναλάβατε τὴν φροντίδα αὐτῆς, πήρατε τὸ παιδί καὶ τὰ χρήματα. Τὰ τελευταία τὰ κατέθεσατε σ' ἕνα μέρος, ὥστε νὰ δίνουν τόκο ἐτησίως 8000 φράγκα, ἀπ' τὰ ὅποια τὰ μισὰ χρησιμοῦναι γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ κοριτσιού καὶ τ' ἄλλα μισὰ γιὰ νὰ πληρώνετε αὐτόν, στὸν ὁποῖο εἶχατε ἀναθέσει τὸ μέγαλμα τῆς μικροῦλας.

—Μετὰ δύο χρόνια — συνέχισε ἡ Σάρα, προσπαθώντας νὰ κτυπήσῃ κάποια προσποιητὴ συγκίνησιν — στὶς 28 Νοεμβρίου 1827, ἡ μικρούλα πέθανε.

—Πρὶν προχωρήσετε στὴν ἱστορία αὐτῆς, κυρία, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ρωτήσω τί ἐνδιαφέρον ἔχετε σχετικῶς.

—Ἡ μητέρα, κύριε, αὐτῆς τῆς μικρούλας εἶνε... ἀδελφὴ μου, ἀπάντησε ἡ Σάρα. Πρὸς ἀπό-

δείξει μάλιστα, ἔχω τὴν πράξιν τοῦ θανάτου τῆς μικρῆς, τὴς ἐπιστολῆς τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν ἀνέφερε καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖο καταθέσατε τὶς 150.000 φράγκα.

—Σὰς παρακαλῶ, κυρία, νὰ δῶ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

Ἀρκετὰ ἐξαφνισμένη ἡ Σάρα, γιατί ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐπίστευε μονάχα στὸ λόγο της, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς διάφορα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ὁ συμβολαιογράφος ἐξήγαγε μὲ προσοχή.

—Λοιπὸν τώρα τί θέλετε, κυρία; Ἡ πράξις τοῦ θανάτου εἶνε καθ' ὅλα ἐν τάξει, αἱ 150.000 φράγκα ἔμειναν στὴν κατοχὴ τοῦ κ. Πιζάν, στὸν ὁποῖο τὰ εἶχα καταθέσει ἔπειτ' ἀπὸ τὸ θάνατό τῆς μικρῆς. Ὅσοι γιὰ τοὺς τόκους τῶν χρημάτων αὐτῶν, τοὺς ἐστέλτα ἐγὼ ὁ ἴδιος τακτικώτατα σ' αὐτόν πού εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀνατροφή της...

—Ἐρῶ πολὺ καλὰ, κύριε, ὅτι σ' ὅλα αὐτὰ ἡ διαγωγή σας ὑπῆρξε ἀνεπὶλήπτη καὶ τιμιά.

Ἐπίσης κ' ἡ γυναίκα, στὴν ὁποία ἐμπιστευθήκατε τὴν μικρούλα, στήριξε ἀξία τὴν ἐγγνώμην σας... φρόντισε σάν πραγματικὴ μητέρα γιὰ τὴν δυστυχισμένη μου ἀνιψία.

—Αὐτὸ, κυρία κόμισσα, εἶνε ἀληθέστατο. Τόσο μάλιστα μ' εὐχαρίστησε ἡ διαγωγή τῆς γυναίκας αὐτῆς, ὥστε, ἐπειδὴ μετὰ τὸ θάνατό τῆς μικρούλας, ἔμεινε χωρὶς δουλειά, τὴν ἐπῆρα στὴν ὑπηρεσία μου κ' ἔκτοτε τὴν ἔχω στὸ σπίτι μου ὡς οἰκονόμο.

—Ἡ κυρία Σεραφίνα εἶνε οἰκονόμος σας; ῥώτησε ἡ Σάρα.

—Ναί, πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν κ' εἶμαι ὑπερευχαριστῆμένος μαζὺ της...

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, κύριε, θὰ μπορούσε αὐτὴ νὰ μὰς φανῇ χρήσιμη... ἂν... εὐδοκούσατε... νὰ δεχθῆτε μιὰ πρότασιν... πού θὰ σὰς φανῇ παράδοξη... ἴσως μάλιστα κ' ἀθέμιτη ἐκ πρώτης ὁψεως... Ἀλλά, ὅταν μάθετε τὸ σκοπὸ της...

—Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κάνετε ποτὲ μιὰ πρότασιν ἀθέμιτη, κυρία... εἶπε ζωηρὰ ὁ συμβολαιογράφος.

—Ἐρῶ, κύριε, πόσο αὐστηρὸς εἶνε ἡ ἀρχὴ σας, ἀλλὰ κάθε μου ἐλπίδα... Ἡ μόνη μου ἐλπίδα... βασίζεται στὸν οἶκτό σας. Τέλος πάντων, εἶτε δεχθῆτε, εἶτε ὅχι, μπορῶ νὰ εἶμαι ἡσυχὴ ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ μείνῃ μυστικόν.

—Μάλιστα, κυρία.

—Λοιπὸν, ἐξακολουθῶ. Ὁ θάνατος τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀφῆκε τόσο ἀπαρηγόρητὴ τὴν μητέρα της, ὥστε σήμερα, μετὰ δεκαεσσάρων χρόνων, κατὰ τὰ ὅποια κινδύνους ἐπαπειλημένως ἡ ζωὴ της, ὑπάρχει φόβος νὰ χάσῃ τὰ λογικά της.

—Δυστυχισμένη μητέρα! εἶπε ὁ Ζάκ-Φερὰν μὲ προσποιητὴ συμπόνη. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τῆς κάνουμε τίποτε...

και της λένε: «Η κόρη σου, για την οποία πίστευαν πως είχε πεθάνει, ζή... Νά κι' η παρμάνια που τη μεγάλωσε, το επιβεβαιώνει αυτό...»

—Μιά τέτοια άπατη, κυρία μου, θα ήταν πολύ σκληρή... Για ποιο λόγο να δοθεί στη δυστυχισμένη μητέρα μια ματαία ελπίδα;...

—Αλλ' αν δεν πρόκειται, κύριέ μου, μόνο περί ελπίδος;... «Αν πρόκειται να πάρουμε ένα ψέμα και το παρουσιάσουμε ως πραγματικότητα;... Άκουστε, κύριε, να σας εξηγηθώ καλύτερα: «Αν η αδελφή μου ξαναβρή αβριο την κόρη της, όχι μόνο σώζεται από σίγουρο θάνατο, αλλά και θα παντρευτεί τον πατέρα του παιδιού της, ο οποίος είχε σήμερα ελεύθερος όπως κι' αυτή...»

—Η ανιψία μου πέθανε σε ηλικία εξη χρόνων κι' οι γονείς της που την αποχαρίστησαν πολύ μικρά, δεν θα θυμούνται καθόλου τα χαρακτηριστικά της. Λοιπόν, ως υποθέσουμε ότι βρίσκουμε μια κοπέλλα δεκαεφτά χρόνων, δηλαδή της ηλικίας που θα είχε σήμερα η ανιψία μου... μια κόρη εγκαταλελειμμένη από τους γονείς της, όπως υπάρχουν τόσες και τόσες, κι' ότι την παρουσιάζουμε στην αδελφή μου, λέγοντάς της: «Νά η κόρη σου... Σε είχαν απατήσει... Σπουδαία συμφέροντα απαιτούν να σου πουν ότι πέθανε. Η γυναίκα που την ανέθρεψε κι' ο τιμωρότερος συμβολαιογράφος της Γαλλίας, θα σου αποδείξουν, θα σου πιστοποιήσουν ότι αυτή είναι η κόρη σου.»

—Ο Ζάκ-Φεράν, αφού άφησε πρώτα την κόρη σου και μίλησε, χωρίς να τη διακόψει, άνασκήθηκε απότομα και φώναξε θυμωμένος:

—Κυρία, αυτά είναι άτιμα πράγματα... Άπορώ μάλιστα πως τολμάτε και τα προτείνετε σε μένα... Η συνομιλία μας τελείωσε!

—Η Σάρρα όμως δεν τα έχασε. Έρριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα στο συμβολαιογράφο και του είπε με φωνή ψυχρή:

—Όποτε αρνείσθε;... —Οτάνει, κυρία, η συνομιλία αυτή... Με προσβάλλετε... Τότε η Σάρρα άλλαξε τόνο και είπε με φωνή τρομερή:

—Πρόσεξε!

—Ο Ζάκ-Φεράν άνασκήρτησε, χωρίς να θέλη. Όστόσο είπε ειρωνικά:

—Μπα;... Έχουμε και άπειλές;

—Ναι, σας άπειλώ. Και για να σας άποδείξω ότι μιλάω σοβαρά, σας λέω ότι δεν έχω άδελφή κι' ότι εγώ είμαι η μητέρα του παιδιού!

—Εσείς;... —Ναι, εγώ! Σας είπα όλο αυτό το παραμύθι για να προκαλέσω τον όίκτο σας... Καθώς βλέπω όμως, θέλετε να σας κηρύξω τον πόλεμο... Έστω...

—Θά μου κηρύξετε τον πόλεμο, έπειδή δεν δέχομαι να συμμετάσχω σε μία άνομη σκευωρία; Τί θράσος!

—Άκουστε, κύριε... Άπ' τη στιγμή που άρχισε η συνομιλία μας, άγνωστώς γιατί άμφισβόλησε

αν είστε πραγματικά άξιος της ύποληψης και του σεβασμού, με τον όποιο σας περιβάλλουν...

—Άλήθεια, έκανε σαρκαστικά ο Ζάκ-Φεράν.

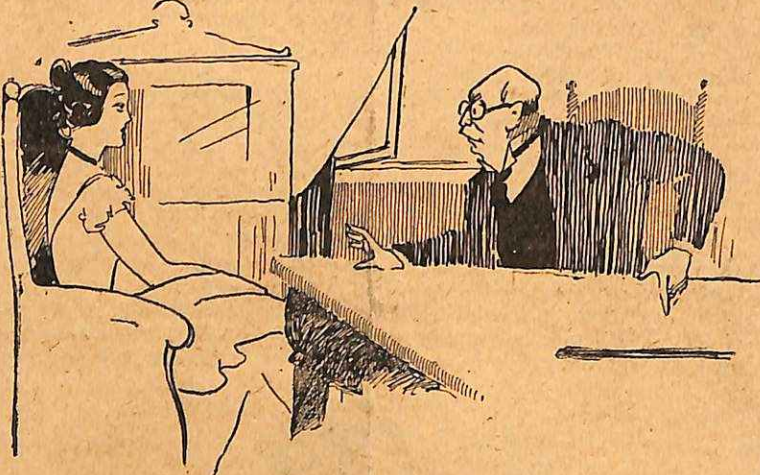
—Τσι, άλήθεια! του άπάντησε η Σάρρα. Η άμφισβόλια μου δεν στηρίζεται βέβαια σε κανένα πραγματικό γεγονός... Άλλά το ένστικτό μου δεν με ξεγελάει ποτέ... Έ, λοιπόν, θα μάθω ποιός ειπυε πραγματικά και θα σας άποκαλύψω σ' όλο τον κόσμο.

—Σείς;... —Ναι, εγώ... Θα σας μινύσω, βρίσκοντας μία όποιαδήποτε άνόητη άφορμή... Θα πώ, παράδειγματός χάριν, ότι η πράξη του θανάτου της κόρης μου δεν εινε έν τάξει... Θα ισχυριστώ ότι η κόρη μου ζή... Και, έχετε, ότι μία μητέρα που άναζητάει την κόρη της, προκαλεί τη συμπάθεια όλων των εύαισθήτων ανθρώπων... Έκτός όμως αυτών, θα έχω με το μέρος μου κι' αυτούς που σας φθονούν για την λαμπρή σας θέληση και θέλουν να έπωφεληθούν της παραμικρής άφορμής για να

τα μεταβάλει σχεδόν σε θεαθήτα. Ένα τελευταίο λόγο άκόμα. Βλέπετε τί είδους γυναικά είμαι... Κατασυντριβώ άλύπητα, ό,τι έμπόδιο θέσκειται στο δρόμο μου... Σκεφθήτε καλά... Άβριο θα περιμένο άπάντησή σας... Ό,τι σας ζητάω, μπορείτε να το κάνετε χωρίς κανένα κίνδυνο... Σκεφθήτε!

—Ο Ζάκ Φεράν είχε διατηρήσει όλη του την άταραξία, έι και έβλεπε τον έαυτό του σε δύσκολη κ' επικίνδυνη θέση. Έφερε πόσο εύκολα μπορούσε να καταρρεύσει το οικοδόμημα της ύποληψής του, που ήταν χτισμένο επάνω στην άμμο. Μία πνοή έναντίου άνέμου έφτανε γι' αυτό...

—Μου ζητάτε να σας δώσω άπάντηση ως άβριο, έπρε με τόνο άργό. Έγώ όμως σας δίνω προθεσμία ως μεθαύριο για να εγκαταλείψετε το έγκληματικό σας σχέδιο... Άν ως τότε δεν λάβω έπιστολή σας, στην όποία να μου γράφετε ότι άλλάξατε άπόφαση, θα σας δώσω να καταλάβετε ότι η δικαιοσύνη δεν

—Κυρία! Αυτά είναι πράγματα άτιμα! φώναξε ο Ζάκ Φεράν.

σας χτυπήσουν... —Θα κάνετε έτσι μία μωρία και θα δείξετε συγχρόνως την κακία σας, γιατί ποιά συμφέρον θα είχα εγώ να πώ ότι η κόρη σας πέθανε τη στιγμή που ζούσε;...

—Ποιά συμφέρον;... Νά σας το πώ εγώ! Τό είπατε αυτό για να καταχραυτήτε τις 150.000 φράγκα της φτωχής μικρής! Ποιάς έρεί πού τη στεύλατε και είπατε ότι πέθανε...

—Άπαθής ο συμβολαιογράφος ήσάωσε τους όμους του και έίπε:

—Άν ήμουν έτσι όπως με φαντάζεστε, άντι να την άπομακρύνω άπ' το Παρίσι, θα φρόντιζα άπλούστατα να τη θανατώσω πραγματικά. Έτσι θα ήμουν πιο σίγουρος.

—Η Σάρρα άνασκήρτησε άκούγοντας τα λόγια αυτά. Της φάνηκαν σαν άποκαλύψεις. Σώπασε μία στιγμή και κατόπιν έίπε σαρκαστικά:

—Νά μία καταχθονία ιδέα έγκλήματος που ποτέ δεν θα μπορούσε να την φαντασθή ένας άγιος άνθρωπος, όπως θέλουν να σας παρουσιάζουν. Αυτό μεγαλώνει τις άμφισβόλιές μου και

χάθηκε άπ' τον κόσμο κι' ότι έρεί να υπερασπίζεται τους τιμίους ανθρώπους.

—Αυτό σημαίνει, κύριε, ότι ζητάτε μιάς ήμέρας έπ' πλέον προθεσμία για να σκεφθήτε καλύτερα τις προτάσεις μου. Αυτό είναι ένα καλό σημάδι... Μεθαύριο θάρθώ πάλι την ίδια ώρα και τότε θα δούμε τί θα γίνει...

—Ειρήνη...ή πόλεμος... Σας προειδοποιώ όμως ότι ο πόλεμος αυτός θα εινε άμείλικτος, χωρίς έλεος!...

—Και, άφορ έίπε τα λόγια αυτά, η κόμησης Σάρρα Μάκ Γκριγκρό βγήκε έξω...

—Όλα πηγαινούν καλά, έλεγε μέσα της η Σάρρα, καθώς διευθυνόταν προς την έξοδο του συμβολαιογράφου. Η άθλια έκείνη κοπέλλα, η Κελαιδίστρα, για την όποια ο Ροδόλφος ένωιωσε μία τόσο άνεξηγητη συμπάθεια, δεν μου έμπνεί πια κανένα φόβο. Η γρηά στρίγγλα, η Κουκουβάγια, την κρατάει στα νύχια της... Όσο για την μαρκησία ντ' Άρβιλ, αυτή, χάρις στην έξυπνάδα του Ρο-

δόλφου, έξφυγε άπό την πρώτη πλεκτάνη, στην όποια θέλησαν να την μπερδέψω... Μά ειν' άδύνατον να ξεφύγει κι' άπό τη δεύτερη παγίδα που της έτοιμάζω τώρα... Έτσι ο Ροδόλφος θ' άπελπισή κι' άπ' αυτή... Τότε, άκεφος και θλιμμένος καθώς θα εινε, θα βρίσκαται σε κάποια ψυχολογική κατάσταση, ώστε να πιστέψω το ψέμα, που με τη βοήθεια του συμβολαιογράφου, θα του παρουσιάσω σαν άλήθεια... Ναι, είμαι βέβαιη, πως ο συμβολαιογράφος θα με βοηθήσει γιατί τον τρώμαξα...

—Θα έρω εύκολότατα καμιά όρφανή νέα, άξιαγάπητη και φτωχή, θα της δίδω, ό,τι χρειάζεται, και κατόπιν θα την παρουσιάσω στο Ροδόλφο, λέγοντάς του πως εινε η κόρη του που τόσα χρόνια την κλαίει. Ξέρω την μεγαλοψυχία της ψυχής του... Αυτή θα εινε ο πιο μεγάλος μου σύμμαχος... Ναι, για να δώσω ένα όνομα σ' αυτή που θα νομίζω πως εινε η χαμένη και πολυκλαυσητή κόρη του, θ' άνασυνδέσω τον μεταξμάς δεσμό...δεσμό, που τον θεωρούσα εγώ άδύνατο... Κι' έτσι θα πετύχω το σκοπό της ζωής μου: ΕΝΑ ΣΤΕΜΜΑ!...

—Μόλις η Σάρρα έφυγε άπό το γραφείο του συμβολαιογράφου, μπήκε μέσα ο Σάρλ Ρομπέρ, ο στρατηγός, όπως τον άποκαλούσε η κυρά Πιπελέτ.

—Ο συμβολαιογράφος καθόταν σκυθρωπός και συλλογισμένος. Βλέποντας λοιπόν εαφνικά τον Ρομπέρ, του έίπε με τόνο άπότομα:

—Μονάχα κάθε άπόγευμο, δέχομαι τους πελάτας μου... Εσείς όμως δσάκις θέλετε να μου μιλήσετε, έρχόσαστε το πρωί.

—Άγαπητέ μου συμβολαιογράφε, έπρε ο Σάρλ Ρομπέρ, πρόκειται για μία σπουδαία ύποθεση... Έπίσης ήρθα να σας καθυσάχσω.

—Για τί;

—Δεν τα μάθατε λοιπόν ότι μονομάχησα με το δούλο ντ' Λουναί... Τον έτραυματίσα μάλιστα έλαφρά στο χέρι... Έπειτα συμφιλιωθήκαμε...

—Αυτό ήταν όλο; Έκανε μ' άδιαφορία ο συμβολαιογράφος. Και τώρα λέγετε τί με θέλετε;

—Ο Σάρλ Ρομπέρ φάνηκε σαν να δίσταζε να μιλήσει και τέλος έίπε τραυλίζοντας:

—Άγαπητέ μου κύριε Φεράν, έχετε ότι, κατά τη συμφωνία έκείνης τις τρακόσες πενήντα χιλιάδες φράγκα, για ν' αγοράσετε τη συμβολαιογραφική θέση, συμφωνήσαμε ότι άν ποτέ μου χρειαστούν τα χρήματά μου, να σας ειδοποιήσω τρεις μήνες προηίτερα...

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, τραύλισε ο Σάρλ Ρομπέρ μ' άμνηχανία, έπιθυμώ... όχι δηλαδή πως...άλλά... έπειδή...

—Τί;

—Νά, μου ήρθε η ιδέα να γίνω κτηματίας... Μου προτείνουν ν' αγοράσω μία μεγάλη έκταση γής... Θα ήθελα λοιπόν να μου

επιστρέψετε τα χρήματά... κι' ήρθα τώρα να σας προειδοποιήσω σύμφωνα με τη συμφωνία μας... Έλπίζω ότι δεν σας κακοφαίνεται.

—Και γιατί να μου κακοφανί;

—Μά θα μπορούσατε να νομίζετε...

—Τί να νομίζω; ρώτησε ο Ζάκ Φεράν άνυπόμονα.

—Ότι το κάνω αυτό έπει' άπ' αυτές τις άνόητες φήμες που κυκλοφόρησαν χωρίς άλλο οι έθροί σας, ότι δεν θρικόσαστε σε άνηθρή οικονομική κατάσταση...

—Όποτε ισχυρίζεστε ότι τα χρήματά σας δεν εινε άσφαλή, σε μένα;

—Τί λέτε;... Είτε στα χέρια μου θρικόσονται, είτε στα δικά σας εινε ένα και το αυτό...

—Ο Ζάκ Φεράν σηκώθηκε άποτομα και έίπε:

—Περιμένετε μία στιγμή...

—Πού πηγαινέτε;

—Νά σας πείσω πόσο άληθινές εινε η φήμες που κυκλοφορούν εις βάρος μου.

Και, άνοίγοντας μία κρυφή πόρτα, έβγαλε τον Ρομπέρ.

—Μόλις έφυγε ο συμβολαιογράφος, μπήκε μέσα ο αρχιγραμματέας.

—Δεν ειν' εδω ο κ. Φεράν; ρώτησε, θλέςποντας τον Σάρλ Ρομπέρ μόνο του.

—Όχι, άγαπητέ μου.

—Μία κυρία θέλει να του μιλήσει.

—Είνε όμορφη αυτή η κυρία; ρώτησε ο Σάρλ Ρομπέρ.

—Δεν μπορεί να σας άπαντήσω σχετικώς, άπάντησε ο αρχιγραμματέας, γιατί έχει το προσωπό της σκεπασμένο με πυκνό πέπλο.

—Καλά. Άμα επιστρέψω ο κ. Φεράν θα του άναγγείλω την έπίσκεψή της.

—Ο άρχιγραμματέας βγήκε έξω.

—Πού στο διάβολο πήγε αυτός ο συμβολαιογράφος; άναρωτήθηκε ο Σάρλ Ρομπέρ, όταν έμεινε μόνος. Πάει ίσως να μου φέρη το θιβόλι του τακείου του. Άν η φήμες που κυκλοφορούν εις βάρος του δεν εινε άληθινές, τόσο το καλύτερο... Άλλά το πιο φρόνιμο στις περιστάσεις αυτές εινε να παύρη κανείς πίσω τα χρήματά του.

Έκείνη τη στιγμή η μυστική πόρτα άνοιξε πάλι και ο Ζάκ Φεράν ξαναπαρουσιάστηκε κρατώντας ένα μάσσο χαρτονομίσματα, τα όποια έδωσε στο Σάρλ Ρομπέρ.

—Όρίστε, του έίπε, 350.000 φράγκα. Σε μερικές ήμέρες έεξατάξουμε και τους λογαριασμούς των τόκων. Κάμετε μου τώρα μία άπόδειξη ότι τα πήρατε...

—Τί! φώναξε ο Σάρλ Ρομπέρ θάμπαμένος. Μπα! Νομίζατε πως δεν σας έχω έμπιστοσύνη;

—Δεν νόμισα τίποτε... Κάμετέ μου τώρα την άπόδειξη που σ' έζητα. Και πείτε, σας παρακαλώ, σ' αυτούς που με δυσφημίζουν, με ποιά τρόπο άπαντάτε εγώ στις συκοφαντίες τους.

—Ο Σάρλ Ρομπέρ κάθισε κι' έγραψε την άπόδειξη. Έπειτα,

είπε στο συμβολαιογράφο: —Ήρθε πρό όλίγου ο αρχιγραμματέας σας και μου έίπε ότι μία κυρία που έχει το προσωπό της σκεπασμένο με πυκνό πέπλο θα έλθω έξω θα γελάσω μαζί της... Θα προσπαθήσω να την άποκαλύψω... Νά η άπόδειξη σας. Είνε έν τάξει;

—Μάλιστα. Τώρα φευγάτε άπ' τη μικρή πόρτα.

—Και την κυρία πως θα τη δώ;

—Άκριβώς για να μη τη δώ, σας λέω να φύγετε άπ' αυτή την πόρτα.

Και προσκαλώντας ο συμβολαιογράφος μ' ένα χτύπημα του κουδουνιού τον άρχιγραμματέα του, του έίπε:

—Όδηγήστε εδω την κυρία... Κύριε Ρομπέρ, δοϋλος σας.

—Ο Σάρλ Ρομπέρ διευθύνθηκε προς τη μικρή πόρτα, λέγοντας:

—Νά με συγχωρήσεις, άγαπητέ μου συμβολαιογράφε, άν σ' έθιξα στο παραμικρό. Σε θα βαιώνω πως...

είπε στο συμβολαιογράφο: —Ήρθε πρό όλίγου ο αρχιγραμματέας σας και μου έίπε ότι μία κυρία που έχει το προσωπό της σκεπασμένο με πυκνό πέπλο θα έλθω έξω θα γελάσω μαζί της... Θα προσπαθήσω να την άποκαλύψω... Νά η άπόδειξη σας. Είνε έν τάξει;

—Μάλιστα. Τώρα φευγάτε άπ' τη μικρή πόρτα.

—Και την κυρία πως θα τη δώ;

—Άκριβώς για να μη τη δώ, σας λέω να φύγετε άπ' αυτή την πόρτα.

Και προσκαλώντας ο συμβολαιογράφος μ' ένα χτύπημα του κουδουνιού τον άρχιγραμματέα του, του έίπε:

—Όδηγήστε εδω την κυρία... Κύριε Ρομπέρ, δοϋλος σας.

—Ο Σάρλ Ρομπέρ διευθύνθηκε προς τη μικρή πόρτα, λέγοντας:

—Νά με συγχωρήσεις, άγαπητέ μου συμβολαιογράφε, άν σ' έθιξα στο παραμικρό. Σε θα βαιώνω πως...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

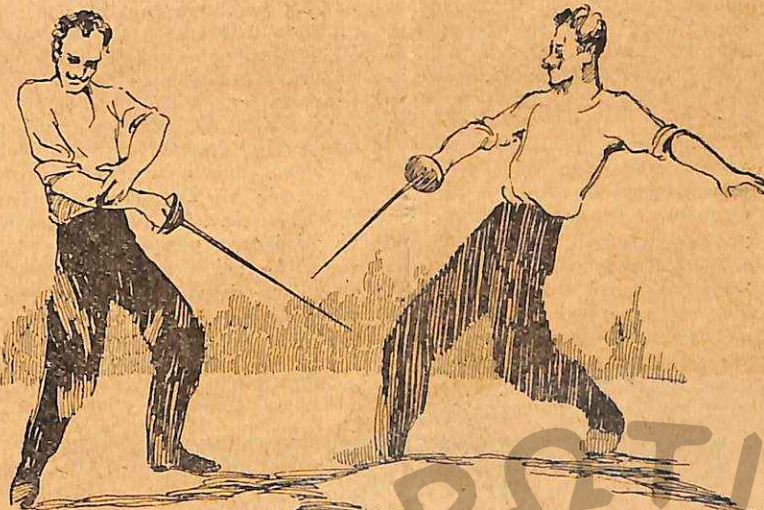
—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

Τον έτραυματίσα έλαφρά στο χέρι...

—Καλά! Καλά! τον διέκοψε ο Ζάκ Φεράν. Πήγαινε στο καλό τώρα.

Κ' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Σχεδόν συγχρόνως, ο αρχιγραμματέας εισήγαγε μία κυρία με άπλό ντύσιμο, η οποία είχε το πρόσωπό της σ' ένα πυκνό πέπλο. Η κυρία αυτή φαινόταν πολύ ταραγμένη και προχώρησε δισταχτικά.

—Ποιά είνε, κυρία μου; Και τί ζητάτε άπό μένα; ρώτησε ο Ζάκ Φεράν με άπότομο ύφος, γιατί η δυσάρεστες φήμες εις βάρος του, για τίς όποιες του είχε μιλήσει ο Σάρλ Ρομπέρ είχαν μεγαλώσει τη δυσθυμία που του προκαλούσαν η άπειλές της Σάρρας.

Και θλέςποντας ότι η άγνωστη δεν άπαντούσε, έπρόσθεσε θαρραλά:

—Τελοσπάντων, κυρία, θα μιλήσετε;

—Κύριε, άπάντησε με φωνή ταραγμένη η άγνωστη, μπορώ να σας έμπιστευτώ ένα σπουδαίο μυστικό;

—Κυρία μου, μπορείτε να μου έμπιστευθήτε τα πάντα. Άλλά πρέπει πρώτα να μάθω σε ποι

μιλάω.

—Αυτό, κύριε, δεν εινε ίσως άπαραίτητο...άν και έρω ότι είστε η προσωποποίηση της τιμότητος...

—Εξηγηθήτε, παρακαλώ, κυρία... Με περιμένουν και άλλοι. Ποιά είσθε;

—Άίγο σας ενδιαφέρει τ' όνομά μου, κύριε... Άκούστε: Ένας φίλος μου...ένας συγγενής μου...έφυγε πρό όλίγου άπό δώ...

—Τ' όνομά του;

—Ο ύποκόμης ντ' Σαιν Ρεμύ.

—Ά! ξεφάνισε ο συμβολαιογράφος, ρίχνοντας στην έπισκέπτριά του ένα ξεσταστικό βλέμμα.

—Έπειτα έπρόσθεσε: —Λοιπόν, κυρία;

—Ο ύποκόμης μου τά είπε όλα.

—Τί σας είπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί άκριβώς;... Θέλω ν' άκούσω...

—Άλλά, κύριέ μου, εσείς ξερετε...

—Τί σας έίπε δηλαδή, κυρία μου;

—Όλα...

—Μά τί

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

Πώς ζουν οι διδυμοί. Η αλλόκοτη ιστορία των Ζεμμέ. Ο τραγικός θάνατος των αδελφών Κρούγερ. Η εγκληματικότητα των διδυμών. Η παρατηρήσεις του ψυχιάτρου Λάνζ. Το έγκλημα των αδελφών Μασόν. Η περιπετειώδης ζωή των διδυμών. Η κωμωδία των αδελφών Ρέχερμαν. «Δεν είμαι εγώ!» Όπου οι αστυνομικοί τὰ χάνουν, κλπ.

ΡΙΣΚΟΜΑ-ΣΤΕ στον άστερισμό των «Διδύμων».

Κι' αυτή η κριτική ή περφόρμας είναι η πιο άτυχη για τα παιδιά που έχουν τον άστερισμό των διδυμών ή και περφόρμας, όπως ονομάζεται, ο άστερισμός των διδυμών.

Κι' αυτή η κριτική ή περφόρμας είναι η πιο άτυχη για τα παιδιά που έχουν τον άστερισμό των διδυμών ή και περφόρμας, όπως ονομάζεται, ο άστερισμός των διδυμών.

Μά τις δοίμε και την τύχη μερικώς άλλων διδυμών. Ο Βιενέζος δόκτωρ Μπάουερ μās βεβαιώνει ότι η εξέλιξη δύο πλασμάτων που γεννήθηκαν συγχρόνως από την ίδια μητέρα, είναι στενά συνδεδεμένη. Και μās φέρνει μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Δύο διδυμοί, οι αδελφοί Φρίτσαν, έφθασαν στα εξήντα τους χρόνια δίχως ν' αρρωστήσουν ποτέ τους σοβαρά. Ο ένας από αυτούς, ο Έλμερ, άγαμήσε μια άμορφη νέα και την παντρεύτηκε. Ο άλλος, ο Άλμπερτ, έμεινε ανύπαντρός κι' έγινε ένας μεγάλος επιχειρηματίας. Κι' οι δύο τους όμως έπαθαν σχεδόν συγχρόνως από παράλυση πριν κάτω άρρωσαν και από μια άδερσική νευροσθένεια. Έπειτ' από λίγο προσεβλήθησαν κι' οι δύο από διαβήτη και πέθαναν σχεδόν συγχρόνως.

Ο Βερολινέζος καθηγητής Λόσε πάλιν, αναφέρει την περίπτωση δύο διδυμών, οι οποίοι έπαθσαν συγχρόνως διπλάσια από το κανονικό, ενώ συγχρόνως πάλιν παρήγαγαν σ' αυτούς μια εγκληματική πείση του αμαρτωτού. Ο ένας από αυτούς πέθανε ύστερ' από λίγο καιρό από συγκοπή κι' ο άλλος έγινε παρόλ' αυτός. Ο καθηγητής Σίντελ έπίσης αναφέρει την περίπτωση δύο διδυμών, οι οποίοι προσεβλήθησαν συγχρόνως από άσθμα.

Ένας άλλος επιστήμιαν, ο Γάλλος ψυχίατρος Μπάλ, αναφέρει μερικές περιπτώσεις διδυμών που τραβήχθηκαν συγχρόνως.

Όποτε τώρα κι' ένα παράδειγμα του αιδίου όνειρου. Δύο διδυμοί, ο Μαρτέν κι' ο Φρανσουά Ζεμμέ, ζούσαν κοντά στο Σαυαλόν και διενθύνανε μια μικρή επιχείρηση. Ο Φρανσουά ζούσε στο Κεμπέ κι' ο αδελφός του στη Λορέν, δηλαδή τρία χιλιόμετρα από πέρα. Στις 15 Ιανουαρίου του 1893 τους έβλεπαν το ταίριο της επιχείρησής τους. Ύστερα δε από μια εβδομάδα, τη νύχτα της 23ης προς την 24η Ιανουαρίου, κατά τις τρεις ή ώρα το πρωί, κι' οι δύο τους είδαν το ίδιο

όνειρο: ότι έπασαν τον κλέφτη. Κι' οι δύο τους λοιπόν πήδηξαν από το κρεβάτι, έβγαλλοι, φωνάζοντας ο καθένας τον αδελφό του και τριγυρίζοντας μέσα στο σπίτι σαν τρελλοί, προσπαθώντας να βρουν και να πιάσουν τον κλέφτη. Την άλλη μέρα ύπεφταν κι' οι δύο από τρομερές ήμικρανίες κι' ο πρώτος, ο Μαρτέν, τραβήχθηκε κι' επέχειρησε να πέση να πνιγεί στο ποτάμι. Την ίδια ώρα κι' ο Φρανσουά επέχειρησε να πνιγεί κι' αυτός σ' έναν βάλτο. Μά σώθηκαν κι' οι δύο και κλείστηκαν σ' ένα φρενοκομείο.

Άλλη περίπτωση: Δύο Γερμανοί διδυμοί, οι αδελφοί Κρούγερ, όταν γύρισαν από τον πόλεμο, θύσαν μια γιορτή, για να ξεσκασούν λίγο, ύστερ' από τη φοιτητική ζωή τους στο μέτωπο. Ο ένας άπ' αυτούς λοιπόν, ο Γκουστάφ, άνήγγειλε εκείνο το βράδυ τους άρραβωνες του με μια χαριτωμένη νέα, την Έλσα Κίπερ. Ο αδελφός του όστόσο δεν ήταν και τόσο ένθουσιασμένος, γιατί θεωρούσε άσπαστη κι' απαλόλαιη την άμορφη Έλσα. Είχε την έντύπωση ότι κάποιος του ψιθύριζε στο αυτί ότι η Έλσα δεν θα έμεινε πιστή στον αδελφό του. Το περίεργο τώρα είναι ότι το ίδιο φαινόμενο της μυστηριώδους φωνής παρατηρήθηκε και στον Γκουστάφ. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

συμπτώματα. Οι δύο αυτοί αδελφοί είχαν φύγει από το σπίτι τους για να βρουν την τύχη τους και από μια παράξενη σύμπτωση διέπραξαν κι' οι δύο την ίδια νύχτα το ίδιο έγκλημα: σκότωσαν για να κλέψουν! Οι Μασόν καταδικάστηκαν σε ισόβια δεσμά και πέθαναν κι' οι δύο, σχεδόν συγχρόνως, σ' ένα κάτεργο.

Οι περιφημότεροι όμως για την εγκληματικότητα τους διδυμοί, όπως αναφέρει ο δόκτωρ Λάνζ, είναι οι Γερμανοί Έρμπερτ και Ρόλφ-φρανκ Ρέχερμαν, οι οποίοι είχαν άναστατώσει το 1923 τη Γερμανία με τις μυστηριώδεις και σατανικές λαοδονίες τους. Οι Ρέχερμαν έκαναν διαρρήξεις και λεηλατούσαν τα άδερσικά τους και τις μικρές τράπεζες του Βερολίνου. Μ' αυτό τον τρόπο είχαν συγκεντρώσει κι' οι δύο κολλοσιαίες περιουσίες και ζούσαν πρηνή, σε πολυτελή μέγαρα, με άναρτήματα λακέδες κι' άμορφες γυναίκες του ήμοκδομου. Οι Ρέχερμαν, οι οποίοι ήταν φανόμμενα έξυπνός, έεργάζόντουσαν μαζί κι' εξαράνιζαν πάντα κάθε ίχνος τους, ώστε η άστυνομία δεν συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

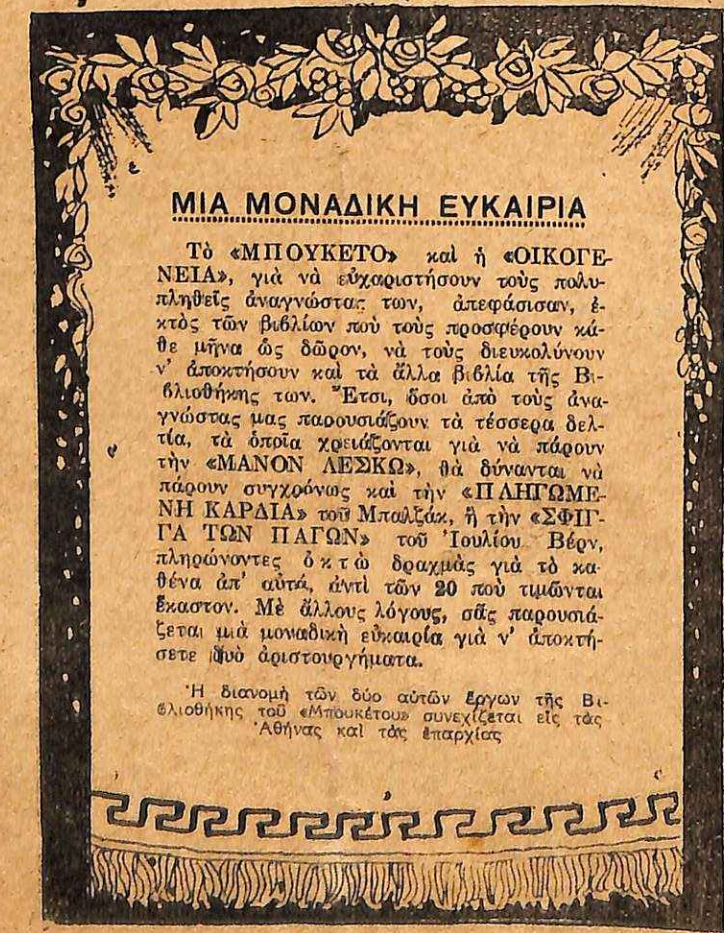
Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εξαγορασθούν τους πολυπληθείς αναγνώστες των, απεφάσισαν, εκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της Βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους αναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσσερα βιβλία, τα όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΛΗΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Τουλίου. Βέρον, πληρώνοντας ο κτ'ω δαχμάς για το καθένα απ' αυτά, αντί των 20 που τιμώνται έκαστον. Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζει μια μοναδική ευκαιρία για ν' αποκτήσετε δύο άριστοιγρήματα.

Η διανομή των δύο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συνεχίζεται εις τας Αθήνας και τας επαρχίας.

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Οι διδυμοί αδελφοί Γεώργιος και Φερνάνδος Μασόν έμοιαζαν τόσο πολύ από μικροί, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίση τον έναν από τον άλλον. Το 1916 ήταν έκατο χιλιόμετρα μακριά ο ένας από τον άλλο και έκαναν κι' οι δύο συγχρόνως έγγειρησε σκυλωμοειδή τους, δίχως να ελδοποιήση ο ένας τον άλλο κι' αυτή την έγγειρησε. Κι' οι δύο τους, όστόσο, ένοιωσαν συγχρόνως και ξαφνικά τὰ ίδια

Αυτές λοιπόν είναι μερικές περιπτώσεις για την τραγική τύχη των διδυμών, που αναφέρονται οι επιστήμονες. Όστόσο, πρέπει να τονίσουμε ότι η περίπτωση αυτής είναι έξαιρετική και σπάνια, γιατί έχουν άπειρα παραδείγματα διδυμών, που έζησαν ή ζουν σήμερα εθνικισμένοι. Δόκτωρ ΠΑΥΛΟΒΕΚΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ

σημένο επισκέπτη και ύστερα γύρισε στο θυρωρείο του και έβλεπε τη μεγάλη εξόδο της πολιτείας των νεκρών.

Είχε άρξισι να πέφτη η νύκτα. Κατέβαινε από τις κορυφές των μελαγχολικών κυματισμών και άπλωνόταν πάνω στα λευκά μνήματα, τυλιγμένα τα με μια άπεραντη μακαρονητική. Μέσα στο σκοτάδι, τα άγέλατα και η προτομές των πεθαμένων θα έεγε κανείς ότι έπαρναν ζωή και ότι έζυντοσαν από τον μαρμαρίνο λήθαργό τους. Τα σκυλιά του νεκροταφείου, δέκα περίοια μαυροσκίνα, είχαν άρπυθι έλευθερία από τον έπιστάτη και τώρα τριγυρούσαν δώ κι' εκεί, γανγίζοντας χαρομένα που έχαν γλυφίσει το μαρμάριο της άλυσίας. Αλλά τα σκυλιά ήταν οι πιστοί φίλους των πεθαμένων.

Όλη την νύχτα πρσχαν να μη τάρχη κανείς τυμβωρχος τον άλινό ύπνο τους και δεν άφηναν άνθρωπο να τους πληρώσει. Ο έπιστάτης ήσυχος πεία ότι κανείς άποστόμος έπισκέπτης δεν θα μπορούσε να τον βάλει σε βάσανα, τράβηξε για το μικρό σπίτι του, που ήταν εκεί παντά, για να ξεκουραστή από τη δουλειά της μέρας. Και πράγματι, τα βάσανά του δεν έλειναν ποτέ. Από την άνατολή του ήλιου ως τη δύση του, έβλεπε να πρσνάν από μπροστά του ένα σπορ κηδεες φτωχικές, πλούσιες, χωρίς λουλούδια ή με βαρύτητα στέφανα κι' άνοιγε όλα τα σπαρσμένα όργανα των συγγενών του πεθαμένων, οι οποίοι ξεφώνιζαν και είχαν πρσμένα τα μάτια τους από τα δάκρυα. Ο Τζόις Νόθφ παρακολουθούσε κι' άπαιθα όλες αυτές τις άνθρωπες τραγωδίες και ύστερα άναβε την πίπτα του και θυβήσαν στις σκέψεις του. Καμιά φορά μόνο το βράδυ, όταν έμεινε με τους νεκροθάφτες και έπινε δύο ποτήρια κρασί από πολύ τον πόνον ή μελαγχολία τους. Τότε σκεφτόταν, ότι μπορούσε να τὰ τινάξη μια μέρα και ν' άφήση άποστατήν την άμορφη ζωή του. Μ' αυτή τη σκέψη άναρξίζε. Ο Τζόις Νόθφ, όχι βέβαια γιατί είχε έλθει την καλοσύνη και τη δόξα του, αλλά γιατί ήταν πλούσιος και γιατί είχε δη την κόρη του, την άμορφη Τέλλυ, να κληρονομήση τον Τζόις Πήλν, τον γιο του γέρον σατιύρου.

— Έ, τι να γίνη, σκεφτόταν καμιά φορά, είναι μερικά πράγματα που έμεις οι γέροι δεν μπορούμε πεία να τὰ κατάρθουμε. Ο έρωτας μās έχει σβήσει από τα τεφτέρια του. Τώρα χρειάζεται να φροντίσουμε για την ψυχή μας. Και έκανε τ' άδύνατο δυνατό για να πάνη κουβέντα με τον Τόμας Πήλν, το φιλόγυρο και τον πρσκαλοισε συχνά να τον κέρση ένα σπορπεί.

Και νά, τώρα που γύρισε από τη

ρωτούσε με επαγγελματική άδιαφορία τους μαυροκρινόμενους άνθρώπους που έρχόντουσαν να στολίσουν τον άγαπημένο τους τάφο με λίγα δροσερά λουλούδια:

— Θέλετε να σάς διαβάσω καμιά εύχη;

Πράγμα που σήμαινε: — Θέλετε να μου δώσετε ένα δολλάριο;

Κανείς φυσικά δεν τολμούσε να άρνηθι. Η σκέψη, ότι μπορούσε η άνοησία του να λυπηθή την ψυχή του άγαπημένου του νεκρού τον τάραιε τόσο, ώστε θυσιάζε και το τελευταίο άμωμο δολλάριο του και τ' έδινε στον άποτρόπαιο παπά.

Έτσι ο γέρος θησαύριζε. Κάθε μέρα κέρδιζε πάνω από διακόσια δολλάρια κι' όστόσο ήταν διαρκώς θρήνητος και κακομνησμένος. Όταν τον έβλεπε κανείς να προσέχεται, νόμιζε ότι έβλεπε έναν μερκαίο σάτυρο κομωμένο. Μά την άνατολή άμωμης έντιμης έκανε στους έπισκέπτες, όταν τύχαινε να τον δύν να τρέχη από τη μια κηδεία στην άλλη, γά να πρσλάβη να διαβάση σ' αυτή την νεκροφύκη άλυσίας και να τσεκώση τα λεφτά. Το πετοσχίλι του άνέμιζε δεξιά κι' αριστερά, τα όρτα του φούσκωναν και το σώμα του χοροπηδούσε σαν να ήταν ένας κομικός άποκηρσίζοντας μασκαράς. Όστόσο ο γιος του ήταν ένα καλό κι' άμορφο παλινάρι. Δεν είχε κληρονομήσει τίποτε από αυτόν τον γέρο φιλόγυρο. Ήταν ίδιος κι' άπορδύματος ή μη τέρας του, μια ύπερβολικά άγαθή γυναίκα που προσασθούσε διαρκώς να πείση τον άνδρα της, ότι ο παπας δεν είναι ένας έπαγογεμίας σαν τον καρονονοισή ή τον μακαλί, αλλά ένας άντιπρσώπος του Θεού στη γη και έχει υποχρέωση να σέβεται αυτόν τον τίτλο του! Ο γέρο φιλόγυρος δεν την άκουγε. Και κάθε βράδυ, όταν σταματούσε η κήνη του μαγαζιού κλεινόταν στο γραφείο του και λογαριάζε ποσά έσοδα της μέρας: Κηδεες τρσες προς τόσο, ίσον δολλάρια τόσο...

Αυτών των άνθρωπων είχε στάν νού να κίνη συμπεθερο ο Τζόις Νόθφ. Όχι βέβαια γιατί είχε έλθει την καλοσύνη και τη δόξα του, αλλά γιατί ήταν πλούσιος και γιατί είχε δη την κόρη του, την άμορφη Τέλλυ, να κληρονομήση τον Τζόις Πήλν, τον γιο του γέρον σατιύρου.

— Έ, τι να γίνη, σκεφτόταν καμιά φορά, είναι μερικά πράγματα που έμεις οι γέροι δεν μπορούμε πεία να τὰ κατάρθουμε. Ο έρωτας μās έχει σβήσει από τα τεφτέρια του. Τώρα χρειάζεται να φροντίσουμε για την ψυχή μας. Και έκανε τ' άδύνατο δυνατό για να πάνη κουβέντα με τον Τόμας Πήλν, το φιλόγυρο και τον πρσκαλοισε συχνά να τον κέρση ένα σπορπεί.

Και νά, τώρα που γύρισε από τη

δουλειά του εκεί στην άκρη του δρόμου είδε τη σιρόνττα του αιδεσιμωτού Τόμας Πήλν να χάνεται μέσα στο σκοτάδι. Δίχως να διαστύει τάχυνε το βήμα του, και τον πλησίαζε. Ο παπας τον χαροήσε κι' εύθυμα και τού έπασσε: σιρόνττα γιατί ήταν εύχαριστήμένος. Η εύχαρησία είχε πάει πολύ καλά κι' η τσεκή του ράσου του βάραινε από τα νομίσματα.

Στην άρχη σκέπτησαν για τίς...

— Δεν νομίζεις, αιδεσιμωτάτε, ότι πρσβάνει πολύς κόσμος, τού έλε ο Τζόις Νόθφ για ν' άνοξη κουβέντα.

— Μακάρι να πέθανε και πρσσότερος, τού άπάντησε ο Τόμας Πήλν. Πώς θα ζήσουμε κι' έμεις; Μήπως ήθελες να γίνουμε γκαρστές;

— Άλήθεια, δεν είναι άσχημο να είναι κανείς παπας. Μά γιατί δεν άφηνες και το γιο σου να άκολουθήση το ιερατικό στάδιο;

— Γιατί τὰ σμπερινά παιδιά είναι θεότρελλα. Δεν άκούνε τους γονείς τους και γάνουν ό,τι τους κατέβη στο κεφάλι τους. Έκείνος βάλθηκε να γίνη γκαρσός. Έγώ δεν μπορώ να τον έμπαλίσω. Έχει άρκετή περιουσία για ν' άζηση.

— Και να φτιάξη σάτι, σμπελίζεσαι ο Τζόις Νόθφ. Άλήθεια, αιδεσιμωτάτε, δεν νομίζεις ότι είναι καλός πεία να τού βής μια καλή και φρόνημη νύφη;

— Ναι, Τζόις, το έχω μερες τώρα στο μυαλό μου, αλλά δεν έσοι να λέει και η καρδιά του...

Οι δύο άνδρες είχαν καθίσει τώρα και είχαν άδειάσει καδίας την πρώτη αποτίλμια. Όταν ήρθ' και η δεύτερη, ο έπιστάτης σμπελίζεσαι κοινά το λουλούδι να τ' άποκαλίνη το πιστό του:

— Άκούσε Τόμας, τού έλε, ο γιος σου άγατάει από καρού την κόρη μου, αλλά διαστύει να σου το πεί. Άνέθεσε λοιπόν πεία να σε παρακαλέσει να μην πρσς άντιρρήσεις. Άλλωστε ένας άντιπρσώπος του Θεού πεία να φραμώση ότι πιστεύει. Δεν πρσπει να τούς άρνηθις την εύχη σου.

Ο παπας όμως εξαγομήθηκε: — Δεν είσαι καλός, σκεπάζε. Αίτιό που έλειψε τώρα να δώσω το γιο μου σε μια εύπολη!

Ο Τζόις Νόθφ ήταν άδύνατο πεία να συγκρατήση τον έαυτό του. Με θολωμένα τα μάτια από τον θυμό και το κρασί, άρπυξε τον παπά από το λαιμό και τον έβριξε κατά γής:

— Πάρε πίσω το λόγο σου, τού φώναζε, γιατί θα σε πνίξω!

— Είμαι ένας ληστής, τού έλε με πεία ο παπας, ένας κακοήγος, όπως είναι η κόρη σου μά...

Μά δεν μπόρεσε να ξεστομίση τη βρομιά του. Ο Νόθφ τού έσφιξε το λαιμό και ο παπας έμεινε εκεί στο πάτωμα με γονυλωμένα μάτια. Οι νεκροθάφτες γελούσαν με ένα γέλιο άποκτηνωσης.

Ο Τζόις Νόθφ βγήκε τρεβλίζοντας από το μπαρ και χάρηκε μέσα στη νύχτα. Ένοιωθε ένα βάρος στην καρδιά του. Ήθελε να κοιμηθι, να ξεχάση. Μή ξεροντας τί κίνη τράβηξε προς το νεκροταφείο. Την άλλη μέρα οι νεκροθάφτες τον βούρσαν νεκρό. Τότε ζήτησε μέσα τους ο άνθρωπινός τους και σκέφθηκε ότι μπορούσαν να γάνουν μια καλή πρβεί. Δεν φανέρωσαν ποιά είχε δολοφονήσει τον Τόμας Πήλν. Και έτσι η κόρη του Τζόις Νόθφ κατώρθωσε να παντρευθι τον άγαπημένο της και να ζήσουν εύτυχισμένοι.

TZIM BEKKEP

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΕΔΙΚΟΙ... ΕΛΛΗΝΕΣ

Πολλοί ιστορικοί παραδέχονται ότι η πρσθήκη βασίλισσας της Γαλλίας Αικατερίνης των Μεδίκων ήταν... Έλληνας!

Καταγόταν, όπως τουλάχιστον έσφαρίζεται οι ιστορικοί αυτοί, από μια μεγάλη έλληνη οικογένεια στην Αθήνα, ή οποία έφυγε από την Ελλάδα έπ Τουρκοκρατίας κι' είχε έγκατασταθι στη Φλωρεντία της Ιταλίας.

Οι Ιστορικοί αυτοί πρσαν εκεί το έπίθετο «Μεδίκων», το οποίο Ιταλισή σημαίνει διάδοχος, και με έπαγαμεις κατόπιν, η οικογένεια συνάδθηκε με τις ένοδοστέρες συγγενικές οικογένεις. Απόγονος λοιπόν ενός Έλληνος Μεδίκου ήταν κι' η έξοικη αυτή Αικατερίνη, η άταράχητη σ' όλα τὰ έπικρα μυστορήματα των Γάλλων συγγενικών...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παπας είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και βιβλία έξοικης έδωλές. Γράψτε: «Οικογένεια», Αέκα 7.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ

μια καλή φωτογραφία.

Ο Μπόμπυ κτύπησε το ρολόγι, που ήταν πάνω στο τραπέζι. Ήταν έντεκα ακριβώς. Κούνησε καταφατικά το τεράστιο κεφάλι του και βγήκε άδερφα από το γραφείο του αρχισυντάκτη.

Χίλιοι σατανάδες! μουρμούρισε. Διάλεξε κι αυτός ο Μόργκαν αυτή τη νύχτα να φτάσει στη Νέα Υόρκη, που έχουν ανοίξει η καταρράκτες του ουρανού; Δεν τον ενθουσίασε κανένας κεραυνός, να ήτιχα σκεπτόμην;...

Κι' ελθε με φρένη το φτωχό σαρκίο του να περιμένει, τυλιγμένο στ' αδιάβροχό του, μέσα στ' εκείνη την νεοπονητή τον παλαδό "Αγγλο, που σκότωνε την ώρα του, πετώντας από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη.

Ώστόσο, ο Γουόλφ ήταν ευσυνειδητός δημοσιογράφος. Δεν έγραφε τίποτε, αν δεν εξασφάλιζε πρώτα ότι ήταν αληθινό. Θά μπορούσε να γίνει διαρρήκτης, εγκληματίας, λαοπρόβλητος, για να εξακριβώσει μια είδηση, μα τώρα του ζήτησαν κάτι ανώτερο από τις δυνάμεις του. Ήθελε μια περιγραφή της υποδοχής του Μόργκαν, πουν ακόμη να γίνη. Αυτή η σκέψις τον έκανε τρελλό. "Ε, όχι, ο Γουόλφ δεν θα έγραφε ψέμματα. Δεν πήγαινε η πένη του να γράψει ανοησίες και να βάλει κάτω απ' αυτές τ' όνομά του. "Α, όλα κι' όλα, είχε αξιοπρέπεια!...

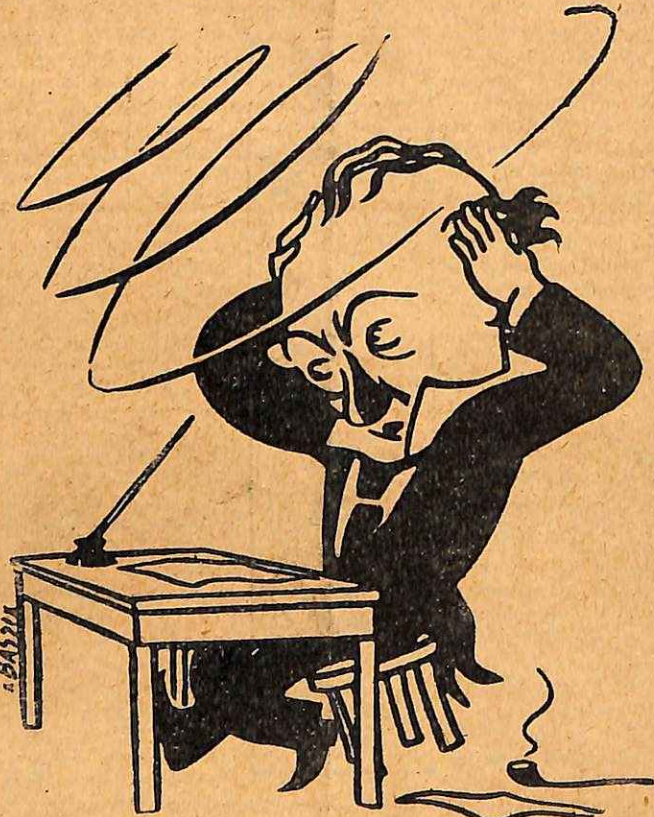
Μα έλα που του ήταν αδύνατο να υποχωρήσει και τ' άρνηση αυτή την άγγρεια; Ο δημοσιογράφος πρέπει πάντα να λέει ενάντια στον αρχισυντάκτη του, έστω κι' αν αυτός τον στέλνει να κρεμάσει τον πρόεδρο της Δημοκρατίας. Έτσι κι' ο Μπόμπυ δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Μ' ένα στεναγμό, πήρε το καρόν και το στίλβό του, φόρεσε το μπουσμά του κι' ετοιμάσθηκε για τόν κανονισμό άλλου του. Έκείνη όμως τη στιγμή, ο κλητήρας της εφημερίδας τον ειδοποίησε ότι τον ζητούσαν στο τηλεφώνον.

—Ποιος είναι; ρώτησε το μικρό.

—Μιά κυρία, τ' απάντησε εκεί-

νος.

Ο Γουόλφ πήρε τ' ακουστικό. Ήταν η φίλη του ή Μπέμπυ. —Καθμένη, της παρατήρησε με θλίψη, διάλεξε την ώρα να μου τηλεφωνήσεις; Καλά, καλά, άφησε τις δικαιολογίες. Ξέρω, θά μου πής ότι μπορεί πάλι άπ' όψε να τ' οσάσης από το σπίτι. Δυστυχώς έχω δουλειά. Πινίγομαι στη δουλειά. Μη κάνεις τον κόπο να έρθης. Μετά δυο λεπτά φεύγω για τ' αεροδρόμιο. Να, να, έχεται κάποιος γελοῖος. Ένας παλαδός. Πώς; Τι είπες; Θά έρθης και σ' μαζύ;... Έρχεσαι κιόλας; Μα τί να σέ κάνω; Δεν σ' αγαπώ; Άφησε τ' αστειά, καμένη Μπέμπυ. "Ωχ!... άρχισαμε τώρα και τα κλάματα; Πώς είπες; Μα τ' άπ' όψε η δαγύ! Έλα, τέλειωσε και μού χάνης την ώρα. Είμαι άγενής; Και βέβαια είμαι, άφου θά διακόψω άναγκαστικά τη συνομιλία μας.

Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο...

Κι' ο Μπόμπυ κρέμασε τ' ακουστικό. —"Αν με ζητήσει πάλι, είπε στον κλητήρα, πές της ότι πέθανα...

Κι' έφυγε από την εφημερίδα με τ' αυτοκίνητό του. Ή ώρα ήταν έντεκα και μισή. Μόλις πρόφτανε. Άνοιξε λοιπόν όλη την ταχύτητα του αυτοκινήτου, με κίνδυνο να τσακισθί σέ κανένα φανοστάτι. Ο πόλιςμεν σφύριζαν σάν δαιμονισμένοι και προσπαθούσαν να τόν σταματήσουν, μα εκείνος άδιαφορούσε για όλα, άρκεί να πρόφτανε την άρριξη τού Μόργκαν.

Στό στοίχημα μιάς λεωφόρου έπεσε τέλος πάνω σ' ένα διαβάτι. Άνοιξε τó σπάσιμο ενός κόκκαλου και κάτι άγριες κραυγές, που έκαναν τις τριζέρες του να σηκωθούν από τη φρέξη. Ώστόσο δεν στα-

μάτησε. Μήπως αὐτὸ σέ τί θά μπορούσε νά τόν βοηθήσει; "Ας μάξουν τόν τραυματία οί αστυνομικοί που τόν ακολουθούσαν. Τό ρολόγι του έδλεπε μέ τρόμο ότι έδειχνε δώδεκα παρά είκοσι λεπτά. Άνοιξε περισσότερο τό γκάζι τ' αυτοκινήτου. Ένοιωσε ότι ή ρόδες πετούσαν στόν ασφαλτοστρωμένο δρόμο κι' ότι ή παραμικρή άδιέξοτης του θά μπορούσε νά τού στοιχίσω τη ζωή. Τ' αυτοκίνητο πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο είχε γίνει άκινητο. Ούτε τά φρένα του πύναν, ούτε τίποτε. Με καταπληκτική έγκολία θά μπορούσε νά ντεραπόνη ή νά τσακισθί πάνω σ' ένα πεζοδρόμιο. Ήταν μία κολασμένη νύχτα, που δεν έδλεπε κανείς τη μύτη του. Τό χρυστάλλο τ' αυτοκινήτου θάμπωνε από τη βροχή κι' οί προβολείς του μάταια άγωνίζόντουσαν νά φωτίσουν τό δρόμο.

Μήπως αὐτὸ σέ τί θά μπορούσε νά τόν βοηθήσει; "Ας μάξουν τόν τραυματία οί αστυνομικοί που τόν ακολουθούσαν. Τό ρολόγι του έδλεπε μέ τρόμο ότι έδειχνε δώδεκα παρά είκοσι λεπτά. Άνοιξε περισσότερο τό γκάζι τ' αυτοκινήτου. Ένοιωσε ότι ή ρόδες πετούσαν στόν ασφαλτοστρωμένο δρόμο κι' ότι ή παραμικρή άδιέξοτης του θά μπορούσε νά τού στοιχίσω τη ζωή. Τ' αυτοκίνητο πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο είχε γίνει άκινητο. Ούτε τά φρένα του πύναν, ούτε τίποτε. Με καταπληκτική έγκολία θά μπορούσε νά ντεραπόνη ή νά τσακισθί πάνω σ' ένα πεζοδρόμιο. Ήταν μία κολασμένη νύχτα, που δεν έδλεπε κανείς τη μύτη του. Τό χρυστάλλο τ' αυτοκινήτου θάμπωνε από τη βροχή κι' οί προβολείς του μάταια άγωνίζόντουσαν νά φωτίσουν τό δρόμο.

Ο Μπόμπυ ώστόσο, άδιαφορόντας για ό,τι τόν περιέμενε, συνέχισε τό δρόμο του και στίς δώδεκα ή ώρα έφτασε τέλος στό αεροδρόμιο.

Τώρα ο καιρός είχε χαλάσει περισσότερο κι' ή βροχή έπεφτε πού ραγδαία. Θά ήταν σωστή τρέλλα, αν ο Μόργκαν είχε εξακολουθήσει τό ταξίδι του. Ο Γουόλφ όμως εύχόταν νά είχε κάνει αυτή την τρέλλα και νά είχε τσακισθί, για νά μπορούσε νά γράφει ένα συνταραχτικό πράγμα. Μία τυπική υποδοχή δεν άξίζει νά θυσιάσει κανείς λήση εν' αυτοκίνητο. Γοιγύριζε λοιπόν τούς άξιωματικούς, συζητούσε με κανένα νέο. Στίς δώδεκα και τέταρα λεπτά τέλος ο άσυρματος σήγχαν. Ο "Αγγλος άεροπόρος είχε Νέα Ορλεάνη, για τó προσγειωθεί, στη έλξη παρασύρει μακριά από την πορεία του. Οί άεροπόροι, εύχαριστησάος στην "Αμερική, πήγαν νά πουν στην ύγεια του μερικά ούσιον.

Ο Μπόμπυ, άπογοητευμένος, τηλεφώνησε τη θλίβειρή είδηση στόν άρχισυντάκτη του και γύρισε τσακισμένος στην εφημερίδα. —Πρέπει νά βώξ κάτι συνταραχτικό, τού δήλωσε ο άρχισυντάκτης. Γράψε ό,τι ψέμμα σου κατέβει στό

Ξαφνικά ο Μπόμπυ έκλεισε τ' άκουστικό. Ήταν μέτρο μαροστά είχε δη τη σιλουέττα ενός πόλιςμεν. Στεκόταν στη μέση της λεωφόρου κι' είχε ύψοσει τό χέρι του μέ τό λευκό γάντι για νά τού πη νά σταματήση. Ήταν λοιπόν τρελλός! Δεν έδλεπε ότι είχε νά κάνει μ' έναν δαιμονισμένο!... Τι είχε καρφωθί στη θέσι του; Ο Μπόμπυ έστριψε δ' έα κι' ύστερα άρριστερά τό τιμόνι του, έκανε τ' αυτοκίνητο νά κάνει ένα ύπεροχο άκροβατικό γύμνασμα, γλίστρεσε τόν αστυνάλαιο, έστασε έναν τηλεφώνικό θύλακο και συνέχισε τό τρέξιμό του, ενώ ο πόλιςμεν σταιροκοπιόταν που είχε γλιστρώσει ως έκ θαύματος τό θάνατο.

Πέντε λεπτά άργότερα, με τσακισμένα όλα τά χρυστάλλα τ' αυ-

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

τοκινήτου, ο Μπόμπυ πάτησε έναν μεθυσμένο. Αυτόν άσφαλώς τόν είχε σκοτώσει, γιατί δεν τόν άκουσε νά βγάλλει ούτε λέξη. Τότε κατάλαβε ότι δεν γλιστρώει πια τόν ήλεκτρονική καρέκλα. "Αν μπορούσε τουλάχιστον νά κατέβη απ' αυτό τό σαράβαλο και νά τό σκάσει... Άλλά πώς; Οί αστυνομικοί έδλεπε μέ φρέξη τώρα ότι είχαν άρριστεί νά τόν πυροβολούν. Τό μόνο που θά τόν έσωσε, ήταν ένα τέχνασμα, κάτι άκρόβιοτο. Άλλά τί πράγμα; Ο Μπόμπυ, στην άπελπισία του, άνοιξε όσο έπαιρνε τη μηχανή, άπομαζόνθηκε από τούς αστυνομικούς κι' έστριψε σ' έναν άλλο δρόμο. Μία κραυγή χαράς βγήκε την ίδια στιγμή από τό στήθος του. Έκει, έβω από ένα σπίτι, στεκόταν μία πολυτελής λιμουζίνα. Ο Γουόλφ είχε τότε μία ιδέα. Έγκατέλειψε τό σαράβαλό του, ξεκόλλισε γρήγορα τούς άρριμους της άδειας κυκλοφορίας του, ανέβηκε στην ξένη λιμουζίνα κι' εξαφανίστηκε. Κανείς δεν ύποπτευθηκε τό τέχνησμά του. Οί αστυνομικοί, όταν έφτασαν σ' εκείνο τό δρόμο κι' είδαν τ' αυτοκίνητο τού εγκληματικού σωφέρ, νόμισαν ότι αυτός είχε κρυφθί σέ κανένα από τά γύρω σπίτια. Δίχως νά διαστάσουν λοιπόν άρχισαν νά έρευνούν παντού και νά ψάχνουν τις διάφορες πολυκατοικίες, για νά τόν ανακαλύψουν. Μα ο κόσμος τους πήγε χαμένος. Δεν τόν βρήκαν πουθενά. Ο τρελλός σωφέρ είχε γίνει άφαντος. Μετέφεραν λοιπόν τ' αυτοκίνητο στην αστυνομία, για νά τό έξετάσουν καλύτερα, με την έλπίκα ότι θά εύρισκαν κανένα άποκαλυπτικό ίχνος.

Ο Μπόμπυ ώστόσο, άδιαφορόντας για ό,τι τόν περιέμενε, συνέχισε τό δρόμο του και στίς δώδεκα ή ώρα έφτασε τέλος στό αεροδρόμιο. Τώρα ο καιρός είχε χαλάσει περισσότερο κι' ή βροχή έπεφτε πού ραγδαία. Θά ήταν σωστή τρέλλα, αν ο Μόργκαν είχε εξακολουθήσει τό ταξίδι του. Ο Γουόλφ όμως εύχόταν νά είχε κάνει αυτή την τρέλλα και νά είχε τσακισθί, για νά μπορούσε νά γράφει ένα συνταραχτικό πράγμα. Μία τυπική υποδοχή δεν άξίζει νά θυσιάσει κανείς λήση εν' αυτοκίνητο. Γοιγύριζε λοιπόν τούς άξιωματικούς, συζητούσε με κανένα νέο. Στίς δώδεκα και τέταρα λεπτά τέλος ο άσυρματος σήγχαν. Ο "Αγγλος άεροπόρος είχε Νέα Ορλεάνη, για τó προσγειωθεί, στη έλξη παρασύρει μακριά από την πορεία του. Οί άεροπόροι, εύχαριστησάος στην "Αμερική, πήγαν νά πουν στην ύγεια του μερικά ούσιον.

Ο Μπόμπυ, άπογοητευμένος, τηλεφώνησε τη θλίβειρή είδηση στόν άρχισυντάκτη του και γύρισε τσακισμένος στην εφημερίδα.

—Πρέπει νά βώξ κάτι συνταραχτικό, τού δήλωσε ο άρχισυντάκτης. Γράψε ό,τι ψέμμα σου κατέβει στό

Ξαφνικά ο Μπόμπυ έκλεισε τ' άκουστικό. Ήταν μέτρο μαροστά είχε δη τη σιλουέττα ενός πόλιςμεν. Στεκόταν στη μέση της λεωφόρου κι' είχε ύψοσει τό χέρι του μέ τό λευκό γάντι για νά τού πη νά σταματήση. Ήταν λοιπόν τρελλός! Δεν έδλεπε ότι είχε νά κάνει μ' έναν δαιμονισμένο!... Τι είχε καρφωθί στη θέσι του; Ο Μπόμπυ έστριψε δ' έα κι' ύστερα άρριστερά τό τιμόνι του, έκανε τ' αυτοκίνητο νά κάνει ένα ύπεροχο άκροβατικό γύμνασμα, γλίστρεσε τόν αστυνάλαιο, έστασε έναν τηλεφώνικό θύλακο και συνέχισε τό τρέξιμό του, ενώ ο πόλιςμεν σταιροκοπιόταν που είχε γλιστρώσει ως έκ θαύματος τό θάνατο.

Πέντε λεπτά άργότερα, με τσακισμένα όλα τά χρυστάλλα τ' αυ-

τοκινήτου, ο Μπόμπυ πάτησε έναν μεθυσμένο. Αυτόν άσφαλώς τόν είχε σκοτώσει, γιατί δεν τόν άκουσε νά βγάλλει ούτε λέξη. Τότε κατάλαβε ότι δεν γλιστρώει πια τόν ήλεκτρονική καρέκλα. "Αν μπορούσε τουλάχιστον νά κατέβη απ' αυτό τό σαράβαλο και νά τό σκάσει... Άλλά πώς; Οί αστυνομικοί έδλεπε μέ φρέξη τώρα ότι είχαν άρριστεί νά τόν πυροβολούν. Τό μόνο που θά τόν έσωσε, ήταν ένα τέχνασμα, κάτι άκρόβιοτο. Άλλά τί πράγμα; Ο Μπόμπυ, στην άπελπισία του, άνοιξε όσο έπαιρνε τη μηχανή, άπομαζόνθηκε από τούς αστυνομικούς κι' έστριψε σ' έναν άλλο δρόμο. Μία κραυγή χαράς βγήκε την ίδια στιγμή από τό στήθος του. Έκει, έβω από ένα σπίτι, στεκόταν μία πολυτελής λιμουζίνα. Ο Γουόλφ είχε τότε μία ιδέα. Έγκατέλειψε τό σαράβαλό του, ξεκόλλισε γρήγορα τούς άρριμους της άδειας κυκλοφορίας του, ανέβηκε στην ξένη λιμουζίνα κι' εξαφανίστηκε. Κανείς δεν ύποπτευθηκε τό τέχνησμά του. Οί αστυνομικοί, όταν έφτασαν σ' εκείνο τό δρόμο κι' είδαν τ' αυτοκίνητο τού εγκληματικού σωφέρ, νόμισαν ότι αυτός είχε κρυφθί σέ κανένα από τά γύρω σπίτια. Δίχως νά διαστάσουν λοιπόν άρχισαν νά έρευνούν παντού και νά ψάχνουν τις διάφορες πολυκατοικίες, για νά τόν ανακαλύψουν. Μα ο κόσμος τους πήγε χαμένος. Δεν τόν βρήκαν πουθενά. Ο τρελλός σωφέρ είχε γίνει άφαντος. Μετέφεραν λοιπόν τ' αυτοκίνητο στην αστυνομία, για νά τό έξετάσουν καλύτερα, με την έλπίκα ότι θά εύρισκαν κανένα άποκαλυπτικό ίχνος.

Ο Μπόμπυ, ώστόσο, άδιαφορόντας για ό,τι τόν περιέμενε, συνέχισε τό δρόμο του και στίς δώδεκα ή ώρα έφτασε τέλος στό αεροδρόμιο.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Η 'ΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΣΙΣ,, ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η περιέργεια αποκαλύπτει ενός 'Αμερικανού επιστήμονος. Η εξυτάτη όρασις τών πουλιών. Η αίσθησις της ύγρασίας» στα ζώα. Ο τυφλός βάτραχος του Σασέ-Σουπλέ. Πώς βρίσκουν τις πηγές τα πρόβατα. Ο σκύλος του εξερευνητού Όππεν. Το ξύπνο γεράκι του Ουίλλιαμ Φλός, κλπ.

των ζώων και για την πείραξη «έκτης» αίσθησις τους.

Ο 'Αμερικανός καθηγητής άρχίζει τό άρθρο του εκθειάζοντας την εκπληκτική δύναμη της όράσεως τών πουλιών. Ένα χελιδόνι, όταν εινε καθαρός ο ουρανός, βλέπει ένα έντομο ή μία μύγα από απόσταση 300 και 500 καμμά φορά μέτρον. Η ταξιδιωτική περιστερά πάλι έχει εξυτάτη όρασι και ξεχωρίζει και τά πιο παραμικρά αντικείμενα, που δεν μπορεί νά τό δει ο άνθρωπος με γυμνό όφθαλμό.

Τά φάρια, τά έρπετα και οί βάτραχοι ξεχωρίζουν θαυμάσια τά χρώματα, έκτός από τό κίτρινο, τό πράσινο και τό κόκκινο. Τά μαστοφόρα όμως μπορούν νά διακρίνουν τη μία από την άλλη, όλες τις αποχρώσεις. Έπάνω σ' αὐτό μάλιστα γίνεται τό έξης πείραμα: Δώσετε σ' ένα γάτο νά φάη μία μέρα από μία κόκκινη γαβάθα κι' έπειτα την άλλη, τοποθετήστε μπροστά του τόσες γαβάθες μέ φαι, όσα εινε τά χρώματα της ίδιους. Θά

λι του πήγαινε νά σπάσει από τόν πονοκέφαλο κι' αλεθάνοταν ζαλάδες. Ώστόσο, συγκέντρωσε τη θέλησή του και κατάφερε νά κάνει μία ζωντανή περιγραφή της περιπέτειας του. Ο άρχισυντάκτης ήταν ένθουσιασμένος. Έβγαλε κάθε τόσο από τό γραφείο του, για νά τού πη νά μεγαλώσει περισσότερο αυτή την τρομαχτική ψευτιά, κι' ο Μπόμπυ έγραφε, έγραφε άδιάκοπα.

Τό πρωί ή εφημερίδα είχε άτιερώσει μία σελίδα γι' αυτή την συνταραχτική είδηση. Όλος ο κόσμος ζητούσε κοντά τ' όνομά Τέλ. γράφει. Έκείνη τη μέρα ή εφημερίδα δεκαπλάσιασε την κυκλοφορία της. Ο Μπόμπυ Γουόλφ είχε πετύχει κι' αυτή τη φορά ένα συνταραχτικό ρεπορτάζ.

Μά δεν ήταν χαρούμενος. Ή έφερε ότι μερικά κύριοι θά τόν ζητούσαν σέ λίγο...

Και πράγματι, ύστερ' από δύο ώρες, πέντε τό μεσημέρι, δύο άστυνομικοί ζήτησαν νά τόν ιδούν. —Ο μίστερ Μπόμπυ Γουόλφ;...

—Εγώ; τούς απάντησε.

—Έφυγαν κι' οί τρεις για την άστυνομία.

Ο Μπόμπυ Γουόλφ, μετά τρεις μήνες, πέθανε πάνω στην ήλεκτρονική καρέκλα, γιατί είχε σκοτώσει με τό αυτοκίνητό του δύο ανθρώπους.

Ώστόσο, ως δημοσιογράφος, είχε κάνει τό καλύτερο του.

ΤΖΩΝ ΧΑΡΙΣΣΟΝ

ΝΑΣ διάσημος 'Αμερικανός επιστήμων, ο καθηγητής Ουίλλιαμ Φλός, δημοσίευσε έσχάτως ένα περίεργο γάρσο για την εξυτάτα των ζώων και για την πείραξη «έκτης» αίσθησις τους.

Ο 'Αμερικανός καθηγητής άρχίζει τό άρθρο του εκθειάζοντας την εκπληκτική δύναμη της όράσεως τών πουλιών. Ένα χελιδόνι, όταν εινε καθαρός ο ουρανός, βλέπει ένα έντομο ή μία μύγα από απόσταση 300 και 500 καμμά φορά μέτρον. Η ταξιδιωτική περιστερά πάλι έχει εξυτάτη όρασι και ξεχωρίζει και τά πιο παραμικρά αντικείμενα, που δεν μπορεί νά τό δει ο άνθρωπος με γυμνό όφθαλμό.

Τά φάρια, τά έρπετα και οί βάτραχοι ξεχωρίζουν θαυμάσια τά χρώματα, έκτός από τό κίτρινο, τό πράσινο και τό κόκκινο. Τά μαστοφόρα όμως μπορούν νά διακρίνουν τη μία από την άλλη, όλες τις αποχρώσεις. Έπάνω σ' αὐτό μάλιστα γίνεται τό έξης πείραμα: Δώσετε σ' ένα γάτο νά φάη μία μέρα από μία κόκκινη γαβάθα κι' έπειτα την άλλη, τοποθετήστε μπροστά του τόσες γαβάθες μέ φαι, όσα εινε τά χρώματα της ίδιους. Θά

Ο Ουίλλιαμ Φλός έχει ένα εύφρεστο γεράκι, που τόν ακολουθεί κάθε φορά στο κνήγι.

πος και τυφλός βάτραχος, τόν όποιον έκείνος είχε μεταφέρει τρία χιλιόμετρα μακριά από ένα βάτο, άφρο σήκωσε δυο - τρεις φορές τό κεφάλι του και μύρισε τόν άέρα, τράβηξε κατευθείαν, αν και ήταν τυφλός, πρὸς τόν βάτο, σάν νά ήξερε πού βρισκόταν ακριβώς.

Παρόμοια πείρασι άναφέρει και ο 'Αμερικανός καθηγητής ο όποιος έμάθευε βάτραχους για τά πειράματά του από έναν μικρό βάτο, ο όποιος βρισκόταν δυο περλίον χιλιόμετρα από τό έξοχικό σπίτι του και πίσω από ένα μικρό δάσος. Ένα βράδυ λοιπόν, που είχε άφήσει πάνω στό εργαστήριό του άνοιχτό τό κουτί, είδε τούς βάτραχους πού είχε μάζει έκείνο τό απόγευμα νά βγαίνουν από έκεί μέσα, νά μυρίζουν άήσυχτοι τόν άέρα και κατόπιν νά κατευθύνονται πρὸς τήν πόρτα, απ' όπου κατέβηκαν στόν κήπο και από έκεί νά τραβούν δρόμα για τό βάτο τους, πού βρισκόταν πίσω από τό μικρό δάσος. Αυτά τά παραδείγματα εινε ή έπα-

θεβαίσις της ανακάλυψης τών επιστημόνων ότι τά ζώα εινε προικισμένα με μία ακόμη αίσθησι, την όποιαν δεν έχει ή είχε και την έχασε, ο άνθρωπος.

Αὐτό όμως τό φαινόμενο τό βλέπει κανείς και σέ άλλα ζώα. Πολύς φορές οί βοσκοί βλέπουν τά πρόβατά τους, πού βρίσκονται σέ μία ξερή και άγονη έξοχή, νά σηκώνουν ξαφνικά τό κεφάλι, νά μυρίζουν τόν άέρα κι' έπειτα νά τρέχουν σάν τρελλά πρὸς μία όρισμένη κατεύθυνσι, τρία και τέσσερα χιλιόμετρα, ώπου νά συναντήσουν μία πηγή για νά ποτισθούν.

Σ' αυτή ακριβώς την «έκτη» αίσθησις ενός σκύλου χρωστάει τη ζωή του ένας 'Αγγλος εξερευνητής, ο Τζαίμς Όππεν, ο όποιος τό 1922 κινδύνεψε νά πεθάνη από τό φρικτότερο τών θανάτων, από τη δίψη, σέ μία φλογερή και έρημη «ασάνας» τού Μεξικού, γεμάτη κάκτους και φειδιά. Άν δεν τυχάρ-

ωστικότητός του, εινε ο καθρέφτης. Ο Ουίλλιαμ Φλός είχε έναν πισταγάλλο, ο όποιος άνεγνώριζε θαυμάσια τόν έαυτό του μέσα στόν καθρέφτη και φώναζε: ολόχαρος τό έδιο του τ' όνομα. Όταν δέ τύχαινε νά καθήση κανένα έντομο απάνω στό φτερά του, ο πισταγάλλος τό έβλεπε στόν καθρέφτη και χτυπούσε τό ράμφος του πάνω στόν χρυστάλλο!...

Περίφημος επίσης έχει μείνει και ο άστροφος ποταμός τού Σασέ - Σουπλέ, ο όποιος κιντοίταν όποτε έλάμβανε μέσα στόν καθρέφτη κι' έκανε ένα σωρό παιχνίδια μπροστά σ' αυτόν, διασκεδάζοντας με τις κινήσεις του!...

Οί άνθρωποι όμως έχουν τό ρεζόκο της άναγνωρίσεως της προσοικότητός τους στόν καθρέφτη. Η μαιμούδες έχουν μία εκπληκτική αντίληψη τού έγώ τους. Κιντίζονται με αταράσκεια, άνοιγουν τό στόμα τους, παρατηρούν προσεχτικά τά δόντια τους, και κάνουν ένα σωρό παράξενους μορφαρισμούς.

Από τά πουλιά τώρα, κατά τόν 'Αμερικανό καθηγητή που άναφέραμε, τά πιο έξυπνα, τά πιο θαρραλέα και τά πιο ύπερήφανα, εινε τά γεράκια.

Ο Ουίλλιαμ Φλός έχει ένα γεράκι, που τόν ακολουθεί κάθε φορά στο κνήγι. Εινε, όπως λέει ο ίδιος, ο πολυτιμότερος συνεργάτης του, ο άπαραίτητος βοηθός του. Τό γεράκι αυτό τόν απαλλάσσει από τόν κόπο νά κινήσει με την καρμπίνα τά πουλιά. Χμίζει σάν βέλος στόν άέρα και ραμφίζει τό πουλί που θέλει νά σκοτώσει ο κύριός του, με μία αστραπιαία ταχύτητα.

Τις περισσότερες όμως φορές προσπαθεί νά πιάσει ζωντανό τό θύμα του. Τό άρπάζει με τά γύμια του και δεν τό αφήνει, πασα μόνον όταν ο 'Αμερικανός επιστήμων τό πιάσει γερά από τά πόδια, για νά μη τού ξεφύγει.

Μ' αυτό τόν τρόπο, ο Ουίλλιαμ Φλός έχει ζωντανά όλα τά είδη τών πουλιών, σέ τεράστια συστάματα κλωδιά, για νά κάνει τις έπιστημονικές παρατηρήσεις του. Αυτά δέ τά κλωδιά κιντίζονται διαρκώς, χωρίς στό εύφρεστο γεράκι του, πού έχει τόσο όξεια όρασι, ώστε μπορεί νά διακρίνη ένα πουλί από μία απόστασι πού ξεπερνάει τά χιλιόμετρα!...

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τά ζώα και τά πουλιά έχουν μερικά χαρακτηριστικά, όπως την εξυτάτη όρασι, τό ένστικτο τού προσανατολισμού και την αίσθησι της ύγρασίας, πού τά ήμελιόνοι σέ πολλές, παίρνουν τις προσιτάσεις, οί άνθρωποι!...

Η.Ω.Α. TABENE

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ήκανοποιητικές τιμές, παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Οικογένειαν», Λέκκα 7, Αθήνας.

Από τά πουλιά τώρα, κατά τόν 'Αμερικανό καθηγητή που άναφέραμε, τά πιο έξυπνα, τά πιο θαρραλέα και τά πιο ύπερήφανα, εινε τά γεράκια.

Ο Ουίλλιαμ Φλός έχει ένα γεράκι, που τόν ακολουθεί κάθε φορά στο κνήγι. Εινε, όπως λέει ο ίδιος, ο πολυτιμότερος συνεργάτης του, ο άπαραίτητος βοηθός του. Τό γεράκι αυτό τόν απαλλάσσει από τόν κόπο νά κινήσει με την καρμπίνα τά πουλιά. Χμίζει σάν βέλος στόν άέρα και ραμφίζει τό πουλί που θέλει νά σκοτώσει ο κύριός του, με μία αστραπιαία ταχύτητα.

Τις περισσότερες όμως φορές προσπαθεί νά πιάσει ζωντανό τό θύμα του. Τό άρπάζει με τά γύμια του και δεν τό αφήνει, πασα μόνον όταν ο 'Αμερικανός επιστήμων τό πιάσει γερά από τά πόδια, για νά μη τού ξεφύγει.

Μ' αυτό τόν τρόπο, ο Ουίλλιαμ Φλός έχει ζωντανά όλα τά είδη τών πουλιών, σέ τεράστια συστάματα κλωδιά, για νά κάνει τις έπιστημονικές παρατηρήσεις του. Αυτά δέ τά κλωδιά κιντίζονται διαρκώς, χωρίς στό εύφρεστο γεράκι του, πού έχει τόσο όξεια όρασι, ώστε μπορεί νά διακρίνη ένα πουλί από μία απόστασι πού ξεπερνάει τά χιλιόμετρα!...

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τά ζώα και τά πουλιά έχουν μερικά χαρακτηριστικά, όπως την εξυτάτη όρασι, τό ένστικτο τού προσανατολισμού και την αίσθησι της ύγρασίας, πού τά ήμελιόνοι σέ πολλές, παίρνουν τις προσιτάσεις, οί άνθρωποι!...

Η.Ω.Α. TABENE

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ήκανοποιητικές τιμές, παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Οικογένειαν», Λέκκα 7, Αθήνας.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΑ ΔΕΙΔΙΑΣΕ ΤΑΧΑ;

την πιστέψω. Είπε τόσο ασυνήθιστο πράγμα το ν' αποφασίσω ένας άνθρωπος ν' αποτινάξω το ζυγό της καθήμενης ζωής και ν' αρχίσω με τόλμη μια καινούργια ζωή, ελεύθερη κι ανεξάρτητη! Τέτοιους απάνους τύπους άζει να τους προσέξω κανείς. Γι' αυτό ήταν περσιόγος ν' άκουσα από τον ίδιο τον Ουίλσον την επιβεβαίωση των όσων μου είχαν πη γι' αυτόν.

Ένα απόγευμα είχαμε ανέβει στο Μόντε Σολάρο. Λογαριάζαμε να δειπνήσουμε σε μια ταβέρνα και κατόπιν το δόλογο φεγγάρι θα φώτιζε το δρόμο της επιστροφής μας.

Κουρασμένοι και πενσιένοι, καθίσαμε να δειπνήσουμε. Το κρασί που μας σερβίρισε ο ταβερνιέρης, ήταν θαυμάσιο, καιωμένο από τα δικά του άμπέλια. Με τη δεύτερη μποτίλια άνοιξε το κέφι μας κι ο κόσμος βλος μας φαινόταν δικός μας κι η ζωή άπολαυστική. Τόσο ευχάριστη ήταν η όραση κάτω από τις κληματιάς, ώστε ευχόριστος θα μέναμε εκεί ως το πρωί.

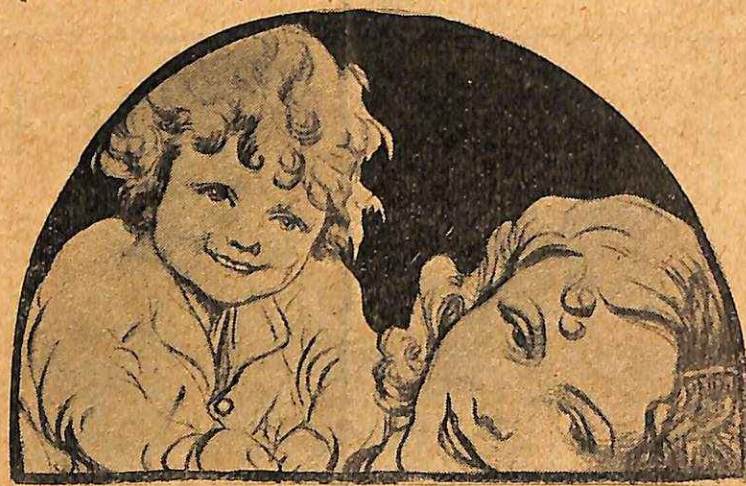
Ήπιαμε τον καφέ μας κι άναψαμε τις πίπες μας.

—Δεν είνε ανάγκη να βιαστούμε να γυρίσουμε, είπε ο Ουίλσον. Μόλις μετά μια ώρα το φεγγάρι θ' άνατελλή πάνω από εκείνο το λόφο.

—Ω, και χωρίς φεγγάρι, δεν άποχρει λόγος να βιαστούμε, του άπάντησα. Μιά από τις άπολαύσεις του Κάτριν είνε το να μη βιάζεται κανείς ποτέ. Με την άνοή μου!...

—Α, ή άνοή!... Άν ο άνθρωπος ήξεραν τί θα πη άνοή!... Άλλά οι ήλιθοι ούτε να το φαντασθούν μπορούν... Έργάζονται από συνήθεια, χωρίς να σκέπτονται ότι ο μόνος σκοπός των νόμων των είνε ν' άποκτήσουν την άνοή τους. Μου φανταίνεται σαν χθές, κι όμως πέρασαν δεκαπέντε χρόνια, από τότε που άρχισα να δουλεύω εδώ. Έκανα ένα συνηθισμένο τουριστικό ταξίδι και σκόπευα να μείνω στο Κάτριν μια εβδομάδα μόνο. Κι' όσα περνούσαν ή μέρες, τόσο ή γοητεία κι' ή άουροφία του τόπου με πλημμύριζε. Νόμιζα πως είχα άνακαταίρετο έδαφος τον χαμένο παράδεισο. Την παραμονή τέλους της άνοχωρήσας μου, καθώς κήταζα εκείνους έκει τους δυο πελώριους βράχους, που έβέχον άδαιδώς από τη θάλασσα, και τα έβλεπα αυτά που σκόπευαν ή ψαράδικες βάρκες, σκέπτηκα: «Γιατί να γυρίσω στην Τράπεζα, γιατί να δουλέψω, και ν' άρπάξω πάλι τη ζωή της συνήθειας; Οικογένεια δεν είχα καθόλου. Η γυναίκα μου

είχε πεθάνει πριν από τέσσερα χρόνια από πνευμονία. Το μονάκριβο κοριτσάκι μου την είχε άκολουθήσει έπειτ' από λίγους μήνες σ' όν τάφο. Η εικόνα της χαμένης ευτυχίας μου —ή εικόνα μιας άμορφης νέας κι' όγος χαριτωμένου παιδιού — θα με καταλάσκα, αν ξαναγύριζα στην Άγγλία. Έτσι δεν είχα πια κανέναν στον κόσμο. Ήμουν τότε τριάντα τεσσάρων χρόνων. Είμαι τώρα σαράντα έτη. Από δεκαεφτά χρόνια πωλά έργασόμουν στην Τράπεζα. Το μέλλον μου ήταν καθωρισμένο. Μία ήσυχη, μονότονη ζωή, για να γίνω μια μέρα συνταξιούχος. Γιατί λοιπόν να μην κανονίσω όπως ήθελα εγώ τη ζωή μου; Γιατί να μη τα παωθώ όλα και να κάνω το κέφι μου; Ήταν άδύνατον να βρω πιο άμορφο τόπο διαμονής από το Κάτριν. Άλλά έφερε να το σκεφθώ πρώτα καλά. Έτσι έφωνα την έπομένη και έπείσθησα στη θέση μου. Ήθελα να βεβαιωθώ ότι ή πολιταρχική ζωή του Λονδίνου δεν είχε καμιά γοητεία για μένα. Πραγματικά, από την πρώτη μέρα κώλας νοστήλγησης ή άκροθαλασσιά του Κάτριν, τ' άμπέ-

Η εικόνα της χαμένης ευτυχίας μου...

λια του, τους περιπάτους του, τις φεγγαρόλουστες βραδιές του. Το μόνο που μ' άπασχολούσε ήταν το χρηματικό ζήτημα. Έπρεπε να υποστηρίξω τριάντα χρόνια για να πάρω σύνταξη. Άν έφωνα προτήτερα, θα έπαιρνα μια άμοιρή έράπια. Σκέφτηκα ότι με τα χρήματα της άμοιρής αυτής, με κάτι οικονομίες που είχα, κι' αν πουλούσα το σπίτι μου και τα έπιλά μου, θα μπορούσα να έξασφαλίσω τη ζωή μου... Έκανα λοιπόν τους υπολογισμούς μου και είδα ότι θα μπορούσα με τα χρήματα αυτά να ζήσω εικοσιπέντε χρόνια, χωρίς να κάνω τίποτε. Ναί, έχω έξασφαλισμένη τη συντήρησή μου ως τα έξήντα. Πολύς κόσμος δεν φθάνει στα έξήντα. Είπε παθάνον ότι κι' εγώ δεν θα τα ύπερβώ. Έτσι λοιπόν ήρθα κι' έγκαταστάθηκα εδώ...

—Δεν άποκλείεται όμως να ζήσετε παραπάνω. Δεν το σκεφθήκατε αυτό;

—Φυσικά, αλλά αυτό έξαρτάται από τη θέλησή μου. Δεν είν' έτσι; Μπορώ ν' άποκτανηθώ άποτε θέληση...

—Βέβαια. Έγώ όμως θα προτιμούσα να μείνω στην Τράπεζα, να γίνω συνταξιούχος και κατόπιν, που θάμουν ελεύθερος, άρχίσω έδώ.

—Ναί. Άλλά τότε θάμουν πια σαράντα έφτα χρόνων. Θάμουν πολύ μεγάλος άν κι' άπολαύσω τις χαρές της νεότητας. Ένώ τώρα έχω δεκαπέντε χρόνια ευτυχίας κι' έξασφαλισμένη ν' άπολαμβάνω τη ζωή μου.

—Και δεν μετανιώσατε ποτέ;

—Όχι. Έχω παραστά μου άλλα δέκα χρόνια ζωής. Δεν βρίσκετε και σεις ότι εικοσιπέντε χρόνια ευτυχίας είναι άρετά με το παραπάνω;

—Χι... ίσως...

Ένώ, έπειτ' από λίγη ώρα, έπιστρέψαμε, συλλογίζομεν πως ήταν ποτέ δυνατόν ένας άνθρωπος, ο όποιος φαινόταν τόσο ήρεμος και λογικός, να πάρη μια τέτοια τόλμη κι' άπόφαση. Δεν τον κατηγορούσα βέβαια, αλλά με τη σκέψη τί θα γινόταν μετά δέκα χρόνια, άδελά μου ανατριχίλα.

Μια μέρα ο Ουίλσον με κάλεσε να τον έπισκεφθώ στο σπίτι του. Ζούσε σ' ένα χωριόάσπιτο, χτισμέ-

νο. Ίσως ή σκέψη ότι ή μέρες του ήταν μειωμένες, τον έκανε ν' άπολαμβάνη κάθε μέρα, κάθε ώρα της ζωής του.

Ο Ουίλσον άπόφραγε συνήθως νά μιλή για τον έαυτό του. Άμφιβάλλω μάλιστα αν θα μου είχε έμπιστή την ιστορία της ζωής του, αν εκείνο το βράδυ στο Άνακτορι δεν ήταν λιγάκι στο κέφι. Έπειτα θαρούσε ότι μου την είχε διηγήθ ή φίλος μου.

—Έφωνα τέλος από το Κάτριν.

Πέρασαν δεκατρία χρόνια, πρὸ το έναλλάξ έκει. Πολλά γεγονότα μεσολάβησαν στο μεταξύ. Ο φίλος μου, που με είχε φιλοξενήσει την πρώτη φορά, είχε ζήμωθ ή κατά το διάστημα του πολέμου και είχε πουλήσει την άμορφη βίλλα του. Έτσι δεν μπόρεσε να με φιλοξενήσει στο σπίτι του και πήγα στο ξενοδοχείο. Με κάλεσε όστόσο να δειπνήσω μαζί του.

—Γνωρίζεις το σπίτι μου, είπε. Είπε το ίδιο που κατοικούσε άλλοτε ο Ουίλσον. Προσέθετα ένα δωμάτιο και το έπισκεύασα. Έγινε μια χαριτωμένη βίλλισα.

Είχα έξασει όλότελα τον Ουίλσον, σ' αυτά τα πολιταρχα χρόνια του πολέμου.

—Άλήθεια, ρώτησα, τί άπέγινε; Άποκτόνησε, όπως σκόπευε να κάνει;...

—Μην τ' άρωτάς, φίλε μου. Είπε μια θλιβερή ιστορία. Πιθανόν ναταν όραση το σχέδιό του, αλλά έέν είχε ύπολογίσει σε κάτι. Δεν είχε σκεφθ ή ότι με την ήρεμη και τερπύλη ζωή που έκανε, ο χαρακτήρας του ήταν φυσικό να μεταλλάσσεται. Για να διατηρηθ ή θέλησε, πρέπει να βάλει προσκόμιματα, όστε ν' άντικαταστή. Ένώ έτσι άπόφρασε. Τα νύχτα μας χαλαρώνουν, όταν δεν τα γυμνάσουμε, το ίδιο κι' ο χαρακτήρας. Γιατί όταν έφτασε ή άπομένη προεσημία, του έλειπε το άπαιτούμενο άόρος. Άελλιασε, και από μέρα σε μέρα άνέβηκε την άποκτόνηση. Έπειθ είχε ζήσει εικοσιπέντε χρόνια στον τόπο, βελήθηαν άνθρωποι να του δανείσουν χρήματα και άλλοι να του κάνουν πιστώσεις. Έπρεπε έτσι ένα χρόνο άόκρια. Κατόπιν του έκοψαν την πίστωση κι' ο άποτικοκυκλός του τον άπέληξε με έξωση, αν δεν του πλήρωνε το καθυστερημένο άναίμα. Τότε ο Ουίλσον, βλέποντας το άδιέξοδο, πήγε στην κοίτη του, έκλεισε τα παράθυρα και την πόρτα και τοποθέτησε ένα λατινικό σωλήνα στο στόμα του άερίθροισ. Άνοίξε τη στρογγύλη και το ποδήθεμα την άλλη άκρη του σώματος στο στόμα του. Την έκοψαν το πρωί, όταν ή νοσοκόμη ήγχε να το σιγύρωνα το σπύτιο, τον βρήκε άναίσθητο με τον σωλήνα στο κέφι. Είχε μετανιώσει τάχα, πως έξω; Τό βέβαιον είνε ζι ζούσε άόκρια, γιατί ο άέρας άνανεόνταν από τις χαλαρώδες της πόρτας και των παραθυριών. Τον πήγαν στο νοσοκομείο και κατόρθωσαν να τον σώσουν. Άπό τότε όμως έπαψε το μυαλό του. Έγινε χαλός, άρηρημένος. Η σπατονοκυκλώ του τον λυπήθηκε. Τον βόλεψε όπως μου-

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΝΤΑΡΟΥ

τρέλλαντο για τις παράξενες και άνατριχιαστικές περιπέτειες. Τους έζων, βλέπατε, κακοσυνήθειοι οι μυθιστοριογράφοι τους. Έμεις θα σας την άναφέρουμε με κάθε επιφύλαξη, άποφενύγοντας και το παραμυθό σκόλο γιατί δεν ζούμε ιδέα τί ήταν στην πραγματικότητα ο Λόρδος κόμης Ντάρου και πως ζούσε στο παράδοξο σπίτι του που έμοιαζε με τάφο. Έχουν περάσει βροχιάς πενήντα χρόνια από τον καιρό που έξεπύθηκε πια ο παλιός πάργος του κι' είχε πεθάνει και ο τελευταίος από τους ανθρώπους του περιβάλλοντός του. Γι' αυτό μιλάω κι' έχετε έξηγησει. Άρκεστήτε να διαβάσετε αυτή την ιστορία, που, αν είνε πραγματικά άληθινή, άποτελεί το μεγαλύτερο αίσχος της Σκότλαντ Γράντ, ή όποιον άφρησε έναν άπαισιο έγκληματία, έναν τρελλό, να ζήσει έλεύθερος και να πεθάνη μ' όλες τις τιμές και τη δόξα του τίτλου του.

Αίγα χιλιάμετρα μακριά από το Λονδίνο, σε μια άποκρηνη μεριά της δέσμης όχλης του Τάμεζ, πάνω σ' ένα βράχο από γρανίτη βρίσκονταν άόκη και σήμερα τέσσερες πανήγυρη τοίχοι ραγισμένοι από τα άστροπελέκια και τους σεισμούς. Είπε ότι έχει άπομεινί από τον παράδεισο πάργο του Λόρδου Ντά-

ρου στο έγκατοθήκη του σπιτιού ης. Τους δίνει λίγο φαγητό, για τις μικρές δουλιές που της κάνει. Της κόβει ξύλα, της κορβαλάει νερό, και το ύπόλοιπο της ημέρας τρυφάει στους λόγους. Δεν μιλάει σε κανέναν κι' όταν βλέπει άνθρωπο κρύβεται σαν άόρη. Θλιβερή ιστορία, φίλε μου!...

Τελευταία έμαθα ότι ο Ουίλσον πέθανε. Έξη χρόνια έζησε έτσι, χωρίς θέληση, σαστισμένος, μισό-τελλός. Τον βρήκαν τέλος μια μέρα νεκρό, σε μια πλαγιά. Είχε άποκρηνηθ ή εκεί και δεν έβρισκε πια. Κι' ή τελευταία έντασις της ζωής του ήταν το μεγαλύτερο θέμα της ήρεμης θάλασσας, που την φώτιζε παυνηδιάρια το δόλο-λαμπρο φεγγάρι...

Άγγλία έχει ως γνωστόν τα περισσότερα στοιχειωμένα σπιτία. Σε κάθε παλιό και έρειπωμένο ή ο πάργος ύπαιθρου πάντα έχει κλειδωμένα τα πρώτα χρόνια ένας τοιχερός Γάλλος και δυο παρέρχοι Άμερικανοί, θέλοντας να κάνουν τους γενναίους δεν έλαβαν αυτό το μέτρο άσφαλείας. Στά μισά όμως του άπόκρημου μονοπατιού κυριεύθηκαν από τον λίγγο και πέσαν μέσα στη χαράδρα μ' άγρια ξεφωνήτα άπεριγυράττου φόβου. Άπό τότε κανείς δεν έκανε πια τον ταλιμρό.

Κι' όστόσο το δέσιμο των ματιών ήταν μια ιδιοτροπία του Λόρδου Ντάρου. Μά ως σας διηγήθωμε αυτή την ιστορία από την αρχή, πως την άκούσαμε;

Τό 1880, ο Λόρδος Ντάρου ήταν ό πιο κοσμικός κι' ο πιο εύθυμος Λονδρέζος. Άγαστούσε τον έρωτα, τις άμορφες γυναίκες και το ποτό. Ήταν διάσημος για την τρελή ζωή του και είχε μια διαδομένη τύχη σ' όλες τις δουλιές του. Καλός ξεφορμάς, ήταν ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων,

που προσέβαλε και οι όποιοι δεν τοιμούναν φυσικά ν' άναμετροθύνουν μαζί του. Σαφηνά αυτός ο τρελλός και εύθυμος Λόρδος που έπαζε με τις γυναίκες και τους άνδρες, όπως τα παιδιά με τους μολυβένιους στρατιώτες τους έπαινε και έσυνήχθη και έδειξε μια άνεξήγητη ποθυμία να άσοληθ ή, με κάτι σοβαρό. Μιλέχτηκε τότε στο χρηματικό στήθος και έγινε ένας από τους τέσσερες συντελεστές της οικονομικής ζωής της Άγγλιας. Η έπαχτηρήσεις του διαφενόνοσαν πάντα για την ελκυστικιά τους και πρώην παραδόξο γινόνταν βαθύτατος λόγος με τιμές και καθαρές δουλιές. Οι φίλοι του, σκαδάλιαμένοι, θέλησαν να μάθουν την οίτια που είχε άλλαξει τον χαρακτήρα του έθνημου Λόρδου. Δεν άφηναν δε να το άνακαλύψουν. Ήταν μια γυναίκα. Μια πενήμορφη γυναίκα, ή Λαίδη Έβελιν Μόραυ που φημιόταν σ' όλη την Άγγλία για τα χρυσά μαλλιά της και τα ξεφραστικά μάτια της.

Ο Ντάρου είχε ξετρούλαθ ή με την άμορφία της και θέλοντας να γίνη άντάξιος της άγνης της, είχε εγκαταλείψει όλες τις έθνημες συντροφίες του και είχε γίνει ένας ήσυχος ν' άνάετος άνθρωπος.

Μετά ένα χρόνο το είδύλλό τους κατέληξε στους γάμους τους που έγιναν με άφάνταστη μεγαλοπρέ-

πεια στη μητρόπολη του Ουεστμίνστερ και ήτους όποιους είχε παρενβή όλη ή άριστοκρατία και οι τίτλοι του Λονδίνου.

Κατόπιν το εύτυχισμένο ζευγάρι έπιβάδιστηκε στην πολυτελή θάλαμη του Λόρδου Ντάρου, ή όσα έξασησε για ένα μακρινό ταξίδι του μέλιτος.

Πέρασαν ένας, δυο, τρεις χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα ή Λαίδη Ντάρου γινόνταν κάθε μέρα και πιο σπάνια και τέλος χάθηκαν ά όλη τους. Η θάλαμη είχε άόρσει φαινταί σε κανένα έξοτικό λιμάνι των τροπικών και οι έρευνες μισών είχαν ξεχάσει τον κόπο, άρρωσμένοι στην εύτυχία τους.

Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη των Λονδρέζων, όταν, ένα πρωί, είδαν να διαπλέη τον Τάμεζ ή άμορφη θάλαμη του Ντάρου. Έκείνο, όστόσο που τους έκανε έντύπωση, ήταν ότι είχε βαρή μαύρη και το σήμα πάνω στο κατόρι της ήταν μια πέννημη λουρίδα πανού!

Όλες ή έφημερίδες έγραφαν τότε την τραγωδία του άτυχου Λόρδου. Έκεί κάτω στον Ίνδικ άόκονό ή γοητευτική γυναίκα του είχε άρρωστήσει βαρεία και είχε πεθάνει. Και ο Λόρδος Ντάρου την μετέφερε τώρα στο Λονδίνο για να

από το περιόχο του τάφου.

Όστόσο και οι όεκα ύπηρέτες δεν μπόρεσαν ν' άνέξουν σ' αυτό το μαρτύριο. Ένας, ένας άρχισαν να τρελλάινονται και να πέφτουν από τις έπιλάδες του πάργου στη σκοτεινή χαράδρα που βρίσκονταν κάτω απ' αυτόν. Έτσι μετά λίγα χρόνια ο Λόρδος Ντάρου έμεινε όλομόναχος σ' αυτόν τον πένθυμο τάφο. Έξασολούσε ν' άνάη άόνο του τα κείρα του ναυαγέλου, να προσεύχεται και να επαναλαμβάνη μ' έναν στασιάζον λιμνό και νύχτα την τραγική φράση:

— Η Λαίδη Ντάρου άπέθανε!

Κι' αυτή ή ιστορία κράτησε σαράντα χρόνια ως τη μέρα που ο παράξενος Λόρδος έβλεπε τα μάτια του, τρελλός πια, μέσα σ' εκείνο τον ανατριχιαστικό τάφο.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Ο παράδοξος πάργος έρεπτήθηκε, το σπίτι άν έπαινε να μετασφύρη και τα πένθημα καντήλια ν' ανάβουν. Κι' όσοτο, κάθε νύχτα, στις δώδεκα ή ώρα, όσα βορβόρη σ' αυτόν τον πάργο, βλέπουν τα φαντάσματα των έμπετων να καλοφρούν στους διαβάτους κι' άκούγεται η μελαγχολική φωνή τους να φθούρη με ταράματα:

— Η Λαίδη Ντάρου άπέθανε!

Κι' όμως, καθώς έξασολούσε άόκρητα ο Λόρδος Ντάρου έπαινε όλη άόκρη την γυναίκα του για την άμορφία της, την είχε θάψει έαυτά κάτω από εκείνο το πένθυμο σιντριβάνι για να, κι την άόύουν τα δάκρυά της τον ήλιον του και να ή δειλή ποτέ να τον άπατήση.

Γι' αυτό και ο πάργος του Ντάρου έξασολούσε και σήμερα να θεασθ ή στοιχειωμένους και να προσκαί ή τη φρεση των περιόχων που τον έπισκέπτονται.

ΕΓΚΤΑΡ ΝΤΡΕΒΕΡ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Ο μυστηριώδης γέρος του Κουρταμπιέρ. Η τρομερή σκληρότης των χωρικών. Πώς τους εκδικήθηκε το φάντασμα του. Οι ανατριχιαστικοί σταυροί με τ' ανθρώπινο αίμα. Η συνταραχτή ακές δολοφονίες του φαντάσματος. Ένας βρυκόλακας που σκοτώνει και κλέβει λεφτά! Τι απεκάλυψε η Παρισινή αστυνομία. Μία αποτρόπαιη ιστορία που καταλήγει σε πολύ κοινό τέλος, κλπ. κλπ.

ΟΝ περασμένο χρόνο, σ' ένα μικρό χωριό της Γαλλίας, το Κουρταμπιέρ, που βρίσκεται στις όχθες του Αίγερ, παρουσιάστηκε ένας ύπερβολικά αδύνατος κι άσχημος άνθρωπος. Είχε κρεμασμένο στον ώμο του ένα άδικο διαδίκτυο και τα ρούχα του ήταν παλιά και γεμάτα σκόνη. Φαινόταν κατάκοπος. Όταν έφτασε στην πόρτα, στάθηκε στο καφενείο κι έλεγε σ' ένα χωρικό μ' ευγένεια:

— Παιδί μου, είμαι τσακισμένος από την κόπωση κι η πείνα μου θερίζει το στομάχι. Σας παρακαλώ να με βοηθήσετε. Έρχομαι από πολύ μακριά και το βλέμμα μου δόλωσε από την απελπισία. Ο Θεός θα σ' ανταποδώσει την καλοσύνη σας...

Οι χωριάτες, που είχαν μαζεντή γύρω του, τον ρώτησαν με περιέργεια:

— Από πού έρχεσαι, γέρο;

— Εκείνος δίστασε να τους απαντήσει, μα έπειτα από λίγο τους εξήγησε:

— Έμεινα τριάντα χρόνια στα κάτεργα. Πλήρωσα πολύ άκριβα ένα έγκλημα που έκανα στα νεύρα μου... Τώρα μ' άφησαν ελεύθερο. Περιπάτησα όσο μπορούσα και τράβηξα μακριά από το καταραμένο Παρίσι. Μα σούβραν οι οικονομίες μου και έχω δύο μέρες να φάω. Δεν άντεχω πια. Ληστέψτε με...

Οι χωριάτες τον κούταξαν με δυσπιστία. Τους ήξεραν καλά τους ανθρώπους των κατέργων. Όλοι τους είνε άσυνειδητοι. Δεν αναγνωρίζουν ούτε τη φιλοξενία, ούτε τη βοήθεια που τους προσφέρεις. Άμα τους πιάσει ή μαγιά, σου κόβουν το λαιμό, όπως άλλοι κόβουν ένα ξερό κλαδί δένδρου. Του απάντησαν λοιπόν μ' αδιαφορία:

— Ο Θεός να σ' ελεήσει! Έμεις δεν μπορούμε να σε βοηθήσουμε... Τα σπίτια μας μόλις χωράνε εμάς και τα ζώα μας. Τράβηξε σε κανένα άλλο χωριό. Έχει ίσως περισσότερες να βοηθί, καταφύγιο...

Και του γύρισαν τις πλάτες. — Είμαι γέρος και πεινάνω, είτε τότε κλαψιάρικα ή δολοφόρος. Άν μείνω άστυγος μέσα σ' αυτή την κρύα νύχτα, θα πεθάνω.

— Και τί μās νοιάζει εμάς; του απάντησαν. Σου είπαμε να μās άδειάζεις τη γωνιά. Δεν χρειάζεσαι κακούργους στο χωριό μας!...

Ο γέρος αναγκάστηκε να συνεχίσει το δρόμο του. Μα η νύχτα είχε γίνει πια στις όχθες του Αίγερ και το ξεροδάκι τρυπούσε τα κόκαλα. Ο κατάδικος έκανε μερι-

κά βήματα και σωριάστηκε ανάστρος στην άκρη του χωριού. Το πρωί τον βρήκαν κοκκαλιασμένο από το κρύο. Είχε πεθάνει σαν σκυλί...

Πέρασαν από κείνη τη μέρα έξι μήνες. Ένα βράδυ όμως, την ώρα που όλοι οι χωρικοί είχαν γυρίσει από τις δουλειές τους και καθόντουσαν στο καφενείο για να ξεκουραστούν, ιδού απ' αυτούς είπαν με συγκρατημένο φόβο στους άλλους:

— Δεν είδατε, δεν ακούσατε τίποτε, την περασμένη νύχτα;...

Κανείς όμως ούτε είχε δει, ούτε είχε ακούσει τίποτε το ύπντο. — Μας φαίνεται, συνέχισαν κι δυο χωριάτες, ότι είδαμε το φάντασμα αυτού του γέρο κολασμένου, που ψόφησε στο χωριό μας. Ναί! Το είδαμε να γυρίζει στους δρόμους, ούρλιαζοντας άπαυσα. Κρατούσε μάλιστα στα χέρια του ένα μαχαίρι. Ο Θεός να μās φυλάει, γιατί μπορεί να μās βοη κανένα κακό.

Οι χωρικοί σταυροκοπήθηκαν τρομοκρατημένοι. Όλοι τους πίστευαν στα φαντάσματα κι ήταν υπερόβολα δεισιδαίμονες. Πίστευαν τυφλά τα λόγια των συγχωριανών τους και πήγαν να κοιμηθούν συλλογισμένοι κι άνησυχοι.

Και πράγματι, οι φόβοι τους βγήκαν δικαιολογημένοι. Την άλλη μέρα βρέθηκε δολοφονημένος ένας πλούσιος κτηματίας. Στον τοίχο, πάνω από το κρεβάτι του, ο δολοφόνος είχε το θρόνος να χαράξει με το ίδιο το αίμα του θύματός του ένα κόκκινο σταυρό κι από κάτω τη λέξη: «Εκδίκησις»!...

Όλο το χωριό, φυσικά, άναστατώθηκε από το έγκλημα αυτό κι οι αστυφύλακες κινητοποιήθηκαν, για να συλλάβουν τον δολοφόνο, ο οποίος είχε ληστέψει το σπίτι του θύματος. Μα δεν το κατάρθωσαν.

Ύστερ' από ένα μήνα, ένας άλλος χωρικός, κάποιος Γιάν Όμπού, δολοφονήθηκε κατά τον ίδιο τρόπο. Ήταν κι αυτός πλούσιος κι ο μυστηριώδης δολοφόνος του του είχε «ξαφρίσει» όλα τα λεφτά που είχε στην κασέλα του.

Οι κάτοικοι του μικρού χωριού του Αίγερ, άρχισαν να φοβούνται, γιατί κι αυτή τη φορά ήταν χαλαγμένος πάνω από το κρεβάτι του θύματος ο άπαιστος σταυρός με τ' ανθρώπινο αίμα και η λέξη «Εκδίκησις». Κατάλαβαν ότι μία μέρα θα έρχόταν κι η σειρά τους. Μα τί μπορούσαν να κάνουν σ' ένα φάντασμα; Ο απλός του χωριού σκέφθηκε τότε ν' αγιάσει τα σπίτια και να διαβάσει όλους τους κατοίκους του Κουρταμπιέρ, για να τους καταισθήσει από τις ε-παθείσεις του φαντάσματος.

Άλλα εκείνο δεν φρόντιζαν φαίνεται ούτε τους έξορκισμούς, ούτε το λιβάνι και τις ψαλμωδίες. Γιατί, έπειτα από ένα μήνα άκριβώς, σκότωσε το δήμερο του χωριού, που δήλωνε

δημοσία ότι δεν φοβάται τα φαντάσματα κι ότι αυτός ο ίδιος μά- λιστα θα παραμύθωνε για να το συλλάβει!...

Και με τον ίδιο τρόπο σκοτώθηκαν ακόμη άλλοι δυο χωρικοί κι ο άδρατος δολοφόνος τους πήρε όλα λεφτά βρήκε στις κασέλες τους.

Το τελευταίο έγκλημα του φαντάσματος έγινε τον περασμένο μήνα. Αυτή τη φορά τα θύματά του ήταν οι σύγγνοι Μαρσερόν, οι οποίοι είχαν ένα μικρό μπαρ. Ένα πρωί, οι χωρικοί είδαν παραξενεμένους ότι ο Γουσταύ Μαρσερόν δεν άνοιξε το κατάστημά του.

Φαίνεται ότι θα είχε ακόμη μεθυσμένος, έβαν, άστεινούμενοι.

Μα πέρασαν ένα σωρό ώρες, ήρθε το μεσημέρι, τ' απόγευμα, και το κατάστημα του Μαρσερόν δεν άνοιγε. Αυτό τους έκανε να παραξε- νευθούν. Ο Μαρσερόν δεν ήταν από τους ανθρώ- πους που μπορούν να κλειστούν στο σπίτι τους. Έπειτα, ούτε η γυναίκα του είχε φανή για να φλυαρήσει με τις γειτόνισσες. Περιέργου, λοιπόν, οι χωρικοί, κτήπη- σαν την πόρτα τους, μα δεν τους άνοιξε κανείς. Αυτό τους έκανε ν' ανατριχιάσουν, γιατί μία σκέψη ριζώθηκε στο μυαλό τους:

— Μήπως το φάντασμα είχε διαλέξει τους Μαρσερόν για θύματά του; Έσπασαν λοιπόν χωρίς να διατά- σουν, την πόρτα, μα τρομοκρατήθηκαν. Στη μέση της αθρόνης, ανά- μεσα σ' αναποδο- γιρισμένες καρέ- κλες και σε πετα- μένα τραπέζια βρι- σκόντουσαν τα πτώματα των Μαρσερόν. Δίπλα τους ήταν πάλι ζωγραφισμένος ο κόκ- κινος σταυρός κι η λέξη «Εκδίκησις».

Οι χωρικοί πήγαν να τρελλαθούν από το φόβο τους. Άναστάτωσαν τον κόσμο με τις δια- μαρτυρίες τους, έδειραν τους άστυ- φύλακες, που δεν ένοιωσαν ν' ανα- κτενθούν σ' αυτή την ιστορία του

φαντάσματος, κι έκαναν σαν δαι- μονισμένοι.

Ύστερ' απ' αυτά τα έπεισόδια, αναγκάστηκε να έπειθε ή Παρισινή αστυνομία. Έστειλε λοιπόν δυο φημισμένα λαγωνικά της, μαζί με τον άστυνόμο Φρεσσάρ. Οι τρεις άστυνομοί άκουσαν τις διηγήσεις των χωρικών, εξέτασαν τους δυο χωριάτες Ρολάν Ρουσσώ και τον Φερνάν Σουρέ, οι οποίοι είχαν δη- λώσει το φάντασμα του καταδίκου, και συνέχισαν, χωρίς να πουν τί- ποτε, τις ανακρίσεις τους. Μια μιά έβδομάδα συνέλαβαν τον Ρου- σσώ και τον Σουρέ και τους είχαν μ' απάθεια:

— Οι δυο σας είσατε το φάντα- σμα που σκοτώνει και ζωγραφίζει

Οι δυο άπαιστοι δολοφόνοι, Ρουσσώ και Σουρέ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΙΡΥ ΦΕΡΓΚΟΥΣΟΝ

“ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ...”

τις «βεντέτες» ή σκηνοθέτης μας; Λιγνές ή γεμάτες;

Τηλεγράφησε μου λοιπόν εγκαί- ρως, αν πρέπει ν' αλλάξω το χρώ- μα των μαλλιών μου και τις γραμ-μές του σώματός μου. Περιμένω.

Δική σας. Μάμπελ Μόρρισον

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έχω να σου άναγγείλω ευχάριστα νέα! Ο φίλος μου Σάμιου Σκίμ, της «Λούξ- Φίλμ», μου προσέφερε ένα υπέρο- χο συμβόλαιο. Έγραψε δυο τόν κό- σμο για να με βοη και να μου έμ- πιστευθή το ρόλο της πρωταγωνι- στρίας στο καινούργιο φιλμ, που θα «γυρίσουν» και που έχει τον τίτλο «Λουλούδια και Γυναίκες».

Μπορώ λοιπόν ναρθω για μία μι- κρή κούρα στο «Ινστιτούτο Καλλο- νής», που έχεις; Δεν ξέρεις πόσο βιάζομαι! Δεν έχω παρά δυο εβδο- μάδες μονάχα μπροστά μου για να άδυνατίσω δυο ή τρία κιλά (τους έγραφα πως είμαι λιγνή) και να ξαναδώσω στα μαλλιά μου το φρ- σικό χρώμα τους. Ξέρω πως μπορώ να βασίζομαι σε σένα, αν και δεν σου έχω πληρώσει ακόμη τον τε- λευταίο λογαριασμό. Μα θεωρώ πε- ριττό να σου αναφέρω πως θα πλη- ρώσω άμέσως τα χρέη μου, μόλις υπογράψω το συμβόλαιο με την «Λούξ- Φίλμ».

Έμαθα πως παράτησες πια τον κινηματογράφο και άφοσιώθηκες στο «Ινστιτούτο σου». Έ, λοιπόν, α- γαπητή μου Τζέννυ, σε συλλυπούμαι, γιατί αυτό που έκανες είναι μία με- γάλη άνοησία. Το τελευταίο σου φιλμ ήταν ένας σωστός θρίαμβος!

Η Μάμπελ σου

«Αγαπητέ μίστερ Σκίμ, μία στε- νή μου

Δεν μπορέσα, από ευγένεια, ν' άρνηθώ τίποτε από εκείνα που μου

«Αγαπητή μου Γκερέ, έδω και δυο βδομάδες έλαβα το γράμμα σας και είμαι ευτυχής που σ' έ- φτασε ο τύπος που μ' έ- χρειάζεται για το καινούργιο φιλμ «Λουλού- δια και Γυναίκες».

Μπορείτε να περάσετε από το «Ινστιτούτο», για να υπογράψετε τα συμβόλαια. Ήδη άρχι συλλογιστή- καμε να έμπιστευθούμε αυτό το ρό- λο στην μίς Μάμπελ Μόρρισον, μα ύστερα είδαμε πως δεν μās κάνει. Σας περιμένουμε άνυπόμονα.

Σάμιου Σκίμ

«Αγαπητή μου Τζάν, έκανες θαύ- ματα! Πάχυνες την άνοητη Μα- μπελ Μόρρισον σαν Χριστουγεννιά- τη γαλοπούλα. Ο Σάμιου Σκίμ το έμαθε, όταν είδε μπροστά του α- τή τη... φάλανα!

Χδές υπέγραψα το συμβόλαιο. Χί- λια δολάρια την εβδομάδα. Τι λές, αγαπητή μου Τζάν; Μου φαίνεται πως κάναμε μία καλή τάδεως δουλειά!

Θέλω τώρα να σε δω, Τζάν. Μα σε παρακαλώ, ν' άφης τις ληρο- διές σου, γιατί δεν έχω καμιά έ- ρεξη να παχύνω κι' εγώ!...

Η αγαπημένη σου Τζέννυ

ΜΑΙΡΗ ΦΕΡΓΚΟΥΣΟΝ

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

προσέφερε. Ο καυμένος! Έόδενε μια δολοκλήρη περιουσία για να μου φανή ευχάριστος.

Η σχέσεις μας, φυσικά, έξακο- λουθούν και τώρα που βρισκόμαστε στο Χόλλυγουντ. Ο συμπαικτης αυτός νέος ξέρει τα έστιατόρια που έχουν την καλύτερη κουζίνα και τα καλύτερα κρασιά. Έπαλέον, κάθε νύχτα που θα γυρίσουμε απ' το θέ- ατρο, μου προσφέρει ένα μεγάλο κουτί από τα φροντά που μου έ- πες να τρώω. Περιττό θεωρώ να σου πω πως είνε ο πιο έρωτευμένος από όλους τους φίλους μου, που είχα μέχρι σήμερα.

Δεν σου γράφω τώρα περισσότε- ρα, γιατί πρέπει να πάω να δω τον Σάμιου Σκίμ.

Έπειτα, έχω ένα φαντεβό με τον φίλο μου, που τον λένε Τζάν Πάκερ. Ο πατέρας του, αν δεν κάνα λάθος, έχει ένα μεγάλο έρ- γοστάσιο ύφανσάτων ή κάτι τέτοιο.

Α, έχασα μία λεπτομέρεια, που έζηνα πολλά πράγματα. Ο Τζάν έχει μητέρα Γαλλίδα και γι' αυτό έχει τόσο ραφινάτα γούστα. Όσο για το συμβόλαιο, δεν το υπέγραψα ακόμη.

Δεν σου τηλεφώνησε προχθές να πάω να τον δω σήμερα. Μα δεν άνησυχώ. Είμαι βέβαιη πως θα με προσλάβει. Έπειτα έχω μια τόσο ευχάριστη συνιστορία έδώ πέρα!...

Αγαπητή μου Τζέννυ, μου φαί- νεται πως αυτή ή εύτυχισμένη ζωή με πάχυνε λιγάκι. Μα ο Τζάν μου λέει πως δεν άλλαξα τίποτα.

Η Μάμπελ σου

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

«Αγαπητή μου Τζέννυ, έκανα έ- να πολύ όμορφο ταξίδι κι' όμοιο- γαυό ότι τα μπορώ θαυμάσια να έ- ποδυθώ το ρόλο της ηρώιδος του έ- ργου κι' έλπίζω ότι θα σημειώσω αυτή τη φορά πιο μεγάλη έπαυχία από εκείνη που είχα στο τελευταίο μου φιλμ.

Τζέννυ Γκερέ»

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου Γκράς Μούρ, η οποία έχει αναδειχθεί σε «στάρ» πρώτου μεγέθους, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Μία Νύχτα Έρωτος», του οποίου έγινε πρωταγωνίστρια

Η χαριτωμένη «βεντέττα» Ζινγκερ Ρότζερς, στο ρόλο που δημιουργεί ως πρωταγωνίστρια στο φιλμ «Ερωτικά Κόμματα»

Η αλθέρια «Ιρέν Ντούν», η πρωταγωνίστρια της τριτοκλασικής, με την οποία εμφανίζεται στο φιλμ «Ερωτικά Κόμματα», τρελλάνει τους «Αμερικανούς» και το

Τρεις διάσημοι αστέρες: Η Τζέιν Κράουφορντ, στο «Εγκλημα και Τιμωρία» του Δαστογιέφσκυ, η

«Εγκλημα και Τιμωρία» του Δαστογιέφσκυ, η περίφημη Κάθριν Χέμπερν, που θεωρείται ως η μεγαλύτερη ηθοποιός του κινηματογράφου

Η περίφημη «βεντέττα» Τζέιν Κράουφορντ, η γυναίκα με τα πιο φιλήδονα χείλη της «Αμερικής», όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Ερωτικά Κόμματα»

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. — «Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφτασε η μεγαλύτερη καλλιτέχνης του κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπο ξαναγύρισε στην πατρίδα της, την Σουηδία, όπου της έγινε αποθεωτική υποδοχή. Στη φωτογραφία μας, η «βεντέττα» Γκρέτα κουδουνίζει φιλικότητα επάνω στη γέφυρα με τον πλοίαρχο του υπερωκεανείου «Κόνγουαλντ», με το οποίο έκανε το ταξίδι της.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Βαλεντίνη Σαθράν, υιά νέα πλούσια, αλλά άσπαστη οικογενείας, διηγείται σ' αυτό το μυθιστόρημα την παθητική ιστορία της ζωής της. Διηγείται τα παιδικά της χρόνια στο παρθενιαγωγείο, τη στέργει κάθε στιγμή από τους γονείς της και την οικογενειακή καταστροφή και το θάνατο του πατέρα της. Έπειτα, άπ' τη δόξα της, παίρνουν ένα μικρό ποσό από τα όπλαίμματα της περιουσίας τους και μπαίνουν να ζήσουν μακριά από τη μητέρα τους. Η Βαλεντίνη ζητεί φιλοξενία στο σπίτι δυο θελών της, γέροντων και τρομερά φιλαργύρων, στους οποίους και παραδίδει τα χρήματά της. Έκεί, λόγω της φιλαργυρίας των θελών της, περνάει φρικώδεις ημέρες και περιμένει τον έρωτα που θαρρεί να την λυτρώσει, ως ότου μια μέρα παρουσιάζεται στο σπίτι των θελών της ο κ. Σαθράν, ο οποίος, γοητευμένος από την άμορφη της, την ζητάει σε γάμο. Η Βαλεντίνη, πράγματι, παντρεύεται τον Σαθράν κι εγκαθίσταται μαζί του στο Παρίσι. Έκεί συναντάει μια μέρα τυχαία στο δρόμο την παλιά της φίλη και συμπαθήτρια Καρόλιν, έπειτα από πολλά χρόνια που είχε να την δει.

(Συνέχεια έκ του προηγούμεμένου)

—Εμπρός! φωνάζει, πινητά και με ύψους χιουλιάρου.

—Η πορτα ανοίγει μιλιά...

Και στο κατωφύλι της, φάνηκε κατακρομαγμένος και χλωμός ο κυμαρινός του συζύγου μου, ο οποίος μου φώναξε ρραχνά:

—Νυρία!... Ο κύριος!... Νεκρός... εκεί στο κρεβάτι του!... Παγωμένος!

—Αλλοιμονοί!... Τό ήξερα αυτό, ώρες δολοκλήρες πιο πριν!... Ώς τότε, ήταν τόσο άειορρήγητη ή ψυχική κατάσταση μου, ώστε ανατριχίλασα καθώς άκουσα την πέντιμη αυτή είδηση, σαν να την μάθαινα για πρώτη φορά!... Και βιάζονταν κι' εγώ μια άβελη βραχνή κραυγή, πετάχτηκα άπ' το κρεβάτι μισόγυμνη, κι' έτρεξα με λαχτάρα στο δωμάτιο του συζύγου μου!

Τό αντίκρυσμα του ψυχρού πτώματος του κυρίου Σαθράν —μέ τά δλάνοιχτα, και σά ζυάλινα, μάτια του, και με την κέρνιη χλωμάδα του προσώπου του — μούφερε ψυχρό ιδρώτα!... Και τόσο πολύ τήχασα, τόσο συγκλονίστηκα άπ' την ταραχή μου, ώστε έξοπασα άμέσως σέ δάκρυα ελκρινή και σέ θρήνους άληθινού σπαραγμού.

Τό υπηρετικό προσωπικό, τό όποιο όπεραγυπόσε τον σύζυγό μου, έίλαίγει κι' αυτό μαζί μου. Όλοι δέν ήξεραν με τί λόγια να με παρηγορήσουν. Και μού ψιθύριζαν δειλά τά συλλυπητήριά τους, χωρίς κα-

νένας τους ν' άμφιβάλλη για την ελκρινεία της λύπης μου. Σέ λίγο ήρθαν δυο γιατροί, τους οποίους έστειλα και κάλεσα. Έξήτασαν τό πτώμα του συζύγου μου, και βεβαίωσαν ότι ο θάνατός του προήλθε άπό «κακοήθη άναιμία». Πραγματικά δέ, ο κύριος Σαθράν ύπόφερε άπό καιρό άπό άναιμία.

Η ψυχή μου όμως, δέν ίκανοποιήθηκε καθόλου άπ' την έζήγησι αυτή, την όποια έδωσαν οι γιατροί: Η συνείδησί μου, μού ψιθύριζε έντονα, ότι έγώ ήμουν ή πραγματική άφορμή του θανάτου του!

Γιατί όμως ;... Και πώς ;...

Δέν ξέρω!... Η συνείδησί μου πού με μάλανε, δέν έννοούσε και να μού έξηγήση αυτές τις φριχτές μου άπορίες Μού έλεγε μονάχα αδιάκοπα:

—Εσύ σκότωσες τον άνδρα σου!

Κι' αυτό ήταν όλο, δίχως καμιά συμπληρωματική εξήγησι!

Κι' ή σκέψις αυτή δέν μ' άφηνε να κοιμηθώ, μ' έδασάνιζε ασάκοπα.

Ο θάνατος του κ. Σαθράν, προκάλεσε ζωηρή συγκίνησι στους νομικούς, αλλά και στους κοσμικούς κύκλους του Παρισιού. Όλοι τον εκτιμούσαν ραβειά, και τον άγαπούσαν... Και τό στίτι μου ήταν διαρκώς γεμάτο άπό κάθε τάσεως ανθρώπους, οι όποιοι έπρεχν πρόθυμα να μού υποβάλλουν τά συλλυπητήριά τους...

Την επομένη της μεγαλοπρεπούς κηδείας του συζύγου μου,

ήρθε να με έπισκεφθί ο σύμβουλος μου, ο οποίος είχα πείσει να με άκολουθήσει, και με κρυφή κατάπληξι: Ο συσχυρισμένος κύριος Σαθράν, αποκλιρυνώντας μερικους μακρυνους συγγενεις του—πλουσιωτάτους αλλωστε — με άφηνε γενική κληρονομο της τεραστιάς περιουσίας του!

Γι' αυτό, όταν τελείωσε ή άνάγκωσις, έξέφρασα την ελκρινή εύγνωμοσύνη μου στον σύμβουλοαογράφο, έξακολουθώντας να είμαι κατάπληκτη άκόμη άπ' το κολοσσιαίο ποσό της κληρονομιάς, τό όποιο μου έξασφαλίσε ένα μέλλον λαμπρό και άνετό!

—Νυρία, μένει και κάτι άλλο άκόμη! μου ειπείε τότε ο σύμβουλοςαογράφος. Μαζύ με τον άστυνομο, ρηίκαμε στο γραφείο του αειμνήστου συζύγου σας και μια επιστολή του!... Άπευθύνεται σε σας, αλλά πρέπει να την διαβάσετε όταν θα περάσουν δεκαπέντε χρόνια!... Την επιστολή αυτή, την κλείσαμε ένώνπιον του άστυνόμου και δυο μαρτύρων, σφραγισμένη όπως ήταν και κλειστή, μέσα σ' έναν άλλο φακέλλο! τον φακέλλο αυτόν, τον σφραγισάμε ασφαλώς με πέντε σφραγίδες, και θα τον φυλάξω στο άρχειο μου!...

Έσείς μονάχα θάχετε τό δικαίωμα να τον άνοίξετε και να διαβάσετε τό περιεχόμενό του, ύστερα άπό δεκαπέντε χρόνια... Άν, ό μη γένοντο, πεθάνετε πριν άπ' την προθεσμία αυτή, ή επιστολή θα καθ' έτσι όπως έινε, χωρίς κανέναν να τη διαβά-

ση!... Και πάλι σάς έκφράζω τά θερμά μου συλλυπητήρια, κυρία μου, και είμαι πάντοτε στη διάθεσί σας!... Άν δέ πεί θάνα έγώ, πρό της παρελεύσεως δεκαπέντε χρόνων, την επιστολή θά σάς την παραδώσι ο διάδοχός μου! Και τώρα, κυρία μου, χαίρετε... Σας παρακαλώ άκόμα μια φορά να δεχθήτε τά συλλυπητήριά μου.

Κι' ο άγαθός εκείνος άνθρωπος, έφυγε να την πεποίθισι ότι τίποτε στον κόσμο πείδ δέν θά ήταν ίκανό να με πτοήγηρηση, για την άπώλεια του συζύγου μου...

Ύστερα άπό λίγες έβδομάδες, νοίκιασα έπιτήμιος ένα μετρό σπιτάκι, σε μια άνωμερη, μακρυνή συνοικία του Παρισιού. με την προψασι ύστερα, ότι στο εσχίς θα ζούσα αειμνησμένη, κι ότι σάκανα ένα μακρύνο ταξείδι για λογους υγείας, φροντίσα με ήρωα να σιωχω ο-λο τό πτωχίο προσωπικό μου!...

Οι φίλοι μου και και οι έκείνοι υπηρέτες, έδειξαν σε γματά αληθινής λυγής γι αυτόν τον χωρισμό μας... με απιχαμεινιούσαν σαρκυρμένης, κι εγώ — τυμνυμένη άπ την τρυφή μου, γιαι υποκρινόμουν τουο ταπεινά — φρονίμα τουο ταπεινά να αναμειψω τον κανένα τους μ' ένα γενναίο χρηματικό ποσό!...

Άφου έλασα ναυλον ολες μου τις προφυλάξεις, εφυγα πραγματικά άπ' το παραιο. το τυφλό μου παθος για τον κ. Μπεζανού φούντωνε πάλι την ψυχή μου, ενουχ, αμάρτωλο, και πριν άκομη περάσουν ή πρώτες ήμέρες της ληρείας μου!...

Γι' αυτό είχα φροντίσει πριν, να διώξω τους υπηρέτες μου! Δέν ήξεραν βεβαία τίποτα, άπ' τό κρυφο δράμα που είχε παχχί μεταξύ έμού και του συζύγου μου... Θά με έπιτηρούσαν όμως ένοχλητικά ως χήρα, και γρηγορά θα καταλαβαίνον τους ένόχους έρωτάς μου με τον Μπεζανού!...

Γι' αυτόν τό λόγο έπίσης, άφηνά τώρα τό Παρίσι. Εκτός της σχετικής κακογλωσσιάς, την όποια θά προκαλούσαν ή έμφανίσεις μου στα κέντρα μαζύ με τον κοσμικό εκείνον γόητα, ήθελα έπίσης και να έκουραστώ... Ηθέλα να άποσυρθώ, μαζύ με ΚΕΙΝΟΝ βέβαια, σε μια ήσυχη και ρωμαντική γωνιά, μακριά άπ' τό Παρίσι, μακριά άπ' τη Γαλλία, και!...

Και πρό πάντων, μακριά άπ' τις έφιαλτικές τύψεις, που θά

μου προκαλούσε ή διαρκής άνάμνησις του συζύγου μου.

Γιά τόπο διαμονής μου διάλεξα τό τερπνό κι' ώραιο χωριονούδακι Κέρνσμπυχ της Γερμανίας. Και την ήμέρα της άναχωρήσεώς μου, την έκμυστηρεύτηκα μονάχα στην Καρόλινά, και στον κ. Μπεζανού, φυσικά!...

Στό τερπνό αυτό χωριονούδακι είχα πάει κάποτε έκδρομή, μαζί με τον κ. Σαθράν. Άν και δέν είμαι ρωμαντική, ώς τόσο ή φυσικές του καλλονές ήσαν τόσο μεγαλοπρεπείς, ώστε μού άφισαν στο μυαλό μου άνεξάλειπτη έντύπωσι. Ήταν χτισμένο κοντά σ' ένα ποταμάκι, με γρηγορά και γάργαρα νερά, και στους πρόποδας ενός λόφου κατάφυτου άπό έλατα.

Τό Κέρνσμπυχ λοιπόν διέλεξα για τόπο διαμονής μου, νοίκιασα μια γραφικωτάτη έξοχική έπαύλι του, και πήρα για ύπομνητρες δυο κοπέλλες Γερμανίδες, με τίς όποιες μόλις ήμπορούσα να συνεννοούμαι Γαλλικά!...

Μέ τον κ. Μπεζανού, για να βλεπόμαστε δίγαν να ποσκάλε-

σουμε — κι' εκεί άκόμη την προσηύχην και την κακογλωσσία τό κ. Σαθράν — είναι σιωπηλές, κι' έξήλ... Ένώ θάφευκα πώ-νη, και θά πίναναι στην έπαύλι ή μου του Κέοναίμπα... Ο κ. Μπεζανού, θάφευε άονάτρεσα άπ' τό Πινάρι, και θά πίναναι στην πάλι Ράδεν, ή όπρία άπέγει μόλις δυο ώρες άπ' τό χωριό αυτό!... Και, τότε, όσο πώ σηνά ήμπορούσε, θά ρνόταν στο Κέρνσμπυχ να με έπισκέπτεται, δήθεν ως πώ τό στενός συγγενής μου!

Και τότε, θάνοιγε ή Παράδεισος μπρός στα δίψασμένα άπό άγάπη μάτια μας, εκεί στή μακρυνή και ένένη κι' άμορφη γωνιά της Γερμανίας!...

Τό σχέδιό μας πραγματοποιήθηκε ως την τελευταία λεπτομέρεια του... Άλλά... δυστυχώς... σέ κάθε έπισκεψί του κ. Μπεζανού, ο πέπλος του ρωμαντισμού σχιζόταν και περισσότερο!...

Κι' οι δυο μας τότε, βλέπαμε την πραγματικότητα ξερή, κι' ύστερα όπ' τις λιγοστές στιγμές της χαράς που δοκιμάζαμε, άπογοητευόμαστε και πικρανόμαστε: Δέν ήταν Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ, τό αίσθημα που μας συνέδεε, αλλά ένας χυδαίος ποθος σ' εκείνον και μια τρελλή ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ σέ μένα!

Ναί!... Έκείνος με ΠΟΘΟΥΣΕ, γιατί ήμουν θελκτικωτάτη κι' άξέβγαλτη ως τότε στον κόσμο!... Κι' εγώ ΚΟΛΑΚΕΥΟΜΟΥΝ, έπειδή με είχε προσέξει ο ζηλευτός κοσμικός κύριος του Παρισιού!...

Θέέ μου!... Αυτή ήταν ή στυγνή πραγματικότητα, κι' αυτά ήταν τά ταπεινά κι' άληθινά έλατήρια του αίσθηματός μας έκείνου!... Και γι' αυτόν τό λόγο, ή πίκρα κι' ή άπογοήτευσίς κι' ή τύψις έκ μέρους μου—κι' ή κοδράσις κι' ο κόρος έκ μέρους του—επακολούθησαν τόσο γρηγορά!

Ναί, δέν πρόλαβε να περάση καν ένας μήνας, άπ' την ήμέρα της άφίξέας μας εκεί, κι' ένας

άλησμόνητο πρωί αντίκρυσαν για πρώτη φορά — ψυχρό άπέναντί μου κι' άνοστο τον κ. Μπεζανού!... Σέ κάθε έπισκεψί του, άνοιγαν περισσότερο τά μάτια μου, και τον έβρισκα άνόρεχτον, έγωιστή, χυδαίο!...

Δέν είχε αντίζηλο, εκεί στήν έρημιά μας, κι' έτι δέν προσπαθούσε πείδ να μού άρέσει και να μού φαίνεται ευχάριστος... Με είχε — όπως λένε — «ΣΙΓΟΥΡΗ», ο πόθος του είχε ίκανοποιηθί πολλές φορές άντων έλχητα, δίχως έμπόδια και δυσκολίες, κι' έτοι μ' είχε βαρεθί πείδ!... Κι' έννοίωσα τότε, άλλη μια άκόμη άλήθεια: «Ότι τά έμπόδια κι' ή δυσκολίες, είνε ή τροφή του έρωτος δυο έρωτευμένων!...

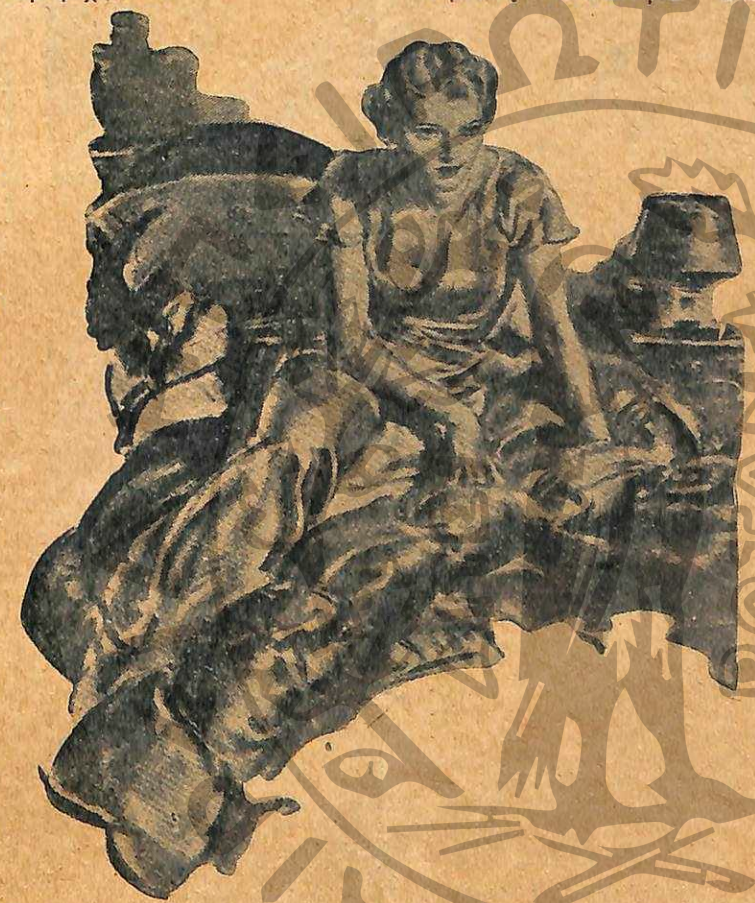
Έτσι, κι' έπειδή ή άγάπη μας δέν ήταν ΑΓΑΠΗ, πασά μόνον πόθος και ματαιοδοξία, δέν είχαμε έναν έρωτή ψυχικής δεσμώ να μας έμψυχώνη, κάθε φορά που βλεπόμαστε... Η συνδιλέξις μας, κορμαρινές κι' άνδρεντες κι' αυτές, καταντούσαν άπλές φλυαρίες, δίχως κανένα νόημα!...

Κι' ένα πρωί, έλαθα μια επιστολή άπ' τη Βάδη, διά της όποίας ο κ. Μπεζανού—με χίλιες προσάσεις δήθεν άσχυολιών του —μού γνωστοποιούσε, ότι έθευγε έπεινόντως για τό Παρίσι!...

Και στο τέλος, πρόσθετε ότι δέν ήξερε άν θάβρισκε — και πότε θάβρισκε — την ευκαιρία να ξανάρθη!

Η επιστολή αυτή, αντί να με λυπησθί, αντίθετα με... άνακούφισε!

Ναί, με άνακούφισε, σαν να νοιώθα ότι με τη φυγή του κ. Μπεζανού έφευγε σηνγρόνος κι' ένα έντολντικό βάρος άπ' την ψυχή μου!

Η σκέψις αυτή δέν μ' άφηνε να κοιμηθώ, με βασάνιζε αδιάκοπα...

Άν μ' είχε βαρεθί εκείνος, μήπως δέν τον είχα βαρεθί κι' εγώ άλλο τόσο;

Δέν τον έχασα! λοιπόν τον άγαπημένο μου, αλλά μάλλον άπαλλάχτηκα άπ' αυτόν... Άνακουφίστηκα... Ένοιωσα τον έαυτό μου πιο έλεύθερον, πιο άνεξάρτητον στις κινήσεις μου, άπό πριν!...

Και!... κάποιον πείσμα ίσα-ίσα, φύτρωσε ύπουλα μέσα στή μαύρη πείδ ψυχής μου: Να τον έκδικηθώ!... Ναί, να έκδικηθώ τον έραστή που με έγκατέλειπε, και του όποιου έλλωστε την ένκατέλειψι τόσο πολύ ή έδωσα έπιθυμεί!

Γούρια λοιπόν κι' εγώ στο Παρίσι, ύστερα δηλαδή άπό άπουσία όλίγων μηνών... Η προσθεσία του άστυνομή πένθους είνε περσάσι, κι' άποφάσισα — άνυπόμονη — να έπιταχύνω και την πάροδο του έθιμοτυπικού πένθους!...

Πέταξα όλότελα τά μαύρα!... Πλουσιωτάτη όπως ήμουν, παρήγγειλα άφθονες πολυτελείς, και κειμήλιες τουο έλτες νοοών και περιόπτου!... Άνόρασα ένα μικρό αλλά θανιμίο μένπο, τό έπίπλωμα με έξοιστική καλασθηρία, κι' άνοιξα άπνοήσας δήθεν άσχυολιών τουο δεινός!...

Άπ' την δεισιή μου με τον Μπεζανού, είναι ήδη άποκτήσει άκακή πείδα τουο κ. Σαθράν!... Η έξοισή μου κι' ή πρόσθυιες συνιθιζέ της Καρόλινας, μού τη συμπλήρωσαν!... Κι' έτι καλακεύοντας ιδιαιτέρως και δυοτάεις σπινιαινόνους δημοσιονότους — οι άποιοι άνέλαναι νιά λινιούθ, να με ρεκληαίρουν στις έθιμοειδες — δέν άνωνσα να κάνω κρότο από Παρίσι!

Άμέσως κυκλώθηκα άπό

πλήθη κολάκων κι' έραστών και θαυμαστών... Όλοι ήξεραν αλ: ο που ζητούσαν άπό μένα, γι' ατ! άπό κακογλωσσία είχαν γίνει πασίγνωστες ή έρωτικές μου σγέσεις με τον Μπεζανού... Στους περιπάτους και στα θέατρα και στα κέντρα, έξερνα μαζί μου κι' ούρα δολοκλήρη γροθύμων δορυφόρων, των κομψοτέρων πάντοτε και των πιο φημισμένων ως «καρδιοκατακτητών»!...

Η άλλες γυναίκες με ζήλευσαν και με φθονούσαν... Είχα έξελιγθί σε μια σειρήνα άκαταγώνιστης γοητείας... Άν κι' ή διαγωγή μου ήταν σκανδαλοδεσάτη, άν κι' έπρεπε να μού κλειστούν κατάμουτρα πολλά διαλεκτά σαλόνια, ώς τόσο έλα άνοιγαν διάπλατες τις πόρτες τους, για να με δεχτούν και να με περιποιηθούν!...

Αυτές ή γρήγορες, άλλα και τόσο άμαρτωλές έπιτυχίες μου, μ' έκαναν εύτυχημένη... Η πολαιότης μου, ή άμυαλωσύνη μου, κι' ή άσχυγκράτητος κατήφορος στον όποιο είχα ριχθί σαν μεθυσμένη, δέν μ' άφηναν να νοιώσω ποσό έλευση ήταν ή διαγωγή μου!

Τίποτα άλλο δέν σκεπτόμουν, παρά μόνον πως να γλεντήσω όσο πιο πολύ ήμπορούσα τον πλούτο μου και τη νεότητά του, και!... πώς έπίσης να κάνω να «σκάσει» άπ' τό κακό τουο κ. Μπεζανού, τον όποιο έπληθδες περιφρονούσα για να τον «δαμονίζω»!...

Άχ, πόσο ήμουν άνόνη!... Πόσο ήμουν τυφλή!... Νόμιζα πως ένδίκόμουν έτσι τον Μπεζανού, με την προσηύχην μου περιφρόνησι!... Και δέν είχα καθόλου καταλάβει, ότι αντί να τον «δαμονίζω» όπως πίστευα, αντίθετα είχα προκαλέσει τη δική του περιφρόνησι, ΑΛΗΘΙΝΗ όμως αυτή, κι' όχι προσποιητή σαν τη δική μου!...

Ναί, τόσο σκανδαλώδη ήσαν τά φερούματά μου, ώστε ο Μπεζανού με είχε καυχώθι κυριολεκτικώς, και με περιφρονούσε με την καρδιά του!... Κι' έτσι, ένώ τον νόμιζα πεισμένο, και περιμένα με κρυφή ίκανοποίησι να τον δω—άπό στιγμή σε στιγμή — να πέφτι γονατιστός και να μού ζητά συγγνώμην, αυτός, αντίθετα, άπομακρυνόταν άπό μένα, αθέωντας κάθε μέρα τά δείγματα της περιφρονήσεώς του!...

Όταν πείδ άντελήφθην την πραγματικότητα, καταταράχτηκα... Κι' ένώ κατά βάθος δέν τον άγαπούσα, άρχισα να ύποφέρω άπ' τη στάσι του... Η λύσσα μου έναντίον του κορυφώθηκε, κι' ή έπιδεικτικές «στραβοτιμονιές» μου — στις όποιες ήλπιζα, για να τον προσελκύσω — πλήθηναν κι' έγιναν έπιδεικτικώτερες!...

Και τότε, άπάνω σ' αυτή την τυφλότητα που με κυρίευσε, άπάνω στο μεθύσι των άπειριγρόπων παραστρατημάτων, στα όποια είχα έξοκείλει, διέπραξα άλλο ένα έγκλημα ήθικόν... Διέπραξα μια άκόμη κακή πράξι, της όποίας ή άνάμνησις διαρκώς θα καθ' την ψυχή μου, και διαρκώς θα δυνάμυνη τις φριχτές τύψεις της συνείδη-

σεώς μου...
Παύ κάτω, θά σ' εξηγηθώ
περί τίνος έπρόκειτο...

ΙΔ'.

Η δευτερότοκη αδελφή μου, αφού κληρονόμησε τους έαχα-
τογήρους εκείνους συγγενείς
μας, οι οποίοι την είχαν συμ-
μαζέψει από μικρή, ήρθε για
να εγκατασταθώ στο Παρίσι.

Η μετρία περιουσία της έ-
παρκοῦσε οτις ανάγκες της.
Κάθησε σ' ένα μικρό σπιτάκι,
κοντά στον κήπο του Λουξεμ-
βούργου, κι' απ' τα παράθυρά
του μονάχα δένδρα έβλεπε κα-
νένας... Η αδελφή μου δεν ά-
γαπούσε ούτε το θόρυβο, ούτε
τις τέρψεις του Παρισιού...
Προτιμούσε από αυτές, την ή-
συχη ζωή και τη μελέτη έκλε-
κτων βιβλίων...

Η ψυχή της ήταν απλή, άλ-
λά ευγενική. Απεχθανόταν βέ-
βαια την έπαρξιακή ζωή, με
τον στενό κύκλο των γνωριμι-
ών, με την άδεράπαιτη κακο-
γλωσσία, και με τη μονότονη,
την πληκτική διαβίωσι... Είχε
κατορθώσει όμως, να μείνει ά-
δολη κι' αγαθή.

Η Σοφία — έτσι λεγόταν η
αδελφή μου — ήταν μια φύσις
πραγματικής διαλεχτής. Της ά-
ρεσε υπερβολικά η μελέτη, η
ζωγραφική, η μουσική, και γε-
νικά κάθε ευγενική ασχολία.
Είχε μορφωθεί πολύ, και σ' ά-
λες τις συζητήσεις — επί όποι-
ουδήποτε θέματος — θά τη νό-
μιζε κυνέναν για ειδική...

Δέν ήταν καλλονή. Ήταν δ-
μως συμπαθητικώτατη, είχε μέ-
τριο και κανονικώτατο ανάστη-
μα, λιγερό κορμί, λεπτά κι' ευ-
γενικά χαρακτηριστικά, ωραία
δόντια, κατάμαυρα πυκνά μαλ-
λιά, και μάτια άγγελικής γλυ-
κύτητος...

Ήταν προπάντων άγαθωτάτη
στην ψυχή. Είχε μικρό κύκλο
γνωστών και φίλων, διαλεχτών
όλων όμως, που την εκτιμούσαν
άφάνταστα... Παρ' όλη την ά-
διαφορία μου, την άσπλαχνή
και συμφεροντολόγο άδιαφορία
μου απέναντί της πάντα, με ά-
γαπούσε πολύ ωστόσο η αγαθή
αδελφούλα μου... Η άνεξικακία
της απέναντί μου ήταν άγγελι-
κή... Και ποτέ δεν μ' άφρισε να
καταλάβω — με τις θερμές έ-
δωλές της άγάπης της — πόσο
άναισθητη και πόσο άστοργη
είχα δείχτη πάντα απέναντί
της...

Αγάπησε κι' η Σοφία... Χά-
ρισε κι' αυτή στον έλεκτό της,
την κυρία της... Άλλά ή-
ταν σεμνό, και ιερό, και σοβα-
ρό το αίσθημά της... Από μι-
κρούλα άκόμη το δνιερ της
ζωής της ήταν: Η οικογένεια,
ο σύζυγος, τα παιδιά, η ά-
γνός και σεμνής χαρές της οί-
κογενειακής έστίας!

Όταν λοιπόν η Σοφία νόμι-
σε, ότι βρήκε τον έλεκτό της
του χάρισε δόλοψα την άγνη
άγάπη της...

Ο άγαπημένος της, λεγόταν
κύριος Λιμπέρτ... Ήταν ένας
νεαρός αρχιτέκτονας, και τον
πρωτογνώρισε η αδελφή μου δ-
ταν πήγε να τον συμβουλευθώ
για κάτι μικροσωπικεύς του
σπιτιού, το όποιο είχε κληρο-
νομήσει απ' τους γεροσυγγενείς
μας...

Ο κύριος Λιμπέρτ αυτός, ή-
ταν γυιός συμβολαιογράφου.
Είχε άνατράφη διαρκώς στο
πατρικό του σπίτι, από μητέρα
εὐσεβή, νοικοκυρά, κι' οίκονό-
μο... Κι' έτσι, όταν ήρθε στο
Παρίσι για να σπουδάσει την
αρχιτεκτονική, δεν γνώριζε τί-
ποτα σχεδόν από κόσμο.

μας εκείνους...

Ό κύριος Λιμπέρτ αυτός, ή-
ταν γυιός συμβολαιογράφου.
Είχε άνατράφη διαρκώς στο
πατρικό του σπίτι, από μητέρα
εὐσεβή, νοικοκυρά, κι' οίκονό-
μο... Κι' έτσι, όταν ήρθε στο
Παρίσι για να σπουδάσει την
αρχιτεκτονική, δεν γνώριζε τί-
ποτα σχεδόν από κόσμο.

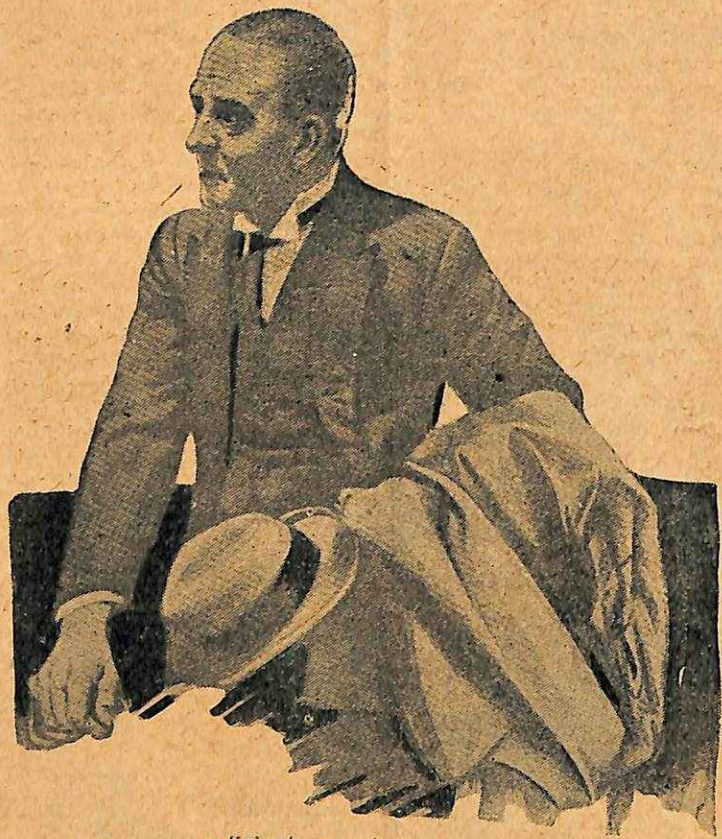
Άλλά και στο Παρίσι άκό-
μη, την ίδια μετρομένη κι' άπο-
τραθημένη ζωή έζησε, όσα
χρόνια σπούδαζε. Μην έχοντας
γνωστούς και φίλους στην πρω-
τεύουσα, μη διαθέτοντας και
πολλά χρήματα — έκτός απ' το
πενιχρό μηνιαίο πατρικό επίδο-
μα — και συντησιμένος άλλωστε
στην ήρεμη οικογενειακή ζωή,
φοδθήκε τα άχαλινωτα ήθη
της Παρισινής κοινωνίας, κι' έ-
ζησε άφιερωμένος αποκλειστι-

κήθηκαν άμοιβαία, απ' την
πρώτη στιγμή άκόμη της γνω-
ριμίας των... Κι' ο γάμος των,
ό οποίος είχε αποφασισθί να
γίνη πολύ γρήγορα, άναβλήθη-
κε άποκλειστικά έξ αιτίας του
θανάτου της μητέρας του κ. Λι-
μπέρτ.

Τό βαρύ πένθος θά τελείωνε
κατά τον Αύγουστο. Ήρισαν
λοιπόν τον γάμο τους για τις
άρχες Σεπτεμβρίου.

Κατά τις αρχές Ιουλίου δ-
μως, η αδελφή μου, αφού μου
άνηγγελε τους προσεχείς αὐ-
τούς γάμους της, θεώρηκε κα-
θήκον της να μου γνωρίσει και
τον μέλλοντα σύζυγό της...

Η συνάντησις και των τριών
μας, έγινε στο σπίτι της αδελφής
μου. Από άσυγχώρητη φιλαρέ-
σκεια, καταστολιστικά, φέρεσα
σκανδαλώδη τουαλέττα, και

—Και τώρα, κυρία μου, χαιρετε...

κά στις σπουδές του.

Ένας απ' τους καθηγητάς
της, πολύ γέρος πειά, συμπά-
θησε πολύ κι' εξετίμησε τον
χαρακτήρα και τα προτερήμα-
τα του νεαρού αυτού φοιτητού.

Κι' επειδή τον θαύμαζε για τη
φιλοπονία του και για την ίδι-
οφυία του, τον υιοθέτησε, του
παράχωρησε δωρεάν το σπίτι
του, και την πελατεία του, και
του εξασφάλισε — με προκατα-
βολική διαθήκη — μια άρκετά
μεγάλη περιουσία...

Η πρώτες εργασίες του λα-
μπρού και νεαρού αρχιτέκτο-
νος, αφού πήρε πειά το διπλώ-
μά του, προκάλεσαν ζωηρή εν-
τύπωση στο κοινό. Η έφημερί-
δες άρχισαν να του πλέκουν έ-
γκώμια για την αξία του, και
να τον συστήνουν στην προσο-
χή του κόσμου. Και γρήγορα
έγινε πλουσιώτατος και διάση-
μος...

Ο κ. Λιμπέρτ κι' η αδελφή
μου, φαίνεται ότι είχαν πιασθή
ένας για τον άλλον... Άγα-
πη...

πήγα να την έπισκεφθώ...

Μου συνέστησε τον μηνητήρα
της, και με κράτησαν να φα-
τραπέζω... Άλλά το γεύμα μας
στην έστία της αδελφής μου
ήταν τελείως άνόσο-
στο... Στά μάτια της διάβαζα,
ότι της είχε προεξηγήσει πολύ
κακή εντύπωση το προκλητικό
τύπικό μου, κι' η κάπως άσε-
μνη συνομιλία μου, στην όποια
ήμουν κακοσυντησιμένη, τόσο

πώς να την έπισκεφθώ...

Ο κύριος Λιμπέρτ φάνηκε εὐ-
γενέστερος, τυπικώτατος, γε-
μάτος τάκτι, άλλά και ψυχρός...
Προσπάθησα πει κάθε τρόπο να
ζωονόημι τη συναναστροφή μας,
άλλά φαίνεται ότι έπεφτα από
έλπι — να το υποπιάζωμαι κα-
θόλου!... Καί σ' αυτό άποφάσισα
συντελώς, τα έπολυ άλυσ-
τά κι' άπλη άστεία τα όποια
ήλενα, και τα όποια τόσο συνη-
θίζε ο λεγόμενος «καλός» κό-
σμος!

Ο κύριος Λιμπέρτ φάνηκε εὐ-
γενέστερος, τυπικώτατος, γε-
μάτος τάκτι, άλλά και ψυχρός...
Προσπάθησα πει κάθε τρόπο να
ζωονόημι τη συναναστροφή μας,
άλλά φαίνεται ότι έπεφτα από
έλπι — να το υποπιάζωμαι κα-
θόλου!... Καί σ' αυτό άποφάσισα
συντελώς, τα έπολυ άλυσ-
τά κι' άπλη άστεία τα όποια
ήλενα, και τα όποια τόσο συνη-
θίζε ο λεγόμενος «καλός» κό-
σμος!

Τέλος, ένοιωσα καθαρά ότι
γινόμουν ένοχλητική πειά, στο
ζευγάρι αυτό των άρραβωνια-
σμένων. Γι' αυτό, μόλις τελείω-
σε το γεύμα μας, βιάστηκα να
βρώ μια πρόφασι και να άπο-
συρθώ... Ούτε η αδελφή μου,
ούτε ο μέλλον γαμβρός μου,
πάσχησαν να με κρατήσουν ά-
κόμη μαζί τους... Κι' από αυτό
κατάλαβα, ότι η άναχώρησί
μου δεν τους προεξέηνε καμιά
άπολύτως λύπη: Ίσα-ίσα, τους
άνακούφισε!

Φρύαξα, μόλις βγήκα έξω
στο δρόμο!

Ναι, φρύαξα!... Απ' την ή-
μέρα της χηρείας μου, ποτέ άλ-
λυτε δεν μου είχε τύχει μια τό-
σο άναρη, άλλά και τόσο πε-
ριφρονητική — για τη ματαιο-
δοξία μου — συναναστροφή! Μο-
νάχα με τον μακαρίτη Σαθράν!
Έτρωγα στο τραπέζι με τόσο
μελαγχολία, και με τόσο άδία-
φορία για το έλεκτό μου ά-
τομο!

Ναι, φρύαξα!

Γιατί απ' την ήμέρα που ο
θανάτος του Σαθράν με άφισε
χήρα κι' άνεξάρτητη, ήμουν
συντησιμένη να με κολακεύουν,
να με θαυμάζουν, να με περι-
ποιούν, να λιβαλίζουν την
καλλονή μου και το πνεύμα
μου!... Ημουν συντησιμένη να
χάσκουν όλοι μπρός στα κο-
σμήματά μου, να έπιανούν τις
τουαλέττες μου, και να με κυτ-
τάζουν με δίψα και με πόθο οι
άνδρες, και με φθόνο η γυναί-
κες...

Κι' έδω στο σπίτι της αδελ-
φής μου, πρό όλλης ώρας, συ-
νέβη το άνηκουστο αυτό: Να
μην καταδεχθί ο κύριος Λιμ-
πέρτ να ρίξη άπάνω μου, ούτε
ένα βλέμμα θαυμασμού ή έστω
κι' ιδιαιτέρως προσοχής!...

Υπήρχε για μένα, και για
την κακοσυντησιμένη ματαιοδο-
ξία μου, μεγαλειτέρα προσβο-
λή από αυτό!... Κι' ένοιωθα
μόλις και κάτι άλλο: «Ότι
με την ψυχροτάτη, όσο και τυ-
πικωτάτη στάσι που έλεγχο-
υσε απέναντί μου ο κύριος Λιμ-
πέρτ, μουδεννε καθαρά ότι δ-
νι μόνον του ήμουν άδίστοχη,
άλλ' ότι και γρήγορα θά με
περιφρονοῦσε, αν δεν συνιμορ-
φώνουν κι' αν δεν γινόντουσαν
τόσο σεινή σ' έμφάνισι και σε
τρόπους.

Έτσι, κατανανκτισμένη, ταί
πεινώνονα, και κόκκινη από τη
λύσσα κι' απ' το πείσιμα μου,
τράβηξα κατευθείαν στο μέγα-
ρό μου...

Κατά την ήμέρα εκείνη, δεν
δέχτηκα καμιά άπολύτως έ-
πισκεψι... Ποδόσα τη μονα-
ξιά, για να υποόεσω να νωνέ-
ψω την προσβολή μου, και για
να σκεφθώ μια καταχθονία κι'
ίκανοποιητική έκδίκησι εναντί-
ον τους!...

Άχ, πόσο ήμουν μια άμαρ-
τολή, μια τρελή, κυριολεκτι-
κή γυναίκα, ματαιόδοξη κι'
έκδικητική!... Άντι να γαρδι-
αίκα το ότι ή μέλλον γαμβρός
μου ήταν δλοκληρωτικά άρρώσ-
τοις στην άναθη αδελφή
μου... Άντι να γαρδι έπειδή της
ήταν πιστός, και δεν εινε μά-
τια να κυττάξη μια άποισθή-
τε άλλη άσεία γυναίκα... Ίσα-
ίσα, φρυάξα απ' την άνασκή-
σι μου!...

Άχ, πόσο ήμουν μια άμαρ-
τολή, μια τρελή, κυριολεκτι-
κή γυναίκα, ματαιόδοξη κι'
έκδικητική!... Άντι να γαρδι-
αίκα το ότι ή μέλλον γαμβρός
μου ήταν δλοκληρωτικά άρρώσ-
τοις στην άναθη αδελφή
μου... Άντι να γαρδι έπειδή της
ήταν πιστός, και δεν εινε μά-
τια να κυττάξη μια άποισθή-
τε άλλη άσεία γυναίκα... Ίσα-
ίσα, φρυάξα απ' την άνασκή-
σι μου!...

Άχ, πόσο ήμουν μια άμαρ-
τολή, μια τρελή, κυριολεκτι-
κή γυναίκα, ματαιόδοξη κι'
έκδικητική!... Άντι να γαρδι-
αίκα το ότι ή μέλλον γαμβρός
μου ήταν δλοκληρωτικά άρρώσ-
τοις στην άναθη αδελφή
μου... Άντι να γαρδι έπειδή της
ήταν πιστός, και δεν εινε μά-
τια να κυττάξη μια άποισθή-
τε άλλη άσεία γυναίκα... Ίσα-
ίσα, φρυάξα απ' την άνασκή-
σι μου!...

Άχ, πόσο ήμουν μια άμαρ-
τολή, μια τρελή, κυριολεκτι-
κή γυναίκα, ματαιόδοξη κι'
έκδικητική!... Άντι να γαρδι-
αίκα το ότι ή μέλλον γαμβρός
μου ήταν δλοκληρωτικά άρρώσ-
τοις στην άναθη αδελφή
μου... Άντι να γαρδι έπειδή της
ήταν πιστός, και δεν εινε μά-
τια να κυττάξη μια άποισθή-
τε άλλη άσεία γυναίκα... Ίσα-
ίσα, φρυάξα απ' την άνασκή-
σι μου!...

(Ακολουθεί)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Φίλος μας, με
το ψευδώνυμο
«Κοσμοπολίτης»,
μιάς άπάντι:
«Άγαπητή «Οί-
κογένεια». Κάπως
καθυστορημέ ν α
θα πω κι' εγώ τη
γνώμη μου, για
την ιδανική σύ-
ζυγο. Λοιπόν, κα-
τά την γνώμη μου, ιδανική σύζυγος
δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει και
σύζυγος ιδανικός. Το ιδανικό έ-
σονται με το τέλειον και στον κό-
σμον τίποτε τέλειον δεν υπάρχει.

«Άς ζητήσουμε λοιπόν μια ύποφε-
ρη σύζυγο. Και πρώτα απ' όλα θέ-
λω τη γυναίκα να μη γυναικίζει.
Με τον όρον γυναικίζει ένοώ να
μην εινε πεισματάρα, καμουατοῦ,
ναζιάρια, έηληάρα, γυναικάρα.

Τη θέλω άμορφη, όχι έννο-
είται και Μις Υψηλός! Μα σε
ποιόν δεν άρεσουν τα όωατα. Μέσα
σ' ένα ζευγάρι τριαντάφυλλα ποῖς
δεν θά προτιμήση το δροσερό από
το μαρμαίνο!

Τη θέλω χαριτωμένη. Ω-
μορφιά χωρίς χάρι δεν άξίζει και
γυναικα όμορφη χωρίς να εινε χα-
ριτωμένη εινε μια νούλα.

Τη θέλω μορφωμένη. Η
μόρφωσις στη γυναίκα εινε άπα-
ραίτητη. Την θέλω μορφωμένη για
να μπορώ να συνεννοούμαι μαζί
της και για εινε εις θέσιν να δια-
παιδαγωγήση τα παιδιά της. Ά-
κόμη κατά την γνώμη μου, η μό-
ρφωσις λογικεύει τη γυναίκα.

Τη θέλω νοικοκυρά. —Να
εινε τελεία γνώστις κάθε οικιακής
εργασίας, άσχετως αν τα οικονομί-
α του άνδρος της της έπιτρέπουν
να εχη ύπηρεσία.

Τη θέλω σπορτισσοῦμαι
πραγματική, είδος Άγγλιδος ή
Γερμανίδος και όχι να πηγαίνει από
το τέρας ή το Στάδιον στο άπο-
κριτικό σαλόνι του χορού. Τη θέ-
λω σπορτισσοῦμαι για να λείπουν οι
γιατροί και τα φάρμακα από το
σαλί, για να εινε λίγο σκληραγω-
γημένη και να κάνει έτσι και τα
παιδιά της.

Δέν μ' άρεσουν τα μακρά μαλ-
λιά, όπως γράφουν πολλοί. Μακρά
μαλλιά ισοννται με μονοτάη προ-
πολεμικό, στρωμένο σαν τουγγέλι.
Πάντως δεν μου πέφτει λόγος αν
θέλη εκείνη τα μαλλιά της κομμένα
ή άκισα. Εινε άτομικό της γούστο
χωρίς να θλάττη κανένα. Έπομέ-
ως κανείς δεν έχει δικαίωμα να
επιτίμη. Άλλως μπορεί να έκπρεση
τη γνώμη του αν του ζητηθί. Για
ένα σχετικό μακαρίτη μου δεν άν-
τιτίνοι, άρκει να μη μετατρέθη το
σώσασό της σε... χομομοπολίτι-
α, γιατί τότε κανονικά άντισυνήθια.

Πάντως αυτά εινε δευτερευούσης
φύσεως ζητήματα, άνάμεσα κατά
τη γνώμη μου να έπιστάσουν μια
επιχειρήσιμωσι. Η κομματορία
δέν μειώνει σε τίποτε την αξία
μιάς γυναίκας, ή όποια έχει όλα
τα εφόδια μιας καλής σζύγου.

Διαφώνω μ' εκείνους που έπρουν
να τους υποδέχεται ή σύζυγος των
νιμο «Ο ΖΩΡΙΚΟΣ» μιάς γράφει:
«Μια που δεν τη δοῦνα τόσο
χαίσινα, κι' άκου το θέλησες, δώ
«Οικογένεια», θά τη σκαρώσω πό-
ρα την αμύλητή την «Ιδανική»
κι' αν βρεθί, σάθηναι!»

Άκου τα λοιπόν, τί θέλω: Ένα
ισουλοποῦμένο και γερό κορμί, που
να μην εχη νταραβένια με γιατρούς
και πού παντός με... μειωτήρες.
Ένα κεφάλι φρεσκό κι' ά-
μορφο με όλα τα έξασηματα της
μούρης άπειραχτα από φρόδια με-
χρι χείλια, και έδω που τα λέμε, να
μην εινε... κασέο! Νάνα νοικο-
κυρά στην τράχα, γιατί το σπίτι μου
το θέλω σαν το «Λευό Όρειο» του
Ροδόβελτ.

Να μην εχη γλώσσα, γιατί θά
της κόνω... χαλασάει. Να χορηγί
τοπτετσίλη στην πένη! Και να μου
εινε πιστή μέχρι τάφος, γιατί...
Άλλ' άς μην το πω για να μη
τρομάξετε.

Με το παρὸν
«Ο Ζώρικος»

Ποιὰ εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύζυγος;

ΚΘ

(Τι ἀπαντεῦν εἰ νέοι μας)

Υ. Γ. «Αν βρεθί καμιά, που
δεν το πιστεύω, άς μου γράψη στη
Γενική Ασφάλεια ή στο Τμήμα
Μεταγωγών κι' αν δεν με βρή έπει
ας γράψη και στου Τσιγγρού»
...
«Αναγνώστης μας με το ψευδών-
υμον «ΡΟΜΠΕΡΤ» μιάς γράφει:
«Άγαπημένη μου «Οικογένεια».
Παρακολουθώ από καιρό την
τόσον ωραία έρευνά σου, και σου
άπαντώ κι' εγώ ότι η ιδανική σύζυ-
γος για μένα θά εινε εκείνη, ή ό-
ποια θά εχη τα εξής χαρακτηρισ-
τικά: Τα μαλλιά της «Αννας Σπέν,
2ον). Τα φρόδια, το στόμα, το άνα-
στημα και την μεγαλοπρέπεια της
Κλωνίς: Κολμπέρ, 3ον) Τις βλεφα-
ρίδες της Γκρέτα Γκάρμπο, 4ον).
Τα μάτια, την εκφραστικότητα του
βλέμματος, την άριστοκρατικήν έμ-
φάνισι, την χάρι και την φιλολογι-
κήν μόρφωσι της Έλίαςας Λάντι,
5ον) Το χαμόγελο και τα δόντια

Μετά τιμής
«Κοσμοπολίτης»

«Αναγνώστης μας με το ψευδών-
υμον «ΡΟΜΠΕΡΤ» μιάς γράφει:

«Αξιότιμη κ. Διευθυντά,
«Κατά την γνώμη μου, ιδανική
σύζυγος εινε ή έχουσα: «Το κορμί
της «Αφροδίτης, την «Αρετή και π-
στιν της Πηνελόπης και τη νοικο-
κυρασίνη αρχαίας Έλληνισσοῦλας». Ε-
υτυχισμένος θάνα ο νέος που θά
βρη τέτοια κοπέλλα. Άμα θά βρώ
μια τέτοια κοπέλλα άλλο τίποτε δεν
θα της ζητήσω, ούτε προίκες, ούτε
μετρητά κλπ. Μόνο θά της δώσω ά-
μεσησ τα κλειδιά της καρδιάς μου,
για να άνοίξη και να μπη στο κά-
στερο της Άγάπης. Κάστρο που θά-
ναι άκατοῦρητο από δυστυχία και
θλίψη, κάστρο που θά το κυβερνά,
όσο θά εχη στον κόσμο. Αιτή θά
εινε ο φάρος μου στις νύχτες της
ζωής μου, έγω δέ θάμια ο στόλος
της στον κάθε κλονισμό της.

Με έπλημση
«Π. Αδωνις»

«Ο υπό το ψευδώνυμον «ΚΩ-
ΝΩΝ Ο ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ» αναγνώ-
στης μας μιάς άπάντι από την Λευ-
κωσίαν της Κύπρου:

«Άγαπητή «Οικογένεια.

Νομίζω, ήμπε επί τέλους και ή
δική μου σειρά, ν άναστήσω είς
την μεγάλην κανονικήν σας έρε-
υνα περί της ιδανικής σζύγου.

Κατ' έμέ, ή ιδανική σύζυγος ε-
ινε εκείνη που ένοώνει την άγνοια
με την ήδυστάθειαν, όπως ή πορτο-
καλίλα στο ίδιο έλαφι, τα άσπρα
της λαλιόδια με τους αήγιους
καρπούς της.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Μεθ' έπολήμωος
«Κωνσνύ ο Κονσσοφελής»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ άλλα άπαντί-
σεις αναγνώστών μας.

Φίλος με το ψευδώνυμον «Π.
ΑΔΩΝΙΣ» μιάς γράφει από τη Λευ-
κωσία της Κύπρου:
«Αξιότιμη κ. Διευθυντά,
«Κατά την γνώμη μου, ιδανική
σύζυγος εινε ή έχουσα: «Το κορμί
της «Αφροδίτης, την «Αρετή και π-
στιν της Πηνελόπης και τη νοικο-
κυρασίνη αρχαίας Έλληνισσοῦλας». Ε-
υτυχισμένος θάνα ο νέος που θά
βρη τέτοια κοπέλλα. Άμα θά βρώ
μια τέτοια κοπέλλα άλλο τίποτε δεν
θα της ζητήσω, ούτε προίκες, ούτε
μετρητά κλπ. Μόνο θά της δώσω ά-
μεσησ τα κλειδιά της καρδιάς μου,
για να άνοίξη και να μπη στο κά-
στερο της Άγάπης. Κάστρο που θά-
ναι άκατοῦρητο από δυστυχία και
θλίψη, κάστρο που θά το κυβερνά,
όσο θά εχη στον κόσμο. Αιτή θά
εινε ο φάρος μου στις νύχτες της
ζωής μου, έγω δέ θάμια ο στόλος
της στον κάθε κλονισμό της.

Με έπλημση
«Π. Αδωνις»

«Ο υπό το ψευδώνυμον «ΚΩ-
ΝΩΝ Ο ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ» αναγνώ-
στης μας μιάς άπάντι από την Λευ-
κωσίαν της Κύπρου:

«Άγαπητή «Οικογένεια.

Νομίζω, ήμπε επί τέλους και ή
δική μου σειρά, ν άναστήσω είς
την μεγάλην κανονικήν σας έρε-
υνα περί της ιδανικής σζύγου.

Κατ' έμέ, ή ιδανική σύζυγος ε-
ινε εκείνη που ένοώνει την άγνοια
με την ήδυστάθειαν, όπως ή πορτο-
καλίλα στο ίδιο έλαφι, τα άσπρα
της λαλιόδια με τους αήγιους
καρπούς της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟ ΥΠΟΚΟΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΛΑΓΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Το μάθημα της φυσιογνωμικής στα γραφεία της Γενικής Ασφαλείας. Τα «νεύμερα» των κακοποιών. Πώς εξασκούνται οι αστυφύλακες. Τα διάφορα μέσα, με τα οποία «σταμπάρουνται» οι εγκληματίες. Τα άλμπουμ της αστυνομίας. Πώς ανακαλύφθηκε ο στραγγαλιστής μιας όμορφης Παρισινής. Η παρατήρηση των αστυνομικών στον τόπο του εγκλήματος. Η σύλληψη του Αρμάν Βερνί, κλπ.

Η Γενική Ασφάλεια ή, όπως την έλεγαν παλαιότερα, η Αστυνομία, είναι μια ενοχλητική αλυσίδα διαλέξεων, στην οποία κάθε μέρα οι αστυνομικοί από τις όχθες ως τις δέκα παρακαλούσαν ένα περιεργό μάθημα: την επίδειξη των εγκληματιών που συνεληφθήσαν το περασμένο βράδυ. Είχε φυσικά ένα σωρό λοιπόν, κατηγορούμενους, απατώνες, αλτήρες και δολοφόνους. Μή ξεχνάτε ότι η καμιάκι έχει έναν επικίνδυνο υπόκοισμο στον οποίο διακωλύει προσθέτοντας καινούργια πρόσωπα. Αυτές λοιπόν τις νέες προσωπικότητες καλούνται να γνωρίσουν οι αστυφύλακες και οι αξιωματικοί. Ο ίδιος ο διοικητής της Ασφαλείας παρουσιάζει πάντοτε, αρχιθαλαμηπόλος ή σαν τελετάρχης όλους αυτούς τους έντιμους κυρίους που είχαν την άτυχία να αρπασθούν από την μασιά της αστυνομίας και απαραιμεί τους τίτλους τους:

— Πάλλ Ντυσκούρ, «ποντικός» των ξενοδοχείων. Κατηγορούμενος για σειρά λοιποδυσιών στα ξενοδοχεία των Παρισίων και της Κωνσταντινούπολης. Κατάγετα από τη Λυών. Συνελήφθη για τρίτη φορά στο ξενοδοχείο «Νεγκρέ»...

Οι αστυφύλακες αντιδρούν προσεχτικά απέναντι τον άνθρωπο με το υποκατάκομο ύψος που είχε ανεβασμένος σε μια μικρή σκαμνί και χαμογελούσε ήλθινα. Θέλον να συζητήσουν τα χαρακτηριστικά του. Αυτό άλλωστε είχε έρθει για να δει τους έχουν διαβόητο μνημόνιο. Έπειτα έρχεται η σειρά ενός άπειρου δολοφόνου.

— Μαρί Ρομπέρ, αναγγέλλει ο «τελετάρχης», δρόμους του φόνου της δόου Καρλίν. Έρχεται πάντα με σιγάτο. Έχει την ειδικότητα, να είναι χιόνισμα στην καρδιά να αφήνει χωρίς πνοή το θύμα του. Σκοτώνει για να κλέψει. Τελευταίος άθλος του, πρὸς το παρόν, η δολοφονία του Άντρέ Τουσού. Τὸν σκότωσε για να το πάει εκατό φράνκων!

Ο Ρομπέρ είναι ένας κακοτυμμένος χοντροάνθρωπος, με κόκκινα μάτια από το κρασί με μισητή σαν μελιτζάνα και έχει μια βαρετιά ούλη πάνω από το αριστερό μάτι. Είναι δηλαδή σημαδεμένος και δεν μπορεί να ξεφύγει από τους αστυνομικούς.

Και η παρέλαση των «αριστοκρατών» συνεχίζεται επί διώδρες. Οι αστυφύλακες πονοκεφαλίζουν, μα παύουν ένα καλό μάθημα για να μετρήσουν να καταλάβουν πόσες είναι ένα φόνος ή μια κλοπή. Γιατί σε κάθε τέτοιο «νόμισμα» που παρουσιάζεται ο αστυνομικός αναφέρει και τον τρόπο με τον οποίο έρ-

γάζεται, τις συνθήκες του και τις ιδιοτροπίες του. Αυτή η μέθοδος είναι ένα μέρος της βίαιης εργασίας των γυναικών από την ώρα που θα συλληφθεί ο εγκληματίας μέχρι την στιγμή που θα παραδοθεί στους δεσμοφύλακες. Μά ας ξέρει τον κόπο να σάς αναφέρουμε τον τρόπο με τον οποίο «σταμπάρουνται» ένας εγκληματίας. Είναι αλήθεια αρκετά περίεργος.

Όταν συλληφθεί ένας κακοποιός και οδηγηθεί στο αστυνομικό ταμείο του γίνεται πρώτα μια λεπτομερής σωματική έρευνα. Αυτή η δουλειά γίνεται σε φως καμιά φορά καταπληκτικά πράγματα: Ένα μικρό, μα φαινομενικά, ένα ποτόλι, διάφορα ερωτικά γραμμάτια, ένα επισκεπτήριο, μια γυναίκα κλωστή με λευκά, σκουρόχρωμα με κωδικούς, αντικείμενα, πρόκες, αλτήρες, πέταλα κ' ο,τιδήποτε να φαντασθήτε. Σ' ενός εγκληματίου το πορτοφόλι π. χ. βρέθηκε η φωτογραφία της... Φλωρέν. Ήταν μήπως φίλη του; Όχι, αδερφέ! Α-

Και τώρα θα σκεφτείτε ίσως με ποιο τρόπο οι αστυνομικοί ανακαλύπτουν τον δράστη ενός κακογυμνασίου. Αι-τό βέβαια δεν είναι εύκολο πράγμα αλλά δεν είναι και υπερβολικά δύσκολο. Έξαρτάται από την προσεκτική έρευνα των αστυφύλακων. Ας σάς φέρουμε ως παράδειγμα, μια εγκληματική υπόθεση που απασχολήθηκε η αστυνομία τον περασμένο μήνα τα λαγών κ' α της Γενικής Ασφαλείας.

Σ' ένα σπίτι της οδού Ντυσκούρ την νύκτα της 20 Ιουλίου βρέθηκε το πτώμα μιας νέας και όμορφης γυναίκας. Η διψασμένη έλαβε το πτώμα της κατόπιν είχε κλινοθήκη στο πάτωμα. Οι αστυνομικοί μόλις υπήρξαν στο δωμάτιο συνοδευόμενοι από τον ιατροδικαστή κ' ένα φωτογράφο άρχισαν άμεσα τη μαρτυρία τους. Σκόρπισαν καταγής τα πάντα και έλαβαν κάρτες και λωτοδικαστής διαπίστωσε, ενώ θάνατο της γυναίκας και ο φωτογράφος έλαβε ένα σωρό φωτογραφίες του δωματίου. Μετά οι άταχτη των θημάτων. Ανήκαν στο λευκό και σ' έναν άνδρα. Τα τελευτάκια άρχισαν από την πόρτα, στερεά σταματώντας να φθάσουν στο πάτωμα που ήταν ανοιχτό. Από εκεί πέρα φαίνεται ότι είχε φύγει

ο εγκληματίας. Οι αστυφύλακες έζησαν κατόπιν την κλειδαριά της καμάρας κ' εξακριβώσαν άνοιξη, ότι ο στραγγαλιστής την είχε ανοίξει κ' ένα σωληνωτό εργαλείο. Ο ιατροδικαστής έλαβε διεπιστώσε δι' ο κακοποιός ήταν αριστοτέλης, γιατί τα δακτυλικά αποτυπώματα του στο λαμπρό της γυναίκας ήταν εξ' αριστερόν προς τα δεξιά. Το μεγάλο μάλιστα δακτύλιο είχε άρσει τα ίχνη του στο αριστερό μέρος του λαμπρού της. Φαίνεται δε ότι ο δολοφόνος είχε τρομαχτική δύναμη, γιατί της είχε λυώσει κυριολεκτικώς το λάρυγγα!

Μετά την εξέταση οι αστυνομικοί συγκέντρωσαν τις παρατηρήσεις τους. Σύμφωνα κ' αυτές ο στραγγαλιστής έπρεπε να είναι ύψους και δυνατός σαν γοργίλλας κ' ακόμη να είχε κάποιο εργαλείο στο δάδαρι, γιατί το δεξί πέλασμα του άφησε μεγαλύτερα κηλίδες κ' ίχνη. Έπίσης εξακριβώσαν ότι είχε «δουλέψει» κ' ειδικά και ψήφισμα, πράγμα που έδειχνε ότι δεν στραγγαλίζει για πρώτη φορά...

Όταν γύρισαν στην Γενική Ασφάλεια, οι αστυνομικοί κατέφεραν στο περιεργό αλμπουμ των εγκληματιών και ειδικώς στο βιβλίο των λοιποδυσιών και διαπίστωσαν τα θύματά τους. Έβρισαν προσεχτικά στις κελίδες του και ξαφνικά σταμάτησαν σε μια φωτογραφία. Ήταν ένας κάποιος Αρμάν Βερνί. Αυτός ο κακοποιός ήταν ύψους 1,70 μ., δυνατός και έμοιαζε υπερβολικά σ' ένα του με τον μυστηριώδη στραγγαλιστή της άτυχης γυναίκας. Δεν υπήρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι αυτός ήταν ο δράστης του εγκλήματος.

Και πράγματι, όταν ύστερ' από λίγες μέρες συνέλαβαν τον Αρμάν Βερνί και τον υπέβαλαν σε μια μαρτυρική ανάκριση, αναγνώρισε να ομολογήσει το έγκλημά του. Αυτός είχε στραγγαλίσει την όμορφη νέα για να της κλέψει τα κοσμήματα της. Αλλά ήταν τόσο κομπάζοντας δεν είχε σκεφθεί να εξαφανιστεί η ίχνη του, γιατί φοβήθηκε μήπως συλληφθεί.

Είχα ακούσει, είπα, την ώρα που στραγγαλίζα τη γυναίκα, τη σφυροχάρα ενός αστυφύλακος. Νόμισα λοιπόν ότι αυτός με είχε δει να μπαίνω στο σπίτι. Έτσι πήρα ότι θύρα και εξαφανίσθηκα.

Από αυτή λοιπόν την ιστορία που σάς αναφέραμε καταλαβαίνετε πώς εργάζονται οι αστυνομικοί για την ανάκριση ενός εγκληματίου. Μεταεξετάζονται όλα τα μέσα και τὰς προόδους της επιστήμης, γιατί καμιά φορά και οι κακοποιοί είναι τόσο έξυπνοι, ώστε προσπαθούν να γελώσουν τους αστυνομικούς με ένα σωρό τεχνάσματα. Και πολλές φορές τα καταφέρνουν θανάσιμα. Μά, ως γνωστό, η αστυνομία λεί πάντοτε την τελευταία λέξη. Και η απόδειξή είναι το μάθημα που σάς αναφέραμε στην όχθη της καμπαρίας μας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΣΕ

ΑΛΟΚΑ Ι Ρ Ι.

Ζέστη άνιπόφορη... Μια μεγάλη μούρα βούτηξε μέσα στο έρημο διαμέρισμα. Ο Ρομπέρ ξαπλώθηκε πάνω στα σκουριασμένα μαξιλάρια, στενοχωρημένος ο.ς. Είχε νεύρα! Πόσο άφελος στάθηκε στον δέχτηκα να κλέψει αυτήν την επίδειξη! Είχε παρατήσει το όμορφο Παρίσι του και ταξίδευε τώρα κ' ένα παλιό και βρώμικο τραίνο για μια άγνη, άδωρη και ανύποπτη έσοχη.

Θέε μου! Τι πλήξη! Ο Ρομπέρ άλλαξε θέσι και για να κλέψει τον κορμί του γόνατο του φίλου του:

«Πήγαινε να την δεις, Ρομπέρ, πές της 'δνομά μου, γνώρισε την. Σε βεβαίως πως είναι ένα χαριτωμένο κορίτσι, λιγάκι ανιγματοειδές, λιγάκι παράξενο, μα πάρα πολύ αξιόπλοστο κ' ενδιαφέρον. Σ' αυτή την έσοχη που θα είσαι, θα έχεις έτσι μια πρότυπη τάξη-ος συντροφιά...»

Ο Ρομπέρ κούταξε έξω άρηρημένα το θέαμα των κάμπων και ανιγματοειδών όμορφων βράδων, που είχε περάσει με το φίλο του στο Παρίσι. Και τι δεν είχαν για τις γυναίκες!

«Έπειτα, κ' ένα χαμόγελο, συνέχισε το διάβασμα του γράμματος: «Βέβαια, πρέπει να προσέχεις, γιατί είναι μια μοιραία γυναίκα, από τις πιο επικίνδυνες και μπορεί να παρουσιάσει κ' κομμάτι τραγική περιπέτεια, μα έξω από εσένα λογικός, φρόνιμος κ' έτσι δεν φοβάμαι για σένα. Μια μέρα θα σου πω όλη την ιστορία της...»

Αυτά τα λόγια τον πείραξαν πάρα πολύ. Ορίστε! Αυτό που έλεγε: μια μοιραία γυναίκα! Ο Ρομπέρ την φαντάστηκε ποζάτη, ανιγματοειδή, με λωξές έρωτικές ματιές και ανιγματοειδείς τουαλέτες. Και μοιραία γυναίκα! Έκει, στα βάθη της έσοχης, όπου επήγαγε κ' αυτός να περάσει το καλοκαίρι του. Ο Ρομπέρ, από μια νοσηρή περιέργεια, είχε δεχτεί να πάει να την επισκεφθεί, να την γνωρίσει, να της δείξει πως δεν την φοβόταν όπως ο φίλος του...

— Συγγνώμη, κρινίστε; — Ο Ρομπέρ σήκωσε απότομα τα μάτια. Στην είσοδο του διαμερίσματος του στεκόταν ένα όμορφο κορίτσι κρατώντας στο χέρι ένα χρυσό κλουβί κ' ένα παρθένο πουλί με παλίστρου αφρό.

— Όχι, δεν κρινίστε... της απάντησε ο Ρομπέρ. — Έ, τότε μπορεί να μπό. Μπρε πρώτα εκείνη, με το κλουβί κ' έπειτα ένα μικρό απόσπασμα σκυλάκι, που πήδηξε άμεσως στην άγκαλιά της.

— Ξέρετε, το σκυλάκι μου είναι συναχόμενο και δεν υποφέρει τον καπνό.

— Έπειτα χαμογέλασε, σαν να ήθελε να πη: «Μά βέβαια, είναι αλήθεια!»

— Συγγνώμη, θα καταβήτε γρήγορα; τον ρώτησε κατόπιν. — Θα κατεβώ από Μαρί. Είπε εκεί πέρα μια πηγή κ' ένα ύπεροχο νερό για κείνους που υποφέρουν από το στομάχι τους... Μα εγώ δεν είμαι άρρωστος...

Κ' ο Ρομπέρ, συγκρατήθηκε, γιατί κατάλαβε πως είχε άρχει να γίνεται φίλος.

— Στο Μαρί; Έκανε η όμορφη δεσποινίς. Συγγνώμη, μα τι πάτε να κάνετε εκεί πέρα; Και εγώ θα κατεβώ στο Μαρί. Είπε μια έρημη και πληκτική έσοχη. — Εκεί πέρα είμαστε εμείς, ο γιατρός και ο παπάς.

Ο Ρομπέρ, θέλησε τότε να δώσει μερικές εξηγήσεις.

— Μά ξέρετε, της είπε, πρέπει να πάω εκεί, για να γνωρίσω τους φίλους κάποιου φίλου μου: την οικογένεια του κόμητος Καρντέ...

— Α, καταλαβαίνω, έκανε η δεσποινίς, σφίγγοντας το σκυλάκι στην άγκαλιά της. Βλέπω πως σιγά σιγά σ' αγαπάτε τον καλό κόσμο... Θα γνωρίσετε έτσι και την κωνιτεσσάνα... Μά δεν σ'αρέσει.

— Γιατί, γιατί; ρώτησε περίεργος ο Ρομπέρ. Είπε λοιπόν τόσο μοιραία, τόσο επικίνδυνη αυτή η γυναίκα;

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

Έξω όμως πως φοράει άνδρικά, στη βίλλα της και κρινίσει με μακρές παπες, σαν άνδρας!...

Ο Ρομπέρ γούρλωσε τα μάτια του. Μά η εκκλησία του αυτή ήταν φρέσκια...

— Ω, δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο με στενοχωρεί αυτή η έσοχη. Κάθεστε λοιπόν και σεις εκεί πέρα;

— Ναι, του απάντησε η δεσποινίς. Είμαι η κόρη της δασκάλας. Ζω στην έσοχη, έχω ένα περιβόλι, τρία σκυλάκια, δώδεκα πουλάκια, δυό γάτες, πέντε αδελφούς, την μαμά, τον μπαμπά, τον παππού, και ένα γέρο θείο, άποστορα ταγματάρχη...

Κ' έσκασε στα γέλια. Ο Ρομπέρ την εύρισκε αξιοπλάστη. Του φαινόταν πως την ήξερε από πολύ καιρό.

— Και πως περνάτε τις μέρες σας εδώ πέρα; τη ρώτησε.

— Νά, βοηθώ τη μαμά, περιποιούμαι τ' αδελφία μου, διαβάζω την έφημερίδα στο θείο μου, ποτίζω το περιβόλι μου, κάνω μάνινο στα σκυλάκια μου και στα δώδεκα πουλάκια μου... Νά, έτσι, και ο καφός περνάει δέχως να το καταλάβω.

Και γέλασε πάλι. Αυτή τη φορά όμως γέλασε κ' ο Ρομπέρ μαζί της. Αυτή η δροσερή, η άφελος, η όμορφη νέα τον ενθουσίαζε!

— Σας αρέσει να διαβάζετε, δεσποινίς; τη ρώτησε, με την επίδο ότι ένα βιβλίο θα τον βοηθούσε να γνωρίσουν καλύτερα.

— Όχι, δεν διαβάζω τίποτε... του απάντησε η νέα. Έπειτα δεν έχω καιρό. Σηκώνομαι το πρωί, στις πέντε και τελειώνω το βράδυ.

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

— Μοιραία; Έκανε η δεσποινίς. Έβλεπτε τοίχους που λένε! Τι να σ'αρέσει... Δεν την βλέπω παρά μόνα την Κυριακή, στην εκκλησία...

στις δέκα... Πολλές φορές κοιμάμαι στην κουζίνα...

Και γέλια ξανά, με το ήχηρο και δροσερό γέλιο της.

Ο Ρομπέρ την πίστευε, όπως πίστευε κανείς στα πάντα και πολύτιμα πράγματα, όπως πίστευε στα όνειρα, που όσο διαρκούν έχουν μια πραγματικότητα πιο όμορφη από τη ζωή. Και φανταζόταν πως ήταν ο ευτυχισμένος εκείνος άνδρας που θα έπαιρνε μια μέρα γυναίκα που αυτή την ολόδροση κατέλλα με τα φρονιμά μάτια και το χρυσόλινο γέλιο...

Το τραίνο στάθηκε απότομα. Ο Ρομπέρ τη βοήθησε να κατεβή και έπειτα της έδωσε το κλουβί και έκλεινε το μικρό και άταστο σκυλάκι. Έκει τότε, στην απόβαση του σταθμού, η όμορφη νέα του έδωσε το χέρι της.

— Θα πάτε λοιπόν στην... «κωνιτεσσάνα»; τον ρώτησε κ' ένα ερωτικό γέλιο.

— Έγώ; Μά τι λέτε! Έκανε με περιφρόνηση ο Ρομπέρ. Σας εξηκολογούμαι ότι δεν έχω καμιά όρεξη να γνωρίσω αυτή τη μοιραία γυναίκα. Θα κάνω μια βόλτα εδώ πέρα, θα πάω ένα ποτήρι από το περιβόλι αυτό νερό και κατόπιν θα πάω πάλι το τραίνο και θα γυρίσω στο Παρίσι.

— Λοιπόν... όρεβούρα! του είπε η δεσποινίς και έκανε να φύγει. Ο Ρομπέρ όμως της έσφιξε το χέρι και την κράτησε.

— Ακούστε, δεσποινίς, της είπε κακογυμνασμένος, δεν θα ήθελα να φανώ αδιάκριτος, μα...

Εκείνη τον διέκοψε: — Μή συγχωρείτε, με περιμένει η μαμά...

Κ' έφυγε, λυγρή, ζωή, δύο δροσιά και νεύρα.

Ο Ρομπέρ την είδε να θγαίνει από το σταθμό και κ' ανεβάνη σ' ένα κομψό αμάξι, που το οδηγούσε μόνη της. Θα την έκανε λοιπόν για πάντα; Αυτή η σκέψη τον τρέλανε. Έτρεξε κοντά της, άρπασε το αλβό από το χελάκι και με μυσόδοστη φωνή της είπε: — Δεσποινίς, θέλω να σ'αγαπώ...

Εκείνη γέλασε πάλι και του είπε: — Αφού έμεινετε λοιπόν, καλά, βόλτα αήτο το βράδυ κοντά στην πηγή, να τα ξαναπαίξε. Και έδωσε μια καταιγίδα στο αλβό της για να ξεμηνίσει.

Ο Ρομπέρ, ολόκληρος έτρεξε στο σταθμό, κάθισε στο μπράτσο του και έγραψε στον φίλο του με κάθε λεπτομέρεια την κατάσταση του. «Στις άφηνω, έσενος τις μοιραίες γυναίκες, φίλε μου...» του έλεγε.

Μα την άλλη μέρα, το επόμενο, έλαβε ένα μακροσκελές τηλεγράφημα που τον έκανε να τ'α χάζει. «Ανόητε, είναι η Κωνιτεσσάνα, που τηλεγράφησε ο φίλος του. Είναι αυτή, με τις εκκεντρικότητες της και με την έλξη, αριστερά, στο πάνω χελάκι. Ναι, είναι η μοιραία!» Κ' αλήθεια, ήταν η Λιάνα γτε Καρντέ, ένα τρελλοκόρτσι που κορόιδευε όλους τους άνδρες! Μα έναν όμως τον ασέβητης γιατί τον ήγασσε και τον παντρεύτηκε. Κ' αυτός ήταν ο Ρομπέρ.

ΕΝΤΜΟΝ ΣΕ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ, Η ΘΕΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ)

Τζόαν Κράουφορντ είναι μια από τις λίγες «βεντέττες» που αγαπούν τόσο πολύ τον ήλιο. Αιτία το καλοκαίρι, θάινει μόλις θα δει τη βύλη της. Είναι φτιαγμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αφήνει απ' όλα τα μέρη της τον ήλιο να τρυπώνει ακόμη και στις πιο απόμερες γωνιές των δωματίων.

Η γοητευτική «βεντέττα» νοιάζει για τον ήλιο μια απειράνη λατρεία. Σηκώνεται πάντα μόλις χαράζει κι' ανεβαίνει στην ταράτσα της για να δει την ανατολή του και να θαυμάσει κάθε απόγευμα που δει, στολίζοντας τον ουρανό με τριανταφυλλένια σύννεφα.

Κάποτε ένας Αμερικανός δημοσιογράφος ρώτησε την Τζόαν Κράουφορντ τι αγαπάει περισσότερο στον κόσμο.

—Τον ήλιο! απάντησε, δίχως να διστάσει.

Εκείνος νόμισε ότι τον κορόιδευε και τη ρώτησε:

—Δεν αγαπάτε λοιπόν τους θαυμαστάς σας, την καριέρα σας, τις διασκευάσεις;

—Βεβαίως, του είπε, αλλά αν κάποιος μου έλεγε να διαλέξω μεταξύ αυτών των τριών και του ήλιου, ομολογώ ότι θα προτιμούσα τον ήλιο.

Ναι, μη σας φαίνεται παράξενο. Η Τζόαν Κράουφορντ θεωρεί σωτήρα της τον ήλιο.

Και για να ικανοποιήσω την περιέργειά σας, θέλησα να της πάρω μια σχετική συνέντευξη και να δω πώς εξηγεί κι' η ίδια αυτή τη λατρεία της. Με δέχτηκε την ώρα που έκανε το ηλιόλουτρό της. Με παρακάλεσε να τη συγχωρήσω που την εύρικα μόνο μ' ένα μικροσκοπικό μαγιά, αλλά ήταν η πιο κατάλληλη ώρα για να μιλήσουμε για ένα θέμα, που τόσο την ενδιέφερε και το οποίο είναι επίκαιρο.

—Σ' όλο τον κόσμο σήμερα, μου δήλωσε, οι άνθρωποι καταφεύγουν στις όμορφες αμμουδιές, για να χαρούν τα φιλημάτια της θάλασσας και του ήλιου. Δυστυχώς όμως οι περισσότεροι κάνουν ηλιοθεραπεία, όχι για να τονώσουν τον οργανισμό τους, αλλά επειδή είναι της μόδας και θέλουν να μην υστερήσουν από τους άλλους. Κι' αυτό είναι το μεγάλο λάθος τους. «Όλ' οι οργανισμοί δεν είναι ίδιοι. Έτσι, ενώ σ' έναν άνθρωπο, η ηλιοθεραπεία κάνει καλό, έναν άλλον τον αρρωσταίνει. Πρέπει λοιπόν πριν να αρχίσουμε τα μπάνια μας να καταφεύγουμε πάντα σ' ένα γιατρό, ο οποίος να μας καθορίσει το είδος των λουτρών που χρειάζεται το σώμα μας, τη διάρκεια τους και τον

χρόνο της ηλιοθεραπείας. Έτσι μονάχα θα μπορέσουν να μας ωφεληθούν τα λουτρά. Μά καίνεις σεν έχει το νού του σ' αυτά τα πράγματα. Νομίζει τον εαυτό του γεμάτο ύγεια και έννοει να βασανίζεται άδρες κι' ώρες στη θάλασσα. Γι' αυτό και τα δυστυχήματα σ' άλλες τις πλάς είναι αναρίθμητα. Οι άνθρωποι που υποφέρουν από την καρδιά τους, οι νευρικοί, πέφτουν θύματα της τραγικής, της ασυγχώρητης επιπολαιότητός τους. Έχω πρόσφατο παράδειγμα το θάνατο του θαυμαστού μου Τζόνου Μπουέρτ. Τον ξέρατε; Ήταν ένας πολύ χαριτωμένος παιδί. Διαρκώς γελοούσε και δεν μπορούσε να καθήσει ήσυχος ούτε μια στιγμή. Ήταν υπερβολικά

Η Τζόαν Κράουφορντ

Μονίκα με τις πανύψηλες φοινικίες εκείνη τη νύχτα ήταν μαγευτική. Το φως του φεγγαριού την έκανε να μοιάζει σαν μια εξωτική παραλία. Η θάλασσα ήταν γαλήνια κι' η επιφάνειά της άστραφτε, σαν να είχαν σκορπίσει πάνω της χρυσόσκονι. Πρέπει να ξέρετε ότι τρελλανόμω για το κολύμπι. Με ξεφωνητά χαράς πετάξαμε τα ρούχα μας στην αμμουδιά και βουτήξαμε στη θάλασσα. Ο Τζόνου κάθισε ήσυχος στην παραλία κι' άναψε ένα τσιγάρο. Βλέπαμε τη φωτιά του να αναβόσβυνε σαν ένας μικρός φάρος μέσα στο σκοτάδι.

—Προσέξτε, είπα τότε στους φίλους μου, μη τον ερωτευθείτε! Φοβάμαι μήπως κάνει καμ-

—Τζόνου, είσαι Έθραϊός και φοβάσαι το νερό, ή μήπως νομίζεις ότι θα σε φάνε ψάρια;... Οι άλλοι ξέσπασαν σ' ήχηρά γέλια. Ο Τζόνου δεν απάντησε. Είδα ότι είχε υψώσει το τιγάρο του κι' είχε σηκωθεί και περπατούσε στην αμμουδιά. Και ξαφνικά έτρεξε σ' ένα βράχο κι' από εκεί ψηλά βούτηξε με τα ρούχα στη θάλασσα. Δεν είχε μπόρεσει ν' αντέξει στην προσβολή να τον κοροϊδεύουν μπροστά μου. Προτίμησε να μη κρατήσει το λόγο του, παρά ν' αφήσει τους φίλους μου να τον ξεευτελίσουν. Μόλις τον άντελξηθηκα, έβγαλα μια κραυγή τρόμου κι' έτρεξα κολυμπώντας γρήγορα στο μέρος που είχε βουτήξει. Είδα έναν ακίνητο όγκο να πλέει στην επιφάνεια του νερού. Ήταν ο Τζόνου. Πέφτοντας νευριασμένος στη θάλασσα, έπαθε συγκοπή της καρδιάς και δεν πρόλαβε να πει ούτε λέξη.

Τον μεταφέραμε στην αμμουδιά. Οι φίλοι μου τα είχαν χαμένα. Έφυγαν σαν εγκληματίες από κοντά μου και ποτέ πια δεν τόλμησαν να μ' αντι-κρύσουν.

Ο Τζόνου Μπουέρτ ήταν κι' αυτός ένα από τα θύματα της θάλασσας.

Μά ας επανέλθουμε στο θέμα μας. Όπως σας εξήγησα, αγαπάω τον ήλιο, γιατί με ξεκουράζει. Στην αρχή βέβαια έκανα ηλιοθεραπεία με σύστημά μου. Άφησα γυμνό το κάτω μέρος των ποδιών μου, δηλαδή ως τους αστραγάλους, πέντε λεπτά την πρώτη μέρα. Τη δεύτερη, δέκα λεπτά και πέντε λεπτά της τρίτης ώρας τα πόδια μου ως το γόνατο. Κατόπιν την άλλη μέρα συνέχισα την ηλιοθεραπεία με το ίδιο σύστημα σ' ολόκληρο το σώμα. Μετά μια εβδομάδα μπορούσα πια να κάνω όλη ώρα ήθελα ηλιοθεραπεία, γιατί πια το σώμα μου είχε συνηθίσει τις ακτίνες του ήλιου. Και τότε μπορούσα να τον χαρώ όπως ήθελα. Στην ακρογιαλιά της Φλωρίδας με λένε «η θεά του ήλιου», γιατί όλη τη μέρα γυρίζω μ' ένα μικρό μαγιά, ακόμη και μέσα στη βύλη μου. Έννοείται για να μη μαυρίσω υπερβολικά, αλλιώς το σώμα μου με μια ειδική πομάδα, που προσφυλάει το δέρμα μου από το ψήσιμο του ήλιου και δεν το αφήνει να ξεφλούδισι.

—Πιστεύετε ότι η ηλιοθεραπεία δυναμώνει το σώμα; τη ρώτησα περιέργως. —Ναι. Κάθε καλοκαίρι αισθάνομαι τον εαυτό μου πιο υγιή. Σ' αυτό τώως βοηθάει και το ότι ποτέ δεν μείνω ακίνητη στην αμμουδιά, όπως κάνει ο περισσότερος κόσμος και φυσικά φέρεται σαν ψάρι! Περπατώ, κάνω γυμναστική, τρέχω και παίζω όλα τα παιχνίδια που μπορεί να δαίτη στην αμ-

μουδιά. Είμαι θεότρελλη! Μά έτσι μονάχα ζωντανεύω και ξεκουράζομαι απ' όλη την πηλκή ζωή του Χόλλυγουντ. Ένα από τ' αγαπημένα μου σπορ είναι η Ιστιοπλοία. Έχω ένα θαυμαστό κότερο, με το οποίο υψίζω όλη την παραλία της Φλωρίδας.

—Αλήθεια, την διέκοψα, νομίζετε ότι το μαύρο χρώμα που γαίνει στις γυναίκες; Τις κάνει πιο όμορφες;

—Εξαρτάται από το είδος της ωμορφιάς τους και το βαθμό του... ψησίματός τους. Υπάρχουν γυναίκες ροδόκκι-νες σαν φραντζολάκια, μαύρες σαν φράπινες, μελαχρινές και αποχρωστικές, γιατί έχουν παραμορφωθεί από την άτεχνη ηλιοθεραπεία. Καμιά απ' αυτές βέβαια δεν είναι όμορφη. Το κατάλληλο χρώμα που ταίριαζει σε μια γυναίκα το καλοκαίρι είναι το χρώμα του σταριού. Μια έλαφρη δηλαδή μελαχρινή νάδα, ή όποια την κάνει πολύ γαριτωμένη. Για να το πετύχει όμως αυτό, πρέπει να προσφυλάει το δέρμα της μ' ειδικές πομάδες και έτσι να μπορεί να χαίρεται την ωμορφιά του ήλιου, χωρίς να θυσιάζει σ' αυτή την αγάπη της, την ωμορφιά.

Αυτά μου είπε η χαριτωμένη «βεντέττα» Τζόαν Κράουφορντ για την ηλιοθεραπεία. Όσα για την ατσία που αγαπάει τόσο πολύ τον ήλιο, αυτό ωφέλιμα τα υπό ότι, όταν ήταν μικρή, ήταν ένα πολύ κακενκτικό κορίτσι και χωρίς στην ηλιοθεραπεία και τη γυμναστική, έγινε καλή κι' απέκτησε ένα από τα πιο όμορφα σώματα του κόσμου.

ANTRE ΜΩΖΕ

ΠΕΡΙΠΕΓΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

γιατρός Πα- μου έριξε μια ειρωνική ματιά, κι' έπειτα, ξεσηκώνοντας σ' ένα σακάκι στο χέλι, μου κρόναξε: —Μά δεν έχεις τίποτε, φίλε μου!... Είσαι ένας αξιοθαύματος «κατά φαντασίαν ασθενής»! Θεέ μου!... Μά τι είναι αυτά που μου λές;... Τι είναι αυτή η περιφημη «αρρώστια του παρθένου δάσους»; —Εσείς οι γιατροί δεν μπορείτε να καταλάβετε τίποτε!... του απάντησα με λύσσα. «Όταν γίνει κανείς πεσάλ και κόκκαλο κι' άργει, ωστόσο, να πεθάνει, του δείχνετε μια απάνθρωπη περικρόνηση. Τον θεωρείτε τρελό, θεατρίνο, νευρασθενή...» Α! θάθελα να σε δω, γιατρέ, τριάντα μέρες μακριά από κάθε ήμιαγριο χοριό, με όχτω σκλάβους, που φοβούνται και τη σκιά τους ακόμα! Είμαι βέβαιος πως τότε θα καταλάβαινες τι είναι αυτή η «αρρώστια του παρθένου δάσους». Άκουσε λοιπόν να δης πως έχει αυτή η περιπέτεια:

«Ο Καπατάς, ο σύντροφός μου, κι' εγώ, ατρόμητοι τυχοδιώκτες σίς μουδιά. Είμαι θεότρελλη! Μά έτσι μονάχα ζωντανεύω και ξεκουράζομαι απ' όλη την πηλκή ζωή του Χόλλυγουντ. Ένα από τ' αγαπημένα μου σπορ είναι η Ιστιοπλοία. Έχω ένα θαυμαστό κότερο, με το οποίο υψίζω όλη την παραλία της Φλωρίδας.

—Αλήθεια, την διέκοψα, νομίζετε ότι το μαύρο χρώμα που γαίνει στις γυναίκες; Τις κάνει πιο όμορφες;

—Εξαρτάται από το είδος της ωμορφιάς τους και το βαθμό του... ψησίματός τους. Υπάρχουν γυναίκες ροδόκκι-νες σαν φραντζολάκια, μαύρες σαν φράπινες, μελαχρινές και αποχρωστικές, γιατί έχουν παραμορφωθεί από την άτεχνη ηλιοθεραπεία. Καμιά απ' αυτές βέβαια δεν είναι όμορφη. Το κατάλληλο χρώμα που ταίριαζει σε μια γυναίκα το καλοκαίρι είναι το χρώμα του σταριού. Μια έλαφρη δηλαδή μελαχρινή νάδα, ή όποια την κάνει πολύ γαριτωμένη. Για να το πετύχει όμως αυτό, πρέπει να προσφυλάει το δέρμα της μ' ειδικές πομάδες και έτσι να μπορεί να χαίρεται την ωμορφιά του ήλιου, χωρίς να θυσιάζει σ' αυτή την αγάπη της, την ωμορφιά.

Αυτά μου είπε η χαριτωμένη «βεντέττα» Τζόαν Κράουφορντ για την ηλιοθεραπεία. Όσα για την ατσία που αγαπάει τόσο πολύ τον ήλιο, αυτό ωφέλιμα τα υπό ότι, όταν ήταν μικρή, ήταν ένα πολύ κακενκτικό κορίτσι και χωρίς στην ηλιοθεραπεία και τη γυμναστική, έγινε καλή κι' απέκτησε ένα από τα πιο όμορφα σώματα του κόσμου.

Δύο από τους Ιθαγενείς τραβούσαν μπροστά για την ανήνεση, τέσσερες σήκωναν το φορείο μου κι' άλλοι

τον, πριν από μένα, και με μια άστυραπια ταχύτητα σημάδεψε και πυροβόλησε μέσα σε κάτι πικνούς και πανύψηλους θάμνους. Την ίδια στιγμή άκουστικη το σύστημα έ- νος πληγωμένου θηρίου κι' ο δορυ- βασ πού έκανε μέσα στους θάμνους καθώς έφυγε... Ο Καπατάς είχε πετύχει την τίγρη. Μά δεν την εί- χε σκοτώσει. Ο κίνδυνος, ωστόσο, για μας είχε περάσει. Η τίγρη θα ψοφούσε βίστερ' από μια - δυά ήμέ- ρες. Θα έκανε όλο το αίμα της, από την πληγή που της είχε ανοίξει η σφαίρα.

Τί έπρεπε λοιπόν να κάνουμε; Οι Ιθαγενείς, δειλοί όπως πάντα, δεν θα ξαναγύριζαν κοντά μας. Έπρεπε ωστόσο να βρούμε από το δάσος και με τη βοήθεια της τι- γιδας μας να ξαναγυρίσουμε στο πιο κοντινό χοριό. Μά το πιο κοντινό χοριό ήταν ταίαντα μέρες μακριά από εκεί που βρισκόμαστε.

Πώς όμως θα κουβαλούσαμε μαζί τα τρόφιμα που σήκωναν οι Ιθαγενείς; Μας ήταν αδύνατο!... Εδώχως η μαυρομάδα κι' οι αγριο- χοίροι έχουν καλό κρέας κι' έτσι, το μόνο που πήραμε μαζί μας ήταν άφθονα φρούγια για τις καραμίνες

μας. Μά πρέπει να ξέρετε, γιατρέ, πως οι αγριοχοίροι είναι τα πιο πο- νηρά απ' όλα τα ζώα και τα πιο επικίνδυνα, όταν περνούν από το έ- να δάσος στο άλλο, κατά κοπάδια, με τα πιο γέμια μπροστά, έτοιμα ν' αντικρύσουν κάθε επίθεσι. Μόλις βούν άνθρωπο, τρελλανόμω. Ένας παρξένος έχθαός, που μετα- χειρίζεται ένα σαρδ' πονηρός. Οι οί κάτοικοι του δάσους λένε πως δεν πρέπει να περάσει κανείς τον δδηνό του κοπαδιού, γιατί τότε ο- λόκληρο το κοπάδι πέφτει πάνω να σκοτώσει. Ναι, κι' η πιο μεγάλη τρέλλα, εκεί κάτω στον Άμαζόνιο, είναι να βρι- σκεται κανείς μονάχος.

«Είχαμε φτάσει λοιπόν στην α- κρη του δάσους, όταν ξαφνικά εί- δαμε με τρόμο να έρχεται από μα- κρτά ένα τέτοιο κοπάδι από αγριο- χοίρους. Ο 'Ο Καπατάς, που ήξε- ρε τον κίνδυνο που διατρέχαμε, σκαρφάωσε στον κοριό ενός δέν- δρου και δείχνοντας σε μένα το δι- σπλανό, με συμβούλευε με μια αγω- νιώδη φωνή:

—Γρήγορα!... Γρήγορα!... Σκαρφαλώστε και σεις, κύριε, πά- νω στο δένδρο!...

Δύο από τους Ιθαγενείς τραβούσαν μπροστά για την ανήνεση, τέσσερες σήκωναν το φορείο μου κι' άλλοι

«Το δένδρο που μου έδειχνε ο Καπατάς ήταν ένας χοντρός κέ- δρος, πανύψηλος. Μεγάλες μαιμό- δες, από την κορυφή του, μας κά- ταν περιέργως, σιγοντας τροφι- γμένες κορώνες. Καθώς ξέριζε τό- ρα, γιατρέ, γίνεται κανείς πρώτης τάξεως αρωδιάς, όταν τον πά- σει ο φόβος. Σκαρφάλωσα λοιπόν γρήγορα και κάθησα καβάλλα πά- νω σ' ένα χοντρό κλαδί. Οι αγριο- χοίροι, πιά περά από το δένδρο, σκεπτόμενοι να ξεμείνουν, ή ένας κοντά στον άλλο, σαν να ξανάιναν συμβόλαιο. Σε ποιν άραγε θα κα- τεύθυναν πρώτα την επίθεσί τους; Με γρήγορους χαράς μύριζαν ότι είχαμε παρατήσει καταγής και τρι- γύριζαν σαν λυσισμένοι κάτω από τα δένδρα. Έπειτα σπάθηκαν ξα- φνικά και πήσαν μια απόφασι. Θα χιμώσαν πρώτα στο δένδρο που είχα σκαρφαλώσει ο δύστυχος Κα- πατάς. Έκείνος όμως, όπως είπα, οί μάγάδες του Περού, όταν ξε- ρούν πως βρισκόνται σε απάλη, κοροϊδεύουν τους έλθοντες. Του έ- πως ο 'Ιστορίκ από τις κορόϊδες τον έ- βαγριμένο τώως της «αρρώστιας». Ο Καπατάς έβριζε τους αγριοχοίρους, έκανε κομμάτι μορφασιούς και

ξεποούσε κάθε τόσο σε σαρκαστικά γέλια. Έπειτα, τράβηξε το πιστό- λι που είχε στη ζώνη του, γιατί εί- χε παρατήσει στη ρίζα του δένδρου την καραμίνη, σημάδεψε τον πιο μεγάλο αγριοχοίρο, που θα ήταν δί- χως άλλο ο αρχηγός του κοπαδιού, και τον κεραυνόβησε.

«Τί τρέλλα! Οι αγριοχοίροι έ- βγαλαν ένα πένθιμο ούρλιασμα κι' όλοι μαζί χύμηξαν στη ρίζα του δένδρου κι' άρχισαν να σκάδουν τη γη με το ρύγχος τους και ν' άρα- νίζουν τις ρίζες. Το δένδρο του Κα- πατάς ήταν μοναχικό, πιά ξζω ά- πό τα άλλα, και δεν θα μπορούσε να σταθεί όρθιο.

«Το σιάνιμο κράτησε πάνω από δυό ώρες. Δυό ώρες φρίχες κι' ά- γωνίας. Ο Καπατάς, νοιώθοντας το φριχτό του θάνατο να σιμώνει, έβγαζε σπαρταχτιές κορώνες, που μου έσπριζαν τ' αυτιά. Απές τις κορώνες άκούω διαρκώς μέσα σ' αυτιά μου και γι' αυτό είμαι πάντα έτσι σαν τρελλός... Αιτή, γιατρέ, είναι η «αρρώστια του παρθένου δάσους»... Άς είναι. Πρέπει ν' ά- κούσεις και την τραγική συνέχεια.

«Οι αγριοχοίροι σε λίγο είχαν ξεριζώσει το δένδρο κι' έκεινο, μ' ένα πένθιμο τρέξιμο, πού έμοιαζε με τελευταίο στεναγμό, βρόντησε κα- ταγής. Έγώ τότε έβλεπα τα μά-τια μου κι' έφραξα τ' αυτιά μου. Μά ή σπαρταχτιές κορώνες του Καπατάς άνηχούσαν σ' όλο το δά- σος κι' έφταναν ως το βάθος των αβυσσών μου... Όταν άνοιξα τα μά-τια μου, είδα τους αγριοχοίρους να 'κονιν το αίμα του με μικρά γρη- λίσματα χαράς!...

«Τώρα ήταν ή σειρά μου!... Οι αγριοχοίροι άρχισαν να ξεριζώνουν και τον κέδρο μου. Μά ήταν μεγά- λος και θ' άγοούσαν. Η άγωνία μου έτσι θα βαστούσε πέντε, έξη, δέκα ώρες. Κι' ύστερα; Ο φρι- χτός θάνατος! Άν είχα το πιστό- λι μαζί μου, θα τινάζα τα μυαλά μου στον άέρα. Μά δεν είχα πιστό- λι και την καραμίνη μου την είχα παρατήσει κι' εγώ καταγής.

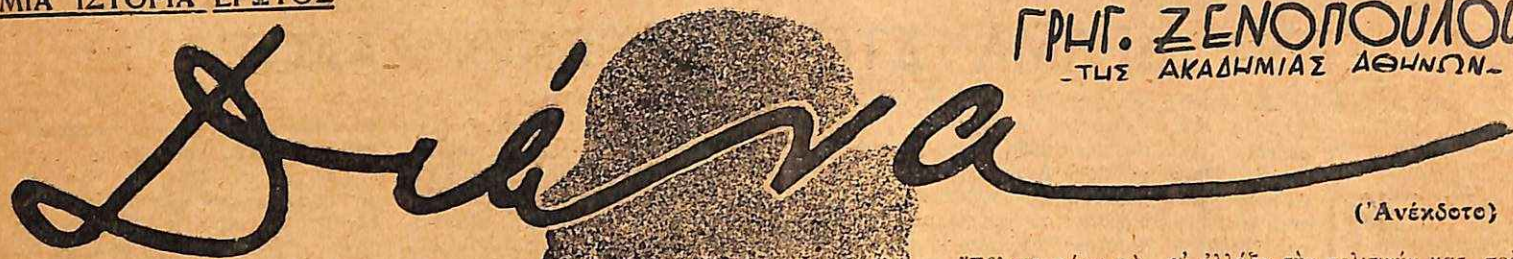
«Τι μπορούσα να κάνω; Να πι- θόσω στα δισπλά δένδρα; Μά έ- να τέτοιο πηήμα μονάχα ή καί- τανδρες μπορούσαν να το κάνουν... Έβλεπα λοιπόν τα μάτια μου, κα- ριολεκτικά πτώνα από την αγωνία, για να πέσω μέσα στο κοπάδι των αγριοχοίρων και να σπταμένο έ- ται το μαρτύριό μου, όταν άξαφνα συνέβη το πιο παρξένο περιστα- τίο του κόσμου.

«Ένα πλόριο ζώο, μια μεγάλη μαιμόδα, μια θηλιά σκαμνίζατο, τινάζει δίπλα μου, ή άσπασε με τα μαζονά και δυνατά γέλια της και μ' ένα πηήμα βρόντησε στο δια- πλά δένδρο. Έπειτα από δένδρο σε δένδρο, μ' έφρεσε ένα χιλιόμετρο μακριά από τους αγριοχοίρους και μ' έφρεσε έξω από την καλδή έ- νος 'Ινδοφ κωνινού γονακίου, πιά συνορή που χορφαί τον ανθρώπου απ' τα έξω...

«Γιατί με κατέλατε έτσι, νι- κτός; Δεν με πιστεύετε; Κι' όμως είναι αλήθεια! Μά έβλασα... Για σάς είπα ένας παρξένος, ένας τρελλός!...

ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ(Συνέχεια εκ του προηγούμενου
και τέλος)

—Μα γιά σταθήτε. Τόν κ. Με-
νεγά δεν τόν αγαπίσατε, αφού τόν
χωρίσατε γιά νά πάρετε τόν κ.
Μπάροφ. Τόν κ. Μπάροφ ούτε. Είπα-
τε πώς «είχε τήν καλωσύνη» νά
πεθάινει... 'Αγαπίτε τουλάχιστο τόν
κόιντε ; Γιατί δεν σημαίνει αν σ'α-
γάπη η τού κόιντε — πού δεν τόν
πιστεύω — άπιστίες. Μ' έλο αυτό
μπορεί ν' αγαπήσατε τρελλά.

Σοβαρεύτηκε πολύ ν' αποκηρύχκε :
—Αυτά όλα θά σ'αγαπήσω διηγηθώ
ψυχολογικά, όταν θά σ'αγαπήσω
το μυστήριο της ζωής μου. Τώ-
ρα θά σ'αγαπήσω μόνο αυτό : 'Αλη-
θινά, πραγματικά, άνδρα δεν αγα-
πήσα ποτέ μου ! Τόν Μενεγά τόν
πέρα γιατί ήταν πλούσιος. Τόν
Μπάροφ γιατί ήταν πλουσιώτερος...
Και τόν Μπαρτίνι γιά νά γίνω
κοντέσσα. Και γιά νά μ'αγαπήσει
αυτή τήν εξομολόγησι, θά σ'α-
γαπήσω μόνο αυτό : 'Ο μόνος πού
τόν συλλογίζομαι μιά φορά, όταν
έμουν μόνη, ο μόνος... είσατε σ'α-
γάπη ;

Αυτό δεν τόν περιμένα. 'Ενόμω
πώς θά μ'αγαπήσει γιά τόν 'Ανδρέα
τό Φουλιάρω.
—'Οχι δά ! Έκανα.
—Δεν τόν πιστεύετε ; Είνε αλή-
θεια. Και έξερετε γιατί ;
—Γιατί είχα παρακαλέσει τή μη-
τέρα μου νά σ'αγαπήσει Γαλλικά ;
—'Οχι, αλλά γιατί από τότε, εί-
χα τήν ιδέα, είχα τήν προαίτησι,
κάτι μ'αγαπήσει, πώς θά γι-
νόσαστε μεγάλος. Πιό μεγάλος ά-
πό όλους εκείνους, πού με τριγύρι-
ζαν ζητιανεύοντας τή φίλια μου.
Μου μούαζατε ! Γιατί ν' είχα είχα
γιά τόν έαυτό μου τήν ιδέα, τήν
πεισμένη, πώς θά γινώμιον μεγά-
λη. Και νά το ! 'Απ' όλους τούς
άνθρώπους τότε τόν μου, και τού
καιρού μας, έμεις οι δυο είμαστε
γεννημένοι γιά τήν μεγάλη...

Της έθιμα ν' άλλους τού τόπου
μας και τού καιρού μας, πού είχαν
πάρει πού ψηλά τουλάχιστον από μέ-
να. Μα δεν παραδέχτηκε κανένα :
—'Εμεις ! Μόνον έμεις οι δυο !
Στήν ύγια μας !...
Τσογγύγατε τόν ποτηράκι της με
τό δικό μου και τόν άδειασε. 'Ε-
πειτα ξαπλώθηκε στό ταμπουρέ, έ-
βαλε τήν μπράτσα της πάνω στό κε-
φάλι της και με κινήσε άμυλητη.
'Ημουν παράξενα συγκινημένος. 'Η
απόρρητη εξομολόγησίς της, πού
τήν πίστεψα, με κολάκευε βαθιά.
Και μου φάνεταν πώς μ'αγαπή-
τη γυναίκα μ' έδενε κάτι πού δυνατό,
πύ σωματό, πύ σταθερό, από τήν
έκρηξη, τήν εύρωστη, τή μόνη
σχεδόν ασωματική σχέση ενός φρε-
γαριού. Και συλλογίζομαι : Μήν
είχε δίχρη ; μή μούαζατε ; Μή τήν
ξεχώριζε τότε ν' είχα, χωρίς νά
τό καταλαβαίνω ; Μήν τήν αγα-
πούσα ;...

'Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Δεν ή-

ξερα τί θά μ'αγαπήσει, άμα ξαναμι-
λούσε. Δεν ήξερα τί θά της έλεγα
ν' είχα. Κι' ή απόστασι, ή τερά-
σια ακόμη απόστασι πού μ'αγα-
πούσε ως πού όλίγου, είχε γίνει τό-
σο μηδαμική ! Μου φανόταν πώς
δεν είχα παρά ν' απλώσω τή χέ-
ρα μου και νά τήν πάρω στό γό-
νατά μου, όπως τόν μακρινό εκείνο
Αυγουστιάνο απομνημόνεο σ'όν
άγαμινάλε...

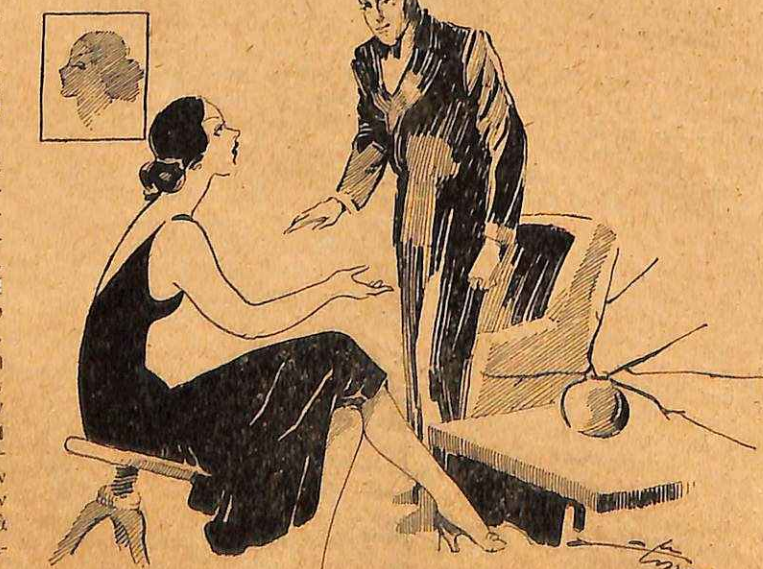
Χτύπησε ή πόρτα και ξαναμπήκε
ή καμαριέρα, κρατώντας έν' άση-
μένιο δισκάκι μ' ένα μπλιλιέτο μέ-
σα τσαλασμένο. 'Η Διάνα τόν πήρε
και τόν διάβασε.

—Είστε πώς δεν δέχομαι ;...
—Είπα πώς λείπετε...
—Καλά. Αυτό νά πής και σ' έ-
ποιον άλλον έρθε... Πού είνε ή
'Εμμα ;

—Βγήκε τώρα-δά με τήν μίς.
Της είχατε πη νά μ'ην έρθε στο
σαλόνι.

—Ναί. Πήγαμε.

Είχα συνέλθει. Γιά όλο τόν κόσμο
δεν ήθελα τώρα τόν πόντο, πού
μου φανόταν πού όλίγου τόσο είχε
λοκ' άκίνδυνο. Χωρίς νά ξερω
γιατί, άρχισα νά φοβάμαι αυτή
τή μεγάλη γυναίκα. Και στενο-
χωρήθηκα όταν άκουσα νά λή στήν
καμαριέρα πώς έλεγε γιά όλους...
Είχε λοιπόν σκοπό νά με κρατήσει
ακόμα ; Τί άλλο είχε νά μου πη ;

Και από ένστικτο, σηκώθηκα γιά νά... γλυτώσω !...

'Εβλεπα τώρα σά
έναν κίνδυνο, προαι-
σθανόμουν σάν κάτι
κακό. Κι' από ένστι-
κτο, σηκώθηκα γιά
νά... γλυτώσω !
—Είπε ώρα νά
σ'αγαπήσω, έ ;
—'Εβαλε τίς φω-
νές :

—Νά φύγετε ; Τί λέτε ; Μα δεν
άκούσατε πώς δεν θά δεχθώ τώρα
κανένα ; Καθήστε. 'Εχω ακόμα
νά σ'αγαπήσω. Δεν σ'αγαπώ τόν
κυριώτερο.

—Από τή ζωή σας ; ψυχήρια,
καθώς ξανακαθόμουν θέλοντας και
μή.

—'Οχι από τή ζωή μου... 'Αφή-
στε τώρα τή ζωή μου... Κάτι άλλο.
'Ελάτε δώ !...

Σηκώθηκε άπ' τόν ταμπουρέ, και
διά μιάς, ξανακάθισε κοντά μου,
πολύ κοντά μου, στό καναπέδακι
πού καθόμουν έξ' άρχής και πού μό-
λις χωρούσε δύο. 'Η ευωδία τών
μενεξέδων ύποχωρούσε. Αισθανό-
μουν τώρα τόν αλλοιώτικα μενστι-
κό μύθο, πού έβγαζαν τή μαλλιά
της, τή ρούχα της, τή κορμί της.
Και τραβιόμουν όλοένα πρὸς τήν
άκρη τού καναπέ, ενώ εκείνη όλοέ-
να με πλησίαζε...

—Εκτός αν έχετε εργασία...
—'Οχι... δεν έχω... μιλήστε μου.

Σώπασε λίγες στιγμές, σάν νά
δίσταζε ή νά συλλογιόταν, ν' έπει-
τα, με πύ χαμηλή και βαθειά φω-
νή, πού προοιωνίζε, όπως όλο της
τό ύφος, κάποια σπουδαία έκμυστη-
ρευσι, άρχισε :

—Γνωρίζετε τόν κ. Στέον ;
Νά το ! Ταράχθηκα, μ' έδειξε
μιά φαιδρή διάφορα.

—'Εξ άκοής... Μοιράζει, λένε,
χορήματα, κάνει προπαγάνδα, θέλει

ν' αλλάξει τήν πολιτικήν μας, πρὸς
τό συμφέρον τού κράτους πού αντι-
προσωπεύει.

—'Ακριβώς !... ακριβώς !...
—'Ακουσα ακόμα πώς είσατε ή
'Ηγερία του.

—'Ακριβώς ! Τόν γνωρίζω από
χρόνια και τόν βοηθώ όσο μπορώ...
'Οχι από συμφέρον... από αίσθημα
μόνον...

—Αίσθημα σ' αυτόν ;
—'Οχι, καλέ ! Τόν είδατε ποτέ
τί μαίμου είνε ; 'Από πολιτικό φρό-
νημα έννοούσα, από ιδεολογία. Τις
προάλλες λοιπόν, ο κ. Στέον με ρώ-
τησε πού είς 'έδω ο καλύτερος
συγγραφέας... ο συγγραφέας πού
διαβάσεται περισσότερο. Και τού
είπα, φυσικά, τ' όνομά σας.

—Σ'αγαπώ πολύ... 'Αλλά
γιατί ;

—'Ακούστε : 'Ο κ. Στέον τότε
μου είπε : «Ναί, έχω άκούσει αὐτό
τό όνομα ν' από άλλους. Μα με
πληροφόρησαν πώς ο συγγραφέας
αὐτός δεν άνακατεύεται καθόλου
στό πολιτικό και πώς είνε ένας πα-
ράξενος άνθρωπος, άτίθασος, πού
δύσκολα τόν φέρνει κανείς στό νε-
ρά του». —'Είπα, τότε είπα. Πή-
γε μου όμως τί τόν θέλετε, και θά
σ'αγαπήσω, σάν παλινό μου φίλο και
πατριώτη». Και μου είπε τί θέλει
από σ'α... —'Ε'Ω, μ' αυτό είνε ά-
πλοούτατο ! φώναζε. Δεν πιστεύω
νά μή τόν δεχθώ, και μάλιστα άμα
τού τόν ζητήσω εγώ, ή μικρή του
'Αρετή ! Κι' άλλη φορά μου έ-
κανε μιά μεγάλη χάρη. Τό κά-
νισ, μπορεί νά συμφωνή και με
τήν ιδεολογία του. 'Αφήστε νά
δούμε !

Κι' έδω ή μικρή μου 'Αρετή»
μου έξήγησε : 'Ο κ. Στέον ήθελε
από μένα νά γράψω ένα βιβλίο γιά
τό έθνος τού, τέτοιο, πού νά κάνει
τόν έλληνικό λαό νά τόν αγαπήσει.
Νά έξάσω τήν ιστορία του, τόν χα-
ρακτήρα του, τήν άποστολή του
στόν κόσμο, τόν μεγαλειό του στήν
έπιστήμη, στήν τέχνη, στή φιλοσο-
φία, στήν ποίηση, τή δόξα του και
προσάνατον τόν φιλελληνισμό του. Τό
βιβλίο αυτό ο κ. Στέον θά τόν τύ-
πωνε μ' έξοδα του σέ πολλές χιλιά-
δες αντίτυπα — ίσως και σέ πενήν-
τα — και θά μου πληρώσει γ' άμοι-
βή ένα φράγκο τόν αντίτυπο.

—Αυτό ήταν ; είπα, αφού άκου-
σα με ύπομονή τή μακρά ν' εύ-
γλωττή έκθεσί της.

—Αυτό μόνο.

—Λοιπόν, άνοήτω !...

—'Ο ! 'Ετσι, άμέσως - άμέσως ;
Χωρίς νά συζητήσετε, χωρίς νά
σκεφθήτε καθόλου ; Μα δεν άκού-
σα ; Πενήντα χιλιάδες αντίτυπα.
Θά πάρете πενήντα χιλιάδες φρά-
γκα ! Πήρατε ποτέ τόσα από κα-
νένα σας βιβλίο ; Δεν τόν πιστεύω.

—Κοντέσσα μου, άρχίζετε από
τό τελευταίο... πού μ' ένδιαφέρει.
Πραγματικώς, από κανένα μου βι-
βλίο δεν πήρα ποτέ τόσα. Μα και
('Η συνέχεια εις τήν σελ.1430)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΙΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΙ

Η «ΓΟΗΣΣΕΣ», ΕΙΝΕ ΑΧΑΡΙΣΤΕΣ!..

('Ενα πολύκρητο άρθρο τού 'Ιταλού δημοσιογράφου Σταν
Ριγκάτσι γιά τήν άγνωσμένη τών «αστέρων» τής φιλεμπέλας)

Ν από τή
μιά μέρα
ως τήν άλ-
λη τύχαινε
νά γίνετα
πλούςιος
και νά πε-
ράσατε από
μια στενό-
χωρη και
άσημη ζωή,
στή χλιδή,
στην πολυτέλεια,
στην παγκόσμια διασημότητα,
θά νοιώθατε άραγε κάποια ευ-
γνωμοσύνη γιά τού άνθρώ-
που και γιά τή συνθήκη πού
σας βοήθησαν νά πραγματοποιή-
σησете αυτό τόν θαύμα ;
'Ελάτε ! Μην πητε τίποτε !
Μην βισαύετε ν' άπαντήσετε ά-
μέσως. Συλλογισθήτε ότι είνε
τόσο παράξενος και τόσο ευ-
μετάβλητος ο χαρακτήρας τού
ανθρώπου !...

'Αντί λοιπόν νά δώσετε μιά
βιαστική άπάντησι, γιά έλάτε
νά δούμε μαζί τούς μεγάλους
«αστέρες» τού Χόλλυγουντ. Οι
περισσότεροι λοιπόν από αὐτούς
είνε άχάριστοι, τρομερά άχα-
ριστοι. Κι' αυτό δεν τούς τό
κρύβουν ! Τούς τό φανάζουν
κάθε μέρα ή 'Αμερικανικές έ-
φημερίδες.

'Ας προσέξουμε τήν περι-
πτωσι τής Γκρέτας Γκάρμπο.
Τό Χόλλυγουντ γι' αυτήν ήταν
ή μαγική λάμπα τού 'Αλαδίν-
ου. Όταν έπήγε εκεί κάτω, έ-
δω και λίγα χρόνια, ήταν μιά
άγνωστη, μιά άσημαντή ήθο-
ποιός, πού δεν είχε κάνει τίπο-
τε άλλο μέχρι τότε, παρά νά
φουτεζοή και νά σημειώνη ά-
ποτυχίες στήν Εύρώπη. Σήμε-
ρα, ή Γκρέτα Γκάρμπο είνε ή
περιφημότερη γυναίκα τού
κόσμου, όπως ήταν άλλοτε ή
Κλεοπάτρα, ή Σεμίραμις, ή
'Ωραία 'Ελένη. Πήγε στό Χόλ-
λυγουντ πύμπωχη, και σήμε-
ρα είνε ζάπλουτος, γιάτ' παίρ-
νει 10.000 δολάρια τήν έβδο-
μάδα, δηλαδή παίρνει πέντε
φορές περισσότερα άπ' όσα ο
Πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πο-
λιτειών.

Τό Χόλλυγουντ τής έδωσε
τά πάντα : Λεφτά δόξα, θαυ-
μαστάς. Και τί πήρε ως άν-
τάλλαγμα ;

Ευγνωμοσύνη ; Κάθε άλλο.
Αυτό τό αίσθημα είνε άγνωστό
στήν Γκρέτα Γκάρμπο. Είνε ή
πύ σκληρή κι' ή πύ ψυχρή
καρδιά τού κόσμου. 'Εχει, δ-
πως λένε, μιά «καρδιά από πέ-
τρα» !...

Πρώτ' άπ' όλα λοιπόν ή 'Α-
μερικανικές έφημερίδες παχα-
πονήνται γιά τό μυστήριο πού
περιβάλλει τήν... φιλεμποσίτα
της. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί
ποσά πού διαθέτει γιά τούς
στοιχείους. Κι' όστόσο ή 'Αμε-
ική σήμερα έχει 14 εκατομμύ-
ρια άνέστανε ! Κανείς πάλι πο-
τέ δεν έμαθε εάν έστίασε κανέ-
να νοσοκομείο, κανένα σγα-
λετό, κανένα άσυλο, τί στιγμή
πού κάθε πλούσιος στήν 'Αμε-

ρική θεωρεί καθήκον του νά
φτιάξη ένα τουλάχιστον φιλα-
νθρωπικό ίδρυμα. Μήπως όμως
ή Γκάρμπο είνε φιλεάνθρωπος
κρυφά ; Δεν βαριέστε ! «Ούδέν
κρυπτόν υπό τόν ήλιον !» Κά-
ποιος κάποτε θά τήν εύχαρι-
στούσε δημοσίως, κάποιος θά
φλυαρούσε γιά τή γενναιοδω-
ρία της, κάποιος θά θεωρούσε
καθήκον του νά διαμαρτυρηθώ
και νά τήν υπερασπίσω, βλέ-
ποντας τίς έφημερίδες νά τίς
έπιτίθενται κάθε τόσο γιά τήν
αχαριστία της.

Μά μήπως ή Γκρέτα Γκάρ-
μπο δεν είνε άχάριστη και
πρὸς αὐτούς τούς θαυμαστάς
της ; Καμιά βασίλισσα, πα-
ληά και νέα, δεν είνε πύ υπε-
ρήφανη από αὐτήν και καμιά
δεν περιφρόνησε ποτέ τόσο τόν

μου πυγμάχο, ο οποίος είχε
κάνει ένα ολόκληρο ταξίδι γιά
νά τήν συγχαρή. 'Η Γκρέτα
Γκάρμπο λοιπόν τού έδωσε τό
χέρι της μ' ένα περιφρονητικό
ύφος και κατόπιν έμπιστεύθηκε
στούς φίλους της :

—'Εάρη μιά μέρα πού δεν
θά κάνω αὐτές τίς άγχαρείες
και δεν θά δέχομαι κανένα !...
'Όταν θά γίνω διάσημη σάν
τήν Λίλιαν Γκίς, θά κάνω ό,τι
μού άρέσει !

Και καθώς βλέπετε, κράτησε
τό λόγο της. Ούτε ή έπίσκεψις
τού πρίγκηπος τής Ουαλλίας
στό Χόλλυγουντ ήταν άρκετη
γιά νά τήν βγάλει λιγάκι από
τό μυστήριό της και νά τήν
κάνη νά λάβη μέρος στό έπίση-
μο γεύμα πού πρόσφεραν οι 'Α-
μερικανοί στό διάδοχο τού

μόλις πύ όλίγου τήν είχε κά-
νει μεγάλη «βεντέτα».

—Μισό τό Χόλλυγουντ ! δη-
λώσε ή Μάργκαρετ Σούλλι-
θαν. 'Απεχθάνομαι τούς διευ-
θυντάς τών κινηματογραφικών
'Εταιρειών και καταριέμαι έ-
κείνους πού εφεύρε τόν κινημα-
τογράφο ! Οι κομωταί, οι φω-
τογράφοι, οι δημοσιογράφοι με
πειράζουν στό νεύρα. Τά μόνο
πού μπορώ νά υποφέρω σ' αὐ-
τήν έδω τή φρικτή πόλι τού κι-
νηματογράφου, είνε τό... κλί-
μα !

'Η Μάργκαρετ Σούλλιθαν
ώστόσο δεν θά μπορούσε νά πε-
ριφρονή σήμερα όλο τόν κό-
σμο από τά ύψη τής δόξας
της, αν αὐτό τό τόσο άνόητο
Χόλλυγουντ δεν τήν έκανε με-
γάλη «βεντέτα»...

'Επειτα, έχουμε και τήν
Μάρλεν Νητρίχ. Κι' ή «Ξανθή
'Αφροδίτη» λοιπόν είνε άχα-
ριστη. Κι' όμως ή Μάρλεν
θά ήταν ακόμη άγνωστη, αν
δεν τήν έκανε διάσημη και πα-
γκόσμια είδωλο τό Χόλλυ-
γουντ. Τό Χόλλυγουντ πάλιν
της έπιτρέπει νά κερδίζει χιλιά-
δες δολάρια τήν έβδομάδα,
νά κάνει ένα σωρό εξωφρενικό-
τητες και νά έχει τρεις ολόκλη-
ρες βιλλές, πληρώνοντας κάθε
μήνα γιά τήν κάθε μιά 1700
δολάρια ! 'Η Μάρλεν Νητρίχ
λοιπόν είνε τόσο άχάριστη, ό-
στε μισεί τούς 'Αμερικανούς,
φέρνει δάκρ'α πρόγματά της
από τή Γερμανία, έχει Γερμα-
νούς όμηρες και τέλος έχει
τό θράσος νά δηλώνη στίς έ-
φημερίδες ότι δά στείλη τήν
κόρη της στήν Εύρώπη γιά νά
σπουδάσει, δείχνοντας έτσι κα-
θαρά τί μεγάλη περιφρόνησι
της πρὸς τήν 'Αμερική, ή ό-
ποια όστόσο είνε ή δεύτερη
πατρίδα της.

Αὐτή ή άπάφισι τής Μάρλεν
Νητρίχ μας προβάλλει ή έφημε-
ρίδα «Ας προσέξουν ή έφες «εβεντέ-
τες» τού Χόλλυγουντ. Καμιά φο-
ρά μπορεί νά γάσουμε τήν ιστορία
μας και νά τούς κηρύξουμε και έ-
μεις τήν πόλεμν. Και τότε θά τίς
καταστρέψουμε από τά ύψη τους, από
όπου μ'αγαπώμεν ή πύ πενηντήσι
και θά τίς στείλουμε, χωρίς φω-
τογράφο, νά φουτεζοή στήν
Εύρώπη...

Τέλος, ή πύ άχάριστη άπ' ό-
λες τίς «γόησες» είνε ή περί-
φημη Κόνστανς Μπένιντ, ή
πολυκατομιμωσούχος «Κόνιν»,
ή όποια μιά μέρα δεν δίστασε
νά πη σ' ένα δημοσιογράφο :
—Τί έκανε γιά μένα τό Χόλ-
λυγουντ ; Τί έκανε ; Τίποτε !
—Μά... δεν όσε έκανε διάση-
μη και βαθύπλουτη ; παρετή-
ρησε σκακιστάμενος ο δημο-
σιογράφος.

—'Οχι ! διαμαρτυρήθη ή ά-
χάριστη Κόνστανς Μπένιντ. «Ε-
γώ γινά διάσημη και βαθύπλου-
τη... μόνον μου !
Κι' όστόσο, χωρίς τήν άγα-

'Η Κόνστανς Μπένιντ, μιά από τίς πύ άχάριστες βεντέτες τού Χόλλυγουντ

κόσμο τών θαυμαστών της, ό-
σο ή «Σφίγγα τού Χόλλυ-
γουντ».

'Η Γκρέτα Γκάρμπο δεν δί-
νει ποτέ τήν μιά συνέντευξη, δεν
χαρίζει ούτ' ένα αὐτόγραφο,
δεν πηγάνει ποτέ στίς «πρεμι-
έρες» τών φίλμ της, όπως ό-
λοι οι «αστέρες», δεν έχει καμ-
μιά, άπολύτως καμμία έπαφή
με τούς θαυμαστάς της. Κι'
αὐτή ή υπερφάνεια, αὐτή ή
περιφρόνησι πρὸς τόν κόσμο,
δεν είνε αποτέλεσμα τής επιτυ-
χίας της. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο
ήταν πάντοτε άχάριστη. Μετά
τήν επιτυχία τού πρώτου 'Αμε-
ρικανικοῦ φίλμ της, τού «Χει-
μάρρου», οι διευθυνταί τής 'Ε-
ταιρείας της τήν... υποχρέωσαν
πού κάθε πλούσιος στήν 'Αμε-

ρική ήτο δημοκράτης τής 'Αμερικής
δεν θά τής συγχωρήσουν ποτέ
αὐτή τήν προσβλητική υπερη-
φάνεια της.

Μά δεν είνε ή μόνη άχάριστη
ή Γκρέτα Γκάρμπο. Τό Χόλλυ-
γουντ έμεινε καταπληκτό πρὸς
ήμερην, διαβάζοντας στίς έφη-
μερίδες τίς έκπληκτικές δηλώ-
σεις ενός νέου «αστέρος», τής
Μάργκαρετ Σούλλιθαν. 'Ο τί-
τλος τής συνεντεύξεως με τήν
καινούργια αὐτή γόησσα, ήταν
μιά χαρακτηριστική φράσις
της : «Μισό τούς πάν-
τας και τ'ά πάντα !» 'Όσο
δεν γιά τίς δηλώσεις της, δεν ή-
ταν τίποτε άλλο, παρά μιά δρι-
μυτάτη και άδική επίθεσις κα-
τά τού Χόλλυγουντ, τό όποιον

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ Η «ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ», ΚΙ' ΟΙ «ΓΟΗΤΕΣ»

("Ένα πολύ παράξενο άρθρο της Jeanne Roudot για τα όνειρα που είχαν οι «αστέρες» πριν παίξουν στον κινηματογράφο.)

ΙΝΕ γνωστό, ότι ο πόντος μάταιο κό-
νιο, οι δυστυ-
χισμένοι αν-
θρώποι είτε εί-
νε βασιλείς,
είτε είνε φτω-
χοί εργάτες,
έχουν πάντα
μέσα τους έ-
να μαράζι: Τα
άνεκαλήρωτα όνειρά τους.

Κανείς τους δεν κατάφερε να γί-
νη, δι. είχε επιθυμία. «Όλοι πη-
ραν διαφορετικό όραμα. Ένας αν-
θρώπος παραδεισένιος χάριν που
άνειρενύταν να γίνη παπάς, έγινε
μπαγιάς. Ένας άλλος πάλι που θα-
μάζε την τέχνη των χαράσεων, έ-
γινε γιατρός κι' ένας που άνειρεν-
όταν χρυσά γαλάνια κι' αξιώματα,
μόλις κατάφωσος να γίνη θυρωρός
ενός ξενοδοχείου.

Το ίδιο φαινόμα επάθαν και οι
«αστέρες»: Δεν έγιναν εκείνο που
άνειρενύτησαν και πόθησαν στα νε-
ανικά τους χρόνια. Για να δεβαιω-
θήτε, άίστε μαζί να τους ρωτήσου-
με. Θά ήθετε να γίνετε γελαστικάμα
στην παρατήρησή μας. Άπό ποιόν
θέλετε ν' άρχίσουμε; Πώς; Δεν
έχετε προτιμήσεις; Μ' αυτό κα-
ταντά σκάνδαλο! Δεν έχετε λοιπόν
γούστο; Θανμάζετε τους «αστέρες»
άπως οι αγράμματοι τα βιβλία, δη-
λαδή ανάλογως της πολυτελούς έμ-
φρασίσεώς τους. Τι κοίμα!

Άς είνε, είμαι της γνώμης, ότι
δεν θά κάναμε άσχημα άν ρωτού-
σαμε πρώτα την Νόρμα Σήρερ, την
εβαλισσα της κομψότητας. Θά
τή ρωτήσω το μεσημέρι στην άμορ-
φη βίλλα της που μοιάζει σαν θα-
λαμηγός. Δεν της λείπουν ούτε τα
σοσολία.

Η Νόρμα Σήρερ, ωστόσο διάτα-
σε λιγάκι για να μιάς απάντηση:

— Δεν μπορώ, μου έξηγησε, να
παραδώσω στη δημοσιότητα αυτές
τις σκέψεις μου. Οι φίλοι μου θά
γελάσουν και οι έχθροι θά με κα-
κολογήσουν ότι θέλω να κάνω την
ταπεινή και ότι δεν είμαι καθόλου
εγωίστρια. Γι' αυτό πριν να σάς
πώ ούτε λέξω, σάς παρακαλώ να
σημειώσετε ότι η Νόρμα Σήρερ δεν
είνε ταπεινή. Δεν της άρέσει ή φτώ-
χεια. Άγαπάει την πολυτέλεια, τις
άμορφες τουαλέτες, τα μεταξωτά,
τη μόδα, ότι μπορεί να φορεθώ.
Και τώρα ύστερ' απ' αυτές τις δη-
λώσεις μου, μπορώ να σάς διαλο-
γήσω, ότι στα μικρά μου χρόνια
είχα ένα όνειρο: Να γίνω μοδι-
στα. Μόνη μου έρααβα τα ρούχα

και τώρα άκόμη αυτό το άνεκλή-
ρωτο όνειρό της. Τολμούμε μάλι-
στα να πούμε ότι θά ήταν πού εύ-
χαριστήμένη άν ήταν σήμερα μια
καλή μοδίστα. ...

Η Μάτζ Ήθανς που ως γνωστό
αγαπάει με πάθος όλα τα σπόρ,
στην ερώτησή μας: «Τι άνειρενύταν
να γίνη, όταν ήταν μικρή», μιάς
απάντησε χαμογελώντας:

— Άνιρενύονταν να γίνω καλο-
γερά. Ίσως ο' αυτή τη μαρία μου
να βοήθησε και τ' ότι ως τα δέκα
χρόνια μου θισκόνουν κλεισμένη
σ' ένα σχολείο καλογραιών. Όλη
τή μέρα λοιπόν δεν έβλεπα τίποτε
άλλο παρά μαύρα ράσα, σοβαρές
φαισιγνωμίες και δεν άνοιγα παρά
ένα σορό ψαμύζης. Γι' αυτό, σιγά-
σιγά, σχημάτισα την ιδέα ότι ή
μεγαλειότερη ετυχία ο' αυτόν τόν
κόσμο γιά μια γυναίκα είναι να γίνη
καλογρά. Όταν οι γονείς μου με
πήραν από το σχολείο, μάταια προ-
σπάθισαν να με κάνουν να ξεχάσω

τρες είχε το μαζού κομπολόι μου.
Αυτά τα πράγματα ήταν άνώ-
τερα από τις δυνάμεις μου. Και
μιά νύχτα, βοηθούμενη από δυό άλ-
λες φίλες μου, που μ' άγαπούσαν,
κατόρθωσα να τ' σκάσω από το
μοναστήρι και να γυρίσω στο σπίτι
μου. Όστόσο τί να σάς πώ. Όταν
βαρέθηκα τη ζωή τών πόλεων, νο-
βάλλω τον μοναστηριού και πόθη-
σα να κλεισθώ πίσω από τους τε-
χόνους τοίχους του με τα μεγα-
σταλγία με πιάει κάθε φορά που
θέλω να κυριεύω ή άπογοήτευσ. Τό-
τε στήριμα παρά ήθελα να γυρίσω
τόσο πληκτικός. Για να ξεχνάω, κά-
νω όσες άρες δεν έχω «στούν-
αίσι». Αυτό είνε ή μοναδική εύχα-
στησή μου. ...

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερ, ο

αυτός τόν πόθο μου. Έγώ έβλαγα
και τους παρακαλούσα να μ' άφή-
σουν να γυρίσω πάλι στο μοναστή-
ρι. Τότε ήσαν ή στενοχώρια μου,
ώστε άρρώστησα και οι γονείς μου
κινδύνεψαν να με χάσουν. Με δά-
κρυα στα μάτια λοιπόν παρακάλε-
σαν το Θεό να με κάνει καλή και
το ήτο. Πάλι κοντά στις καλογριές.
Ήμουν ξετρελλωμένη από τη χαρά
μου! Μα δεν άργησα να καταλά-
βω το λάθος μου γιατί ή ζωή μιάς
καλογριάς δεν είνε ή ίδια με τη
ζωή τών μαθητριών της. Έπρεπε
να νηστεύω, να γονατίζω άρες όλό-
κληρες στα μάρμαρα της εκκλησίας,
να ήμ σκρώνω τα μάτια μου να κυ-
τάζω άνδρα, και να λέω, κάθε
βράδυ, τόσες προσευχές, όσες χάν-

γοητευτικός «Μπόμπ», ο «πρώτος
εραστής» στο Χόλλυγουντ, άνειρεν-
όταν να γίνη μηχανικός. Ίδου τί
μιάς ελπε:

— Σε ήλικία πέντε χρόνων ένας
θεός μου στη γιορτή μου είχε την
εμπνευσι να μου χαρίσθ ήνα σιδηρό-
δρομο. Ήταν ένας μεγάλος κορυ-
ντιστός σιδηρόδρομος με τρία βα-
γόνια. Σωστή δηλαδή άμαξοστοχία.
Όλη τη μέρα παιδεύονταν με αυ-
τόν και τέλος τόν έσπασα. Θυμάμαι
ότι εκείνο τόν καιρό θισκόνισατε
στην έξοχή και ήταν άδύνατο να
παρασιασθ ήτο και κανένας πλά-
νιδιος τ' χνίτης. Κανείς από το σπι-
τι μας δεν κατέβαινε στην πολιτεία.
Ο πατέρας μου, όταν πήγαινε έξω-
χή, έννοούσε να ξεπλώσθ και να
μή κάνει τίποτε. Έτσι ο σιδηρό-
δρομος θά έμενε χαλασμένος άν
δεν καταπαανόμουν έγώ να τόν σιά-
ζω. Έβλεπα προσεχτικά τα μικρο-
σκοπικά μηχανήματά του, ξεβιδώ-
σα τα σιδερένια του και βύστηρα σι-
γά-σιγά με ύπαμονή τα ξεανάδεσα
πάλι. Η βλάβη του ήταν ένα στρά-
θωμα μιάς ρόδας. Μ' αυτό το κα-
τόρθωμά μου άφησε κατάπληκτο
τόν πατέρα μου ο οποίος ελπε στη
μητέρα μου με θανμασμό:

— Ο «Μπόμπ» θά γίνη ένας ά-
πό τους καλύτερους μηχανικούς!
Τόν βλέπω ότι έχει όρεξη να κα-
ταπισθ ή με τα μηχανήματα. Θά
τόν κάνω σπουδαίο άνδραπο!

Αντιστοιχώς έγώ δεν μπορούσα να
γίνω σπουδαίος! Μιά μέρα παρα-
συρμένος από τις το-λλές ιδέες μου,
έγκατέλειψα το Πολυτεχνείο για να
άκολουθήσω ένα ήλασο ποικιλιών.
Οι γονείς μου πέθαναν από το μα-
ράζι τους. Έγώ τράβηξα μπροστά
και δεν γνώσα να κυτάζω στο
παραλόν παρά μόνο, όταν ήγνα
αλούσιος. Με τότε τρώμαξα. Είδα
με φίλη, ότι είχα κάνει λάθος στο
δρόμο της ζωής μου. Άν σήμερα
είμαι ένας καλός ήθοσιός, ωστόσο
θά υπορούνα να ήμουν ένας διάση-
μος μηχανικός και ίσως κι' ένας έ-
φευρέτης. Γι' αυτό διατηρώ μέσα
μου άδυστη την επιθυμία που σάς
άνεφερα. Άπόρουν μάλιστα σιγί-
μές που με πιάνουν με μεράσια
μου. Και τότε πηγαίνω στο σταθ-
μό του Χόλλυγουντ ή στα μηχανο-
νοργεία του και μοντίζωφώνισμα
στις μηχανές. Έτσι μου περνάει ή
νοσταλγία μου.

Ο Γκάρι Κούπερ είχε ένα πόθο:
να γίνη κυνηγός θηρών στην έζουγ-
κλας.

— Έβλεπα τόν έαυτό μου με
μυτιάς, με ζώνες και με φουσέκια,
μου ελπε, και καμάρινα. Άλλά και
έγώ δεν στάθηκα τυχερός. Έμπλε-
ξα στην κινηματογράφ. Και το ά-
ποτέλεσμα είνε, ότι αντί να σκοτώ-
ω τίγρεις και λέοντες, θγαίνω κά-
θε γιορτή στο δάσος και σκοτώνω
μερικά σπονιόγρια! Γι' αυτό με θα-
σανίζε άκόμη αυτό το όνειρό μου.
Όστόσο μόλις θά πάω μια άδειά
θά άργανώσω ένα κυνήγι θηρών,
γιατί ο πόθος του μου έχει βασί-
νισει άρεκτά χρόνια τώρα τη ζωή
μου.

JEANNE ROUDOT

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπιτι, ή κουζίνα, κλπ.)

ητεια, που δεν θά έπρεπε να την
είχε ποτέ άγκαταλείψει.

Ταφτάδες μπροσέ ή φασόνε χρη-
σιμοποιούνται για φορέματα «εντε-
στίν». Τοναλιτίτες άπογευήματος
γίνονται από έμπριμε μεταξωτά πο-
λύχρωμα.

Στο έφετεινό Γκράν - Πρι του
Φαλριγκού Δέλτα είδαμε άρωμά-
τα έμπριμε, μα και πολλά κοινά,
κοινάτατα. Γιατί το έμπριμε δεν
επιδέχεται μέτριο γούστο. Πρέπει
να είνε καλοδιαλεγμένο.

Τα πλέον «οικα» έμπριμε είνε αυ-
τά που έχουν ως «εμπριμισμό» βού-
λες μεγάλες ή μικρές ή άνακατεν-
μένες. Ένα από τα άρωμάτα που
είδαμε, ήταν πηλές φόντο με βούλες
λευκές, ύφασμένες κατά τοιούτον
τρόπον, ώστε φαινόταν σαν κεν-
τημένες.

Άλλο ήταν φόντο μαύρο με
λουλούδια μεγάλα λίκρινα και ρό-
μα το φορούσε ύπερκομψή σιλουέ-
τα, που θύμιζε πολύ μανικέν Πα-
ρισινού ραπτικού όβαν.

Είδαμε και πολλά φορεματάκια
έντελως σπορτίφ λινά, είδαμε τουα-
λέτες από όργαντινα και από το
νέο ύφασμα, που λέγεται Λοργκαν-
τζά. Άλλά τίς θά καταλάβουν
μερικάς από τις Άθηναιές μας ότι
με τουαλέττα το ξεκάλτσωμα είνε
τελείως άκατάλληλο!

Πότε θά καταλάβουν ότι τα γυ-
μνά πόδια είνε ύπερφορτά μόνο μέ-
σα σε λινό ύπόδημα και με φόρεμα
σπορτίφ ή λινό ή πακεδένιο ή από
άλλο «πορό» τούτ άλλες ύφασμα;
Πολλές απ' αυτές που παρενέ-
θησαν στις κοψίρες φορούσαν τουα-
λετίτιτες με συμπλήρωμα μύρτα,
πράγμα που προσδίδει ιδιαιτερή χά-
ρι στη σιλουέττα, όταν είνε υψηλή
και λεπτή.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ. — Τα ύπο-
δήματα είνε να αυτά άνάλογα με
το φόρεμα. Είνε σπορτίφ με χα-
μηλό τακούνι, άν συνοδεύουν σπορ-
τίφ φόρεμα, και πού λουσάτα, άν
συννοδεύουν τουαλέττα. Φυσικά, τα
σχήματα που φοριούνται είνε γοβά-
κια πολύ στενολέτη ή ένα είδος σαν-
δάλια μ' ένα - δυό λουριά μόνον,

που τα συγκρατούν στο πόδι.

Συνηθίζονται πολύ και τα σατέν
σε διάφορα χρώματα, για γοβάκια
άμπαγιέ. Φυσικά, τα τακούνια για
τα γοβάκια αυτά είνε πανήγυρα, έν
άντιθέσει προς τα ύπόδημα της
ημέρας.

Αυτά γίνονται από δέρματα χρω-
ματιστά και συνέντ γκρι και μπλε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Κάτι που έπιβουλεύεται την γυ-
ναίκα άμορφιά, είνε ή τριχίς που
φυτρώνουν στο πρόσωπο και το ά-
σχημίζουν.

Μερικοί διατείνονται ότι ή ήλιο-
θεραπεία εύνει πολύ τόν φυτρωμα-
τών τριχών και άσφαλώς δεν θά έ-
χουν άδικο, γιατί πώς άλλως να
έξηγήσουμε την ύπερτρίχωση που
παρτηρεται τελευταίως; Άλλοι
πάλι την άποδίδουν στις κρέμες,
των οποίων κάνουμε μεγάλη χρήση
τώρα.

Για να πολημοήσουμε αυτό το δι-
σάρεστο, κάνουμε χρήση από καθα-
ρό όξυγένη, δηλαδή από πού προσ-
διορίζεται με αυτό τόν όρισμό: «ά
20 volumes», γιατί αυτό που που-
λουν τα φαρμακεία είνε «ά 10 vo-
lumes» και δεν φέρνει άποτέλεσμα.

Η τακτική χρήσης του δυ-τρείς
φορές την έβδομάδα ξανθαίνει τις
τριχίς, τις άσπρίζει και τις λεπταί-
νει τόσο, ώστε σπάσουν. Είνε δέ κά-
τι τελείως άβλαβές.

Όσο για τις τριχίς που φυτρών-
ουν επάνω από τα χείλη, αυτές
μπορούμε και να τις άφαιρέσουμε
με ένα ταμπιδάκι. Τότε ξαναφυ-
τρώνουν πολύ άργα. Άς μί νοι-
ζουμε όμως ότι με τόν καιρό παύουν
να ξαναφυτρώνουν.

Όσο για τις διάφορες σκευασίες
άποτρίχωσης, δεν τις συνιστούμε,
γιατί σκληρύνουν την έπιδερμίδα.
Για τα μύρτα και τα πόδια, το
καθημερινό πέρασμα με ζύλετ είνε
το καλύτερο και το πιο άποτελεσμα-
ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΑ ΝΕΑ

Μή νομίζετε δέ ότι θίγεται
διόλου ή μαλακότης της έπιδερμί-
δος.

Θά άκούσετε να σάς μιλούν έναν-
τίον του ξυρίματος (μιά βέβαια
για μύρτατα και πόδια, όχι για το
πρόσωπο), αλλά σάς βεβαιώ ότι
είνε ή πιο πρακτική άποτρίχωσης
και ή πλέον φτηνή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Όταν κάνετε μια εύγένεια, μη
σκέπτεσθε μόνο να φανήτε εύγά-
ριστοι στους άλλους, αλλά πρό πάν-
των να ικανοποιήσετε μια έσωτερη
ανάγκη της ψυχής σας.

Μήν είστε περιαντολόγος και ά-
φήσετε τους άλλους να εκτιμήσουν
την αξία σας και τους τρόπους σας.

Η μετροφοροσύνη είνε το μεγα-
λειτερο προσόν, όταν δεν φτάνει μέ-
χρι δειλίας.

Νά επιβάλλεσθε στους άλλους με
την καλωσύνη σας και τους καλούς
σας τρόπους, αλλά να μην είστε
ποτέ ταπεινή.

Μήν παρουσιάζεσθε σκληροπύ και
λυπημένη, διότι ή εύγένεια επιβάλ-
λει αυτά να τα κρατήτε για τόν
έαυτό σας και να μη χαλάτε το κέ-
φι τών άλλων.

Νά ύποχωρήτε πάντα σε μια συ-
ζήτηση με μεγαλειότερους σας και
να μη νομίζετε ως άδυναμια χα-
ρωανήρος το να φανίσετε ότι συμ-
φωνείτε μαζί τους. Κάποτε μια μι-
κρή ύποχωρία επιβάλλεται.

Η ΔΙΑΓΩΓΗ ΣΑΣ ΣΙΟ ΔΡΟ-

ΜΟ. — Άν, για όποιον ήθελε λό-
γο, ένας διαβάτης σάς κινήσει την
προσοχή στο δρόμο, μη γυρίζετε να
κυτάξετε με περιέργεια, μη δει-
χνετε με το δάχτυλο, μη γελάτε έ-
πιδεικτικά, μη στέκεσθε πρό πάν-
των, γιατί δίνετε όλο το δικαίωμα
στον άνδρα που αυτόν να σάς επιτι-
μήση.

Άν σάς ζητή έλεημοσύνη ένας
ΦΙΛΟΓΟΥΡΙΝΙΑ

Η τουνίκες είνε πολύ της μόδας και μιάς βοηθού, όπως βλέπετε στην
είκόνα, να μεταποιήσουμε ένα περσινό φόρεμα

φτωχός και δεν είσθε διατεθειμέ-
νος να δώσετε κάτι, προσεργάστε
χωρίς να ήτε τίποτε και μόνον άν
έπιμνη, πείτε του: «Δεν έχω, κα-
λέ μου άνδρα». Μη δειλήσετε να
τόν συνεισέετε και άρχίσετε να του
μιλάτε βάνανσα: «Πήγαινε να
δουλέψης», και άλλα παρόμοια.

Άν πάλιν κάμπετε έλεημοσύνην,
δώσετε τόν όβολόν σας όσο μπο-
ρείτε δικαιοτικά.

Άν σωματιήσετε έναν έμπορο
πλανόδιο και σάς φανή ύπερβολικά
άκριβο το έμπορεύμά του, μη τ'ό
αγοράσετε, αλλά παραλείψετε τις
παρτηρήσεις που δεν άριάζουν σε
σας.

Η εύγένεια σε άγνωστους πρέ-
πει να γίνεται με άπλότητα και
χωρίς την παραμικρή ύστεροβουλία.
Ά.χ. άν δώση τη θέσι του ένας κά-
ριος σε μια κυρία ή την βοηθήση
ν' άνδρ ή στο τράνι, στον σιδηρό-
δρομο, δεν θά έπαφελήθ της εύ-
καιρίας γιά να της πιάση κούδέν-
τα ή γιά να περμένη απ' αυτήν
χαμόγελα και οικειότητα, γιατί τό-
τε ή εύγενής χειρονομία του πεί
χαμένη. Τοναντίον θά προσπαθή-
ση, άν είνε δυνατόν, να μί σα-
θή ούτε καν κοντά της, γιά να δει-
ξη άκριβώς ότι δεν έφάρθηκε εύ-
γενικά γιά να ζητήση ανταλλάγμα-
τα. Πάντως, άν κάποιος κάνει μια
εύγένεια και με τόν τρόπο του δεί-
ξη ότι περιμένει εύγνωμοσύνη, ή
κυρία έχει όλο το δικαίωμα να φερ-
θ ή ψυχρά. Εύγενικά, αλλά με τρό-
πο που να δείχνη πως έννοει να τόν
βάλ η στη θέσι του.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πόσα φυτά και χορταρικά έχουν
θαυματουργές ενέργειες, που τις ά-
γνωστους. Ά.χ. το κενδρολίανθο μιάς
προσφέρει μια λυσιν θανμασία γιά
την έπιδερμίδα, γιά την διατήρησι
της άνθρωπότητος της και της φρε-
σκιάς της.

Το ζουμί της μελιτζάνας, άν την
σιγίψουμε άμνη, έξολείπει τα κοκ-
κινίσματα και τις λευχίτες από το
πρόσωπο.

Άν κόψουμε φέτες κρεμμυδι ά-
πό κρύνο και τ' άκουήσουμε στο
πρόσωπο, τού ζωρηνούν την έπι-
δερμίδα.

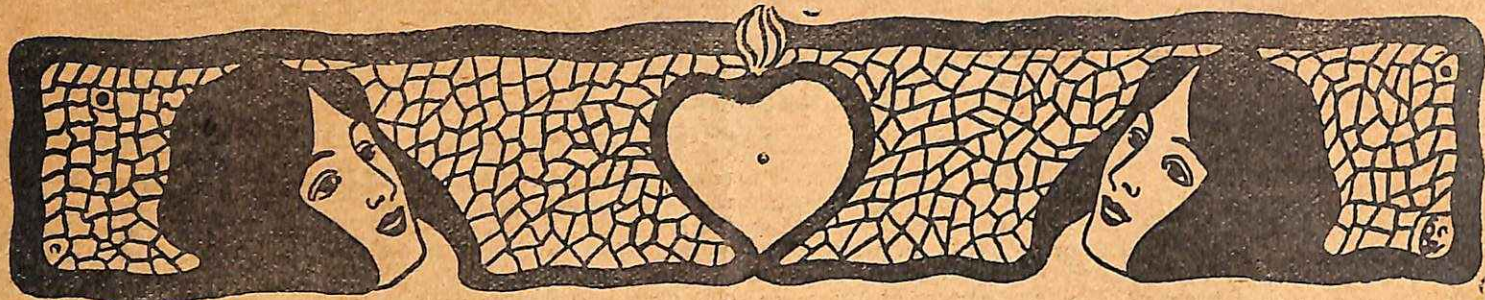
Το ζουμί του μαντιναού και του
σέλινου, άνακατεμένο με λειμόν και
πινόμενον, διατρηει την εύλυγισία
του σώματος.

Ζουμί από άγγούρι, το οποίο έν-
νομιε στον τούρτη, ώφελει την έ-
πιδερμίδα. Την μαλακώνει και της
προσδίδει άνθρωπότητα.

Η ΛΙΣ ΑΙΑΝΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Έξεδωθ το νέο ταγκό του κ. Δημ.
Μέρτικα, «έκποια βραδέα που ήμουν
κοντά σου». Το νέο αυτό ταγκό άπο-
τελεί το σορές της εποχής και παί-
ζεται σε όλα τα καλά κέντρα. Καζινό,
Αίγλη, Μουσείο κλπ. Το ταγκό αυτό
έκκολοφόρησε και σε δίσκους της «Εκ-
λαμπίας».

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΜΟΥΡΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Νά το γιατρικό σας, είπε. Η οδηγίες είνε γραμμένες πάνω στο μπουκάλι.

Καί ύστερα πρόσθεσε: —Νάχετε το παιδί σας σ' ένα καθαρό μέρος και νά το κάνετε δίαιτα.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε.

Ξαναπήρε το παιδί στην αγαλιά της και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

—Συγγνώμη, κυρία μου, είπε ο γιατρός μ' έναν ξερό τόνο φωνής, δεν βρίσκετε ότι το ποσόν είνε μηδαμινό γιά ν' α-νοίξουμε λογαριασμό; Θά ή-ταν ίσως καλύτερα νά τόν κανόνισουμε από τώρα.

—Η Ταγγιάνα τόν κτύπαε μ' έν επιπληκτικό ύφος.

—Θά μέ βάλετε τώρα νά σάς πληρώσω γι' αυτό; μουρμούρι-σε. Καλά, καί πόσο θέλετε;

—'Ας είνε... μισή κορώνα, εί-πε ο γιατρός.

—'Ωρισε αυτόν τόν αριθμό μ' ένα αδιάφορο ύφος, σάν νά μ' ή-ξε νά γίνεται λόγος γιά τέ-τοιο ποσό, μά ή Ταγγιάνα έμ-πηξε μιά κραυγή απορίας όταν τόν άκουσε.

—Μισή κορώνα γιά τόσο πρά-γμα! φώναξε.

—'Αλλά, καλή μου γυναίκα, αν δεν μπορήτε νά πληρώσετε, γιάτί τότε δεν πηγαίνετε σ' κα-νένα γιατρό τών φτωχών;

—'Εκείνη έψαξε μέσ' στις τσέ-πες της.

—Νά έφτά πένες, είπε τέλος, δίνοντας του ένα μικρό χάλκινο νόμισμα.

—'Η άμοιδή όμως είνε μισή κορώνα, έπέμεινε ο γιατρός.

—Καί πού θέλετε νά βρώ έγω μισή κορώνα; Αυτές τίς έχουν οι πλούσιοι, σάν καί σάς, πού μπορουν νά κάθονται σπιτί τους, χωρίς νά κάνουν τίποτα, πού τρώνε καί πίνουν δυο θέ-λουν καί πού σάς ζητούν ύστε-ρα μισή κορώνα μέ την ίδια ευ-κολία, σάν νά σάς λέγανε: «Καλημέρα».

Μά ή μισή κο-ρώνας δεν είνε χυμένες στό ύστερ' από πόσες ιατρικές συμβουλές... θά καταστρεφόν-τε δολέτελα!

Χωρίς νά λογαριάσουμε τη φθορά τού χαλιού καί τού χά-σιμο τού καιρού του, ζημιώθη-κε δυο πένες έπίδεσμο, ένα μπουκαλάκι, έτικέττα καί χαρ-τί. Έξ' άλλου, τής χάρισε καί έ-φτά πένες καί τίς τέσσερες της ιατρικής συμβουλής του. Καί έ-

—'Ενώ ή γυναίκα μιλούσε, τά

βλέμματα του Δρ 'Οράτιου Ου-λκινσον έπεφταν πάνω στό μι-κρό νόμισμα, πού ήτανε ριγμέ-νο στό τραπέζι — κι' έλεγε μέ-σα του, ότι αυτό τό ποσόν, όσν μηδαμινό κι' αν ήτανε, θά τού-δινε πάλι νά φάγη καί δεν υπό-ρεσε νά μη χαμογελάση μέσα του, όταν συλλογίστηκε πώς αυτή ή γυναίκα τόν θεωρούσε γιά Κροίσο, γιά ένα άμπελου-το! Ξαναπήρε τό νόμισμα κι' είπε απότομα στη γυναίκα:

—Καλά, δεν πειράζει! 'Ας μ' η-ανοίξουμε λογαριασμό. Πάρ-τε πίσω αυτά τά λεπτά, γιάτί μπορεί νά σάς χρησιμεύσουν. Χαίρετε!

Τήν έβγαλε ύστερα έξω κι' έ-κλεισε την πόρτα από πίσω της.

Τό κάτω-κάτω τής γραφής — πού έζέρει; — ίσως αυ-τή ή γυναί-κα νά γινό-τανε ή ύπη-ρέτρια τής τύχης τού γιατρού.

Αυτοί οι Ταγγιάνοι, αυτοί οι α-λαμινάρηδες φέρουν πε-λατεία καί πολλοί γνα-στοί γιατροί σ' αὐτό οὐς δφεύλουν τή φήμη τους καί τή δόξα τους. Του-λάχιστον ο γιατρός μποροῦσε νά πη τώρα πώς είχε έ-ναν πελάτη.

—'Αφ' ης το ιδιαίτερο γραφείο του κι' έβαλε στή φωτιά τό νε-ρό πού τού χρειαζότανε γιά τό τσάι του, εξακολουθώντας νά γελάει γιά τήν παράξενη αὐτή έπισκεψή.

—'Αν όλοι οι πελάτες του μοιάζανε μ' αὐτήν, θά μποροῦ-σε πολύ εύκολα νά ύπολογίση ύστερ' από πόσες ιατρικές συμβουλές... θά καταστρεφόν-τε δολέτελα!

Χωρίς νά λογαριάσουμε τη φθορά τού χαλιού καί τού χά-σιμο τού καιρού του, ζημιώθη-κε δυο πένες έπίδεσμο, ένα μπουκαλάκι, έτικέττα καί χαρ-τί. Έξ' άλλου, τής χάρισε καί έ-φτά πένες καί τίς τέσσερες της ιατρικής συμβουλής του. Καί έ-

—'Ενώ ή γυναίκα μιλούσε, τά

βλέμματα του Δρ 'Οράτιου Ου-λκινσον έπεφταν πάνω στό μι-κρό νόμισμα, πού ήτανε ριγμέ-νο στό τραπέζι — κι' έλεγε μέ-σα του, ότι αυτό τό ποσόν, όσν μηδαμινό κι' αν ήτανε, θά τού-δινε πάλι νά φάγη καί δεν υπό-ρεσε νά μη χαμογελάση μέσα του, όταν συλλογίστηκε πώς αυτή ή γυναίκα τόν θεωρούσε γιά Κροίσο, γιά ένα άμπελου-το! Ξαναπήρε τό νόμισμα κι' είπε απότομα στη γυναίκα:

—Καλά, δεν πειράζει! 'Ας μ' η-ανοίξουμε λογαριασμό. Πάρ-τε πίσω αυτά τά λεπτά, γιάτί μπορεί νά σάς χρησιμεύσουν. Χαίρετε!

Τήν έβγαλε ύστερα έξω κι' έ-κλεισε την πόρτα από πίσω της.

Τό κάτω-κάτω τής γραφής — πού έζέρει; — ίσως αυ-τή ή γυναί-κα νά γινό-τανε ή ύπη-ρέτρια τής τύχης τού γιατρού.

Αυτοί οι Ταγγιάνοι, αυτοί οι α-λαμινάρηδες φέρουν πε-λατεία καί πολλοί γνα-στοί γιατροί σ' αὐτό οὐς δφεύλουν τή φήμη τους καί τή δόξα τους. Του-λάχιστον ο γιατρός μποροῦσε νά πη τώρα πώς είχε έ-ναν πελάτη.

—'Αφ' ης το ιδιαίτερο γραφείο του κι' έβαλε στή φωτιά τό νε-ρό πού τού χρειαζότανε γιά τό τσάι του, εξακολουθώντας νά γελάει γιά τήν παράξενη αὐτή έπισκεψή.

—'Αν όλοι οι πελάτες του μοιάζανε μ' αὐτήν, θά μποροῦ-σε πολύ εύκολα νά ύπολογίση ύστερ' από πόσες ιατρικές συμβουλές... θά καταστρεφόν-τε δολέτελα!

Χωρίς νά λογαριάσουμε τη φθορά τού χαλιού καί τού χά-σιμο τού καιρού του, ζημιώθη-κε δυο πένες έπίδεσμο, ένα μπουκαλάκι, έτικέττα καί χαρ-τί. Έξ' άλλου, τής χάρισε καί έ-φτά πένες καί τίς τέσσερες της ιατρικής συμβουλής του. Καί έ-

τοι ή πρώτη πελατεία του τού κόστισε ένα σελίνι κι' έξη πέ-νες.

—'Επρεπε λοιπόν νά οίκο-νιμήσῃ αὐτά τά λεφτά από τή λιτή άλλωστε τροφή του. Κι' αν έρχόντανε πέντε άκόμα έπι-σκέπτες σάν αὐτήν τήν Ταγγιά-να, έπρεπε τότε νά πάη νά πέ-σι στή θάλασσα νά πνιγῇ.

—'Εκατοσε πάνω στό σεντοῦκι του καί τραντάχθηκε απ' ένα νευρικό γέλιο, βάζοντας μέ τό νοῦ του αὐτήν τήν ιδέα, ενώ μετροῦσε μέσ' στή χωματένια τσαγέρα του ένα σελίνι κι' έξη πένες...

—'Αξάφνα, τό πρόσωπό του ξαναγίνε άτάραχο, τέντωσε τ' αὐτί του καί άκούγε μέ γυρό τό κεφάλι, μ' άκίνητη μα-τιά...

—'Ακουσε έν ά-μαζί νά σταματάη μπροστά στήν πόρτα του. 'Αντήχισε όρρυ-θος βημάτων καί ύ-στερα χτύπησε δυνατά τό κουδούνι.

Κτύπαε έξω από τό παράθυρό του κι' είδε κατ' άπ' η-κτος, μπρο-στά στήν πόρτα του ένα κομψό άμάξι, ζε-μένο μέ δυο άλογα καί δίπλα τους έναν ίπποκ ό μ ο μέ πουν-τραρισμένο πρόσωπο.

—'Αφ' ης σ' ε τήν τσαγέ-ρα νά πέση από τό χέρι του καί έμεινε εκεί, μ' άνοιχτό τό στόμα. 'Υστερα συνήλθε καί άνοίξε τήν πόρτα.

—'Νέε μου, τού είπε ο ίππο-κόμος, μόλις τόν είδε. Νά πῇς τό κυρίο σου, τού κ. Ουλ-κινσον, ότι τόν ζητούν άμέσως στίς Λαίδης Μιλμπανκ, τόν «Τόουερς». Παρακάλεσέ τον νάρθῃ άμέσως. Συλλογίστηκε μέ νά τόν πάρουμε μέ τ' άμά-ξι καί, αλλά πρέπει νά περά-σω καί από τού κ. Μάζον γιά τούς πένες, κάνετε γρήγορα.

—'Υστερα ο ίπποκόμος χαιρέ-τησε κι' έκλεισε άμέσως τήν πόρτα. 'Ο άμαξάς, μαστίγωνε τά άλογα καί τ' άμάξι, κατηφό-ρησε γρήγορα στό δρόμο.

—'Εβαλε τήν καλή του ρεντι-γκότα, γέμισε τίς τσέπες τού με έργαλεία κι' έπίδεσμούς καί χωρίς καν νά πῇ τό τσάι του, έκλεισε τό σπιτί του κι' έφυγε γι' αὐτήν τήν περίεργη έκδρο-μή.

—'Ο γωνιακός έμπορος ήταν ο σύμβουλος τών κατοίκων καί τό Μαντείο τού Σάττον. Κι' έ-ται ο γιατρός έλαθε άμέσως τίς πληροφορίες πού ζητούσε.

—'Ο Σίρ Τζών Μιλμπανκ λοι-πόν ήταν πολύ γνωστός στήν πόλη, ήταν ένας μεγάλος αὐ-θέντης κι' ένας πλούσιος έμπο-ρος. Έκανε έξαγωγή κοντυλο-φόρων, τρεις φορές έξελέγη δή-μαρχος καί ύπελόγιζαν ότι ή περιουσία του θάφτασε τώρα στά δυο έκατομύρια λίρες στερλίνες.

Τό «Τόουερς» βρισκόταν έξω από τήν πόλη καί άποτελοῦσε μιά ξεχωριστή κατοικία. Η γυναίκα του πού ήταν άρρω-στα πάλιν άνός άλόγου! —'Ω-στε αὐτή ή έργασία δεν έμεινε

Τί έκπληξι!

—'Ο Δρ 'Οράτιος Ουλκινσον έμεινε γιά μιά υγιμή στήν πόρτα του, προσπαθώντας νά συνέλθῃ! Τόν είχαν πάρει πάλι γιά τόν ύπηρέτη τού... έαυ-τού του!

—'Η Λαίδη Μιλμπανκ στό «Τέ-ουερς»!

—'Ανθρωποι πλούσιοι καί κα-λώς πρέπει, δίχως άμφιβολία! Καί θά έπρόκειτο γιά τίπο-τα σοβαρά, αν κρίνουμε από τή βία σί τού ίπποκόμου καί ά-πό τήν άνάγκη νά καλέσουν δυο γιατρούς! Μά τότε πώς προτίμησαν αὐτόν στή θέσι κα-νένος άλλου γιατρού;

—'Ηταν άγνωστός, χωρίς σχέ-σεις, χωρίς φήμη. Κατά λάθος βέβαια χτύπησαν τήν πόρτα του. Δεν έδωλετε καμμιάν άλλη πιθανήν εξήγησι, έκτός αν τού παίζανε κανένα κακό παιχνίδι. Μά όχι—δεν ήτανε δυνατό!

—'Οπως κι' αν είχε τό πράγμα, ή παραγγελία ήταν πολύ κυφής καί δεν χωρούσε πεία άμφιβο-λία.

—'Επρεπε λοιπόν νά φύγῃ ά-μέσως γιά νά ξεκαθαρίσῃ τήν ύπόθεσι.

—'Θυμήθηκε ότι στή γωνιά τού δρόμου του ύπήρχε ένα μαγα-ζί, όπου μερικοί γέροιοι που-λούσανε έφημερίδες καί κάνε-να διάφορα θελήματα. Αὐτό τό μαγαζί ήτανε γιά κείνον πηγή πολλών πολυτίμων πληροφορι-ών.

—'Εβαλε τήν καλή του ρεντι-γκότα, γέμισε τίς τσέπες τού με έργαλεία κι' έπίδεσμούς καί χωρίς καν νά πῇ τό τσάι του, έκλεισε τό σπιτί του κι' έφυγε γι' αὐτήν τήν περίεργη έκδρο-μή.

—'Ο γωνιακός έμπορος ήταν ο σύμβουλος τών κατοίκων καί τό Μαντείο τού Σάττον. Κι' έ-ται ο γιατρός έλαθε άμέσως τίς πληροφορίες πού ζητούσε.

—'Ο Σίρ Τζών Μιλμπανκ λοι-πόν ήταν πολύ γνωστός στήν πόλη, ήταν ένας μεγάλος αὐ-θέντης κι' ένας πλούσιος έμπο-ρος. Έκανε έξαγωγή κοντυλο-φόρων, τρεις φορές έξελέγη δή-μαρχος καί ύπελόγιζαν ότι ή περιουσία του θάφτασε τώρα στά δυο έκατομύρια λίρες στερλίνες.

Τό «Τόουερς» βρισκόταν έξω από τήν πόλη καί άποτελοῦσε μιά ξεχωριστή κατοικία. Η γυναίκα του πού ήταν άρρω-στα πάλιν άνός άλόγου! —'Ω-στε αὐτή ή έργασία δεν έμεινε

δυνατή. Αὐτά έμαθε ο γιατρός απ' τό γωνιακό έμπορο.

Μά ξαφνικά, μιά άλλη άμφι-βολία τούρθε στό μυαλό καί γύρισε στό μαγαζί γιά νά συμ-πληρώσῃ τίς πληροφορίες του.

—'Είμαι ο γείτονας σας, ο δό-κτωρ 'Οράτιος Ουλκινσον, εί-πε. Ξέρετε στήν πόλη κα' ένα άλλο γιατρό μέ τό ίδιο όνομα; —'Οχι. 'Ο έμπορος θεαώσαε ότι δεν ύπήρχε κανένας άλλος.

—'Ωστε δεν τούμενε πεία καμ-μιά άμφιβολία. Μιά άληθινή τύ-χη τού παρουσίασθηκε καί δεν έπρεπε νά τήν άφήσῃ νά τού διαφύγῃ.

Νοίκιασε ένα άμάξι κ' έφυγε γιά τό «Τόουερς» πολύ ένει-ρισμένος, μέ ζαλισμένο κεφάλι, ενώ τόν κυριεύαν άλλοτε κι' έλ-πίδα κ' ή χαρά κι' άλλοτε ή άμφιβολία καί ο τρόμος.

—'Αναρωτιότανε μήπως εκείνο πού θά τού αναθέσουν είνε ύπε-ράνω τών δυνάμεών του κι' αν έπῃρε μαζί του όλα τ' άνα-γκαία έργαλεία καί γιατρικά.

Ξαναφέρνε στό νοῦ του έλ-λες τίς άρρώστειες, τίς πιο παρόξε-νες καί τίς πιο τρομερές πού ήξερε από τίς μελέτες του κι' από τήν πείρα του καί προτού φτάσῃ στό «Τόουερς» είχε έξά-ψει τόσο πολύ τή φαντασία του, ώστε κατέληξε στό νά πιστέψῃ ότι έπρόκειτο νά έγχειρίσῃ κα-νένα κρανίο μέ τό τρύπανο!

Τό «Τόουερς» ήτανε ένα παι-μέγιστο σπιτί περιττυρισμένο από δέντρα. Βρισκότανε σέ μιά καμψη τού δρόμου.

—'Ο γιατρός μόλις έφτασε κεί διάσπῃκε άμέσως νά πληρώσῃ τόν άμαξά μέ τά τελευταία λε-φτά πού τούμειναν κι' άκούσθ-ησε έναν σοβαρότατο ύπνι-τη, πού, άφού τού ζήτησε τ' όνο-μά του, τόν έπέρασε από ένα ύδατο τό διάδρομο, γεμάτο έπι-άραχτες πανοπλίες. Καί τέν έμπασε τέλος σ' ένα μεγάλο σα-λόνι.

—'Ενας άνθρωπος μέ θυμωμέ-νο καί κατασφρισμένο πρόσω-πο ήτανε καθισμένος σέ μιά πε-λυθρόνα μπροστά στό τζάκι, έ-νώ δυο λευκοντυμένα κορίτσια στεκότουσαν όρθια, μαζί, στήν άλλη άκρη τού δωματίου, στή κουζίνα τού παραθύρου.

—'Μπά! Καί ποίος είστε σεις; ρώτησε τó γιατρό ο κατασφι-σμένος κύριος, μ' ένα νευρικό τόνο φωνής. Μήπως είστε ο δό-κτωρ Ουλκινσον;

—'Μάλιστα, κύριε.

—'Αλήθεια; Φαίνεται πολύ νέ-ος, περισσότερο νέος απ' ό τι σάς φανταζόμουναι. Τέλος, τό-σο τό χειρότερο! 'Ο δόκτωρ Μά-ζον είνε γέρος καί δεν φαίνεται νά ξέρῃ πολλά πράγματα. Τώ-ρα ήρθε ή κατάλληλη περίστα-σι νά δοκιμάσουμε κ' ένα νέο. Είστε σεις ο δόκτωρ Ουλκιν-σον πού έγραψε μιά μελέτη γιά τούς πνεύμονες;

Τί εύτυχῃ σύμπτωση! Νά αὐτός εἴχε γράφῃ τίς μελέτες γιά τίς όποιες τόν ρωτούσαν. Είχαν δημοσιευθῇ στό ιατρικό περιοδικό «Νιστέρν», στήν τε-λευταία σελίδα, μεταξὺ τών ια-τρικῶν άγγελιών καί άλλων χρονικών σχετικῶς μέ τή άγο-ραπωλήσῃ άνός άλόγου! —'Ω-στε αὐτή ή έργασία δεν έμεινε

δυνατή. Αὐτά έμαθε ο γιατρός απ' τό γωνιακό έμπορο.

Μά ξαφνικά, μιά άλλη άμφι-βολία τούρθε στό μυαλό καί γύρισε στό μαγαζί γιά νά συμ-πληρώσῃ τίς πληροφορίες του.

—'Είμαι ο γείτονας σας, ο δό-κτωρ 'Οράτιος Ουλκινσον, εί-πε. Ξέρετε στήν πόλη κα' ένα άλλο γιατρό μέ τό ίδιο όνομα; —'Οχι. 'Ο έμπορος θεαώσαε ότι δεν ύπήρχε κανένας άλλος.

—'Ωστε δεν τούμενε πεία καμ-μιά άμφιβολία. Μιά άληθινή τύ-χη τού παρουσίασθηκε καί δεν έπρεπε νά τήν άφήσῃ νά τού διαφύγῃ.

Νοίκιασε ένα άμάξι κ' έφυγε γιά τό «Τόουερς» πολύ ένει-ρισμένος, μέ ζαλισμένο κεφάλι, ενώ τόν κυριεύαν άλλοτε κι' έλ-πίδα κ' ή χαρά κι' άλλοτε ή άμφιβολία καί ο τρόμος.

—'Αναρωτιότανε μήπως εκείνο πού θά τού αναθέσουν είνε ύπε-ράνω τών δυνάμεών του κι' αν έπῃρε μαζί του όλα τ' άνα-γκαία έργαλεία καί γιατρικά.

Ξαναφέρνε στό νοῦ του έλ-λες τίς άρρώστειες, τίς πιο παρόξε-νες καί τίς πιο τρομερές πού ήξερε από τίς μελέτες του κι' από τήν πείρα του καί προτού φτάσῃ στό «Τόουερς» είχε έξά-ψει τόσο πολύ τή φαντασία του, ώστε κατέληξε στό νά πιστέψῃ ότι έπρόκειτο νά έγχειρίσῃ κα-νένα κρανίο μέ τό τρύπανο!

Τό «Τόουερς» ήτανε ένα παι-μέγιστο σπιτί περιττυρισμένο από δέντρα. Βρισκότανε σέ μιά καμψη τού δρόμου.

—'Ο γιατρός μόλις έφτασε κεί διάσπῃκε άμέσως νά πληρώσῃ τόν άμαξά μέ τά τελευταία λε-φτά πού τούμειναν κι' άκούσθ-ησε έναν σοβαρότατο ύπνι-τη, πού, άφού τού ζήτησε τ' όνο-μά του, τόν έπέρασε από ένα ύδατο τό διάδρομο, γεμάτο έπι-άραχτες πανοπλίες. Καί τέν έμπασε τέλος σ' ένα μεγάλο σα-λόνι.

—'Τί έκανε λέει!... Νομίζετε λοιπόν ότι θ' άφήσω τήν κατ-ό-στασι τής γυναίκας μου νά χει-ροτερεύῃ, ενώ ο γιατρός θά κάθεται ήσυχος — ήσυχος, μέ σταυρωμένα πόδια, μπροστά στό γραφείο του. 'Οχι, κύριε, δεν είνε δυνατόν νά γίνῃ αὐτό. Καί σάς δηλώνω, ότι ή θ' άνε-βήτε άμέσως άπάνω ή θά φύγε-τε άμέσως από δω.

—'Ο τόνος αὐτῶν τών λέξεων έπλήγωσε τó γιατρό, αλλά κα-ταλαβαίνοντας καί συγχωρών-τας ως ένα σημεῖο τή νευρικό-τητα ένός συζύγου έστρελλαμέ-νου από τήν άρρώστεια τής γυ-ναίκας του, άρκέσθηκε μονάχα

στο νά ύποκληθῇ καί νά πῇ ξε-ρά — ξερά:

—'Αφού έπιμένετε, άνείσιναι, —Καί βέβαια έπιμένω. 'Εξ' άλλου, δεν θέλω καί νά πεισθ-ματισθῇτε πάνω στό στήθος της. 'Εχει θρογγίτη καί άσθμα, τίποτα παραπάνω. 'Αν μπορή-τε νά τή γιαντρέψετε, πάει καλά. Εύαρεστηθήτε πάντως νά πα-ραλείψετε τά πειράματα.

—'Ο γιατρός μποροῦσε νά πα-ραβλέψῃ μιά προσωπική ύδρι, εἴχε όμως καί σέ μενάλι εκτί-μησῃ τό έπάγγελμά του καί μιά άκαίρη φράσι τόν πείραζε πο-λύ.

—'Σας ευχαριστώ, είπε, έσ' αν παίρνοντας τό καπέλλο το... 'Λ-γώ τή τιμή νά σάς χαιρετήσω. Δεν θέλω ν' άνισλάσω τήν εύθύ-η πού μου έπιβάλετε.

—'Μπά! τί πάβατε καλέ; —'Δεν συνηθίζω νά έκφέρω τή γνώμη μου προτού ξετσαλώ τόν άρρώστο μου κι' άπορώ πολύ έ-πειδή τολμήσατε νά πῇτε μιά τέτοια φράσι σ' έναν έπιστήμο-να. 'Εχω τήν τιμή νά σάς χαι-ρετήσω.

Μά ο Σίρ Τζών ήταν πρώτα-πρώτα άνθρωπος θετικός. Πή-δισε λοιπόν άπάνω έξω φρε-νών.

Μέχρι τότε, ήτανε τής γνώ-μης πός ο διαταγμοί τής ια-τρικής ύποχωρούσανε μπροστά στό χρήμα, αλλά τώρα βρισκό-τανε άπάναντι ένός νέου για-τροῦ, πού έμοιαζε σάν νά μ' ή-λάβαινε καθόλου ύπ' όψιν του, οὔτε τή θέσι του, οὔτε τήν πε-ριουσία του.

Κι' αὐτό δυνάμωσε τήν έμ-πιστοσύνη πού τού ένέπνεε αὐτός ο νεαρός γιατρός.

—Καλό καί τοῦτο, είπε. 'Ο Μάζον δεν είνε τόσο άνένδοτος. 'Ας είνε! Κάνετε ό τι θέλετε, έγώ δεν θά σάς πω πεία τίπο-τα. 'Ανεβαίνω στίς Λαίδης Μιλ-μπανκ, γιά νά τής άναγγείλω τήν έπισκεψή σας.

Μόλις έκλεισε τήν πόρτα από πίσω του, άμέσως τά δυο κορί-τσια όγήκανε από τή γωνιά κι' έτρεξαν χαρούμενα προς τόν κατάληκτο γιατρό.

—'Ω, τί καλά πού κάνατε, γιατρέ μου, είπε ή μεγαλείτε-ρη, τριβώντας τά χέρια της.

—'Νά μήν τόν άφήσετε νά σά-τυραννήσῃ, είπε κ' ή μικρή. Πό-σο ευχαριστηθήκαμε όταν ά-

δυνατή. Αὐτά έμαθε ο γιατρός απ' τό γωνιακό έμπορο.

Μά ξαφνικά, μιά άλλη άμφι-βολία τούρθε στό μυαλό καί γύρισε στό μαγαζί γιά νά συμ-πληρώσῃ τίς πληροφορίες του.

—'Είμαι ο γείτονας σας, ο δό-κτωρ 'Οράτιος Ουλκινσον, εί-πε. Ξέρετε στήν πόλη κα' ένα άλλο γιατρό μέ τό ίδιο όνομα; —'Οχι. 'Ο έμπορος θεαώσαε ότι δεν ύπήρχε κανένας άλλος.

—'Ωστε δεν τούμενε πεία καμ-μιά άμφιβολία. Μιά άληθινή τύ-χη τού παρουσίασθηκε καί δεν έπρεπε νά τήν άφήσῃ νά τού διαφύγῃ.

Νοίκιασε ένα άμάξι κ' έφυγε γιά τό «Τόουερς» πολύ ένει-ρισμένος, μέ ζαλισμένο κεφάλι, ενώ τόν κυριεύαν άλλοτε κι' έλ-πίδα κ' ή χαρά κι' άλλοτε ή άμφιβολία καί ο τρόμος.

—'Αναρωτιότανε μήπως εκείνο πού θά τού αναθέσουν είνε ύπε-ράνω τών δυνάμεών του κι' αν έπῃρε μαζί του όλα τ' άνα-γκαία έργαλεία καί γιατρικά.

Ξαναφέρνε στό νοῦ του έλ-λες τίς άρρώστειες, τίς πιο παρόξε-νες καί τίς πιο τρομερές πού ήξερε από τίς μελέτες του κι' από τήν πείρα του καί προτού φτάσῃ στό «Τόουερς» είχε έξά-ψει τόσο πολύ τή φαντασία του, ώστε κατέληξε στό νά πιστέψῃ ότι έπρόκειτο νά έγχειρίσῃ κα-νένα κρανίο μέ τό τρύπανο!

Τό «Τόουερς» ήτανε ένα παι-μέγιστο σπιτί περιττυρισμένο από δέντρα. Βρισκότανε σέ μιά καμψη τού δρόμου.

—'Ο γιατρός μόλις έφτασε κεί διάσπῃκε άμέσως νά πληρώσῃ τόν άμαξά μέ τά τελευταία λε-φτά πού τούμειναν κι' άκούσθ-ησε έναν σοβαρότατο ύπνι-τη, πού, άφού τού ζήτησε τ' όνο-μά του, τόν έπέρασε από ένα ύδατο τό διάδρομο, γεμάτο έπι-άραχτες πανοπλίες. Καί τέν έμπασε τέλος σ' ένα μεγάλο σα-λόνι.

—'Τί έκανε λέει!... Νομίζετε λοιπόν ότι θ' άφήσω τήν κατ-ό-στασι τής γυναίκας μου νά χει-ροτερεύῃ, ενώ ο γιατρός θά κάθεται ήσυχος — ήσυχος, μέ σταυρωμένα πόδια, μπροστά στό γραφείο του. 'Οχι, κύριε, δεν είνε δυνατόν νά γίνῃ αὐτό. Καί σάς δηλώνω, ότι ή θ' άνε-βήτε άμέσως άπάνω ή θά φύγε-τε άμέσως από δω.

—'Ο τόνος αὐτῶν τών λέξεων έπλήγωσε τó γιατρό, αλλά κα-ταλαβαίνοντας καί συγχωρών-τας ως ένα σημεῖο τή νευρικό-τητα ένός συζύγου έστρελλαμέ-νου από τήν άρρώστεια τής γυ-ναίκας του, άρκέσθηκε μονάχα

Η ΔΙΑΝΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1422)

κανένα μου βιβλίο δεν τ'όγραφα ποτέ παρά τα φρονήματά μου — πολιτικά, κοινωνικά, φιλοσοφικά, αδιάφορα — και κατά παραγγελία... πληρωμένη.

—Θεέ μου! Μά θάταν παρά τα φρονήματά σας αυτό; Δεν παραδέχασθε, δεν αναγνωρίζετε το μεγαλείο αυτού του έθνους απ' όλες τις μεριές;

—Το μεγαλείο του ποιος δεν το αναγνωρίζει; Μά κι' άλλα έθνη έχουν επίσης μεγαλείο. Και δεν θέλα ποτέ να συντελέσω ώστε να το αγαπήσει ο έλληνας λαός περισσότερο από εκείνο. Μ' ένοιαζε.

—Νομίζετε δηλαδή πως δεν μάς συμφέρει;

—Βεβαίωςτα!...

—Έχετε λάθος.

Και άρχισε να μου αραδιάζει, με την ίδια και μεγαλειότερη εγγλωτία, για ποιους λόγους αυτό μου έσφιγγε, για ποιους λόγους έπρεπε κι' εγώ να προσφέρω αυτή την εκδούλευση στην πατρίδα μου, μά κι' κι' ο Θεός μου χάρισε το δώρο του «εγκράτεια». Σωστό πολιτικό μάθημα, με σκοπό προπαγάνδας. Δεν μπόρεσα να βαστάξω. Και την έκοψα:

—Μη χάνετε τα λόγια σας, κυρία μου. Δεν θα με πείσετε ποτέ!

Και για να κολάσω την αγένεια, τόσα αταίριαστα στο σαλόνι εκείνο, πρόσθεσα γελώντας:

—Τόχει, φαίνεται, η κυρία μας να τσακωνόμαστε για πολιτικά. Ου μάλιστα και τότε στη Ζάκυνθο φάγωμα; ... Πάρτε το άποψαι: θάμαστε πάντα αντίθετοι: Έσείς...

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΜΟΥΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1429)

πώ υπερβολικά. Είμαι φίλος καλός, μπορώ όμως να γίνω κι' ένας επικίνδυνος έχθρος. Μεύ έμπνέετε έμπιστοσύνη, ενώ απεναντίας, συχαίνονται αυτόν το δόκτορα Μάξον. Νάρχόσατε να βλέπετε τη γυναίκα μου κέ-θε μέρα, όπόταν θέλετε, χωρίς καμιάν έπιφύλαξη.

—Σας είμαι υπόχρεως για τις καλές διαθέσεις που έχετε για μένα, αλλά νομίζω πως δεν μου είναι δυνατόν να αποδεχθώ την πρότασή σας, είτε ο γιατρός.

—Ε; Και γιατί;

—Είμαι της γνώμης, ότι δεν μπορώ να παραγκωνίσω τον δόκτορα Μάξον σε μία τόσο σοβαρή αρρώστεια. Αυτό θα ήτανε μία παντελής έλλειψης επαγγελματικής ευσομίας.

—Αει στο διάολο!... Θροντοφώνησεν ο σέρ Τζών εκνευρισμένος. Ποτέ δεν ανάμιασα έναν άνθρωπο που να φέρνει κά-θε τόσο καί καινούργιες δυσκολίες, σαν καί σένα. Σούκανα μία πρότασι και σύ την άρνεύ-σαι. Το κάτω-κάτω της γραφής είσαι ελεύθερος να κάνης του κεφαλιού σου.

Λοιπαοδιανή, εγώ Λιούρης!

Πειράχτηκε, κατσούφιασε, ση-κάθηκε.

—Όπως θέλετε, είτε ψυχρά. Να μη σας κρατώ περισσότερο, αφού... έχετε κι' εργασία.

Μου έδωσε το χέρι της — αλλά τεντωμένο, σαν νάθελε να κρατηθή μεταξύ μας όσο μπορούσε μεγαλιότερη απόστασι — και γελώντας τυ-πικά, ώστε να μη χωρισθούμε και μαλλωμένοι, πρόσθεσε:

—Θά μου κάμετε την ευχαρίστη-σι να ξαναέρθετε όταν σας μηνύσω για να σας διηγηθώ τη ζωή μου και να ιδήτε και την κόρη μου;

—Τιμή μου! «Ω, θέλω πολύ!... Πάντα στη διάθεσή σας. Προσκα-νών, κοντέσσα μου!...

Έφυγα. Η σοφία κι' ο άναμνά-λες του Παρθενάγγελου είχαν ξανα-γίνει μέσα μου μακρινές, άμν-δρες άναμνήσεις. Κι' είχα πάλι την πρώτη μου εντύπωση, πως ή Αρτέ-μη Τσιμπά κι' ή Διάνα Μπαρτίνι δεν ήταν ένας κι' ο ίδιος άνθρωπος.

Δεν μου μίσησε να ξαναδώ κι' έτσι ποτέ δεν έμαθα τη ζωή της με λεπτομέρειες. Την κόρη της όμως την είδα τυχαία ένα πρωί στο Βα-σιλικό Κήπο, με μία άλλη γνωστή μου Ζακυνθιά, που μου τη σύ-στησε. Η Έμμα ήταν μία μικρή, άσχημη Έγγλέζα, πανύψηλη, άσυν-λόγουτη, με πελώρια πόδια, με μαλ-λιά σαν λινάρια και μάγουλα σαν ντομάτες. Θάμωαζε, χωρίς άλλο, του μακαρίτη κυρίου Μάρφ.

(1935)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Της Άκωθίας Άθηνων

31 Μαΐου 1935.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Όπως σας υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟ-ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώ-στας των περιοδικών μας, είναι το ύπέρροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υλο

Επίσης συνεχίζεται η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ:

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

“Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άρι-στουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γρα-φεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

“Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τι-λίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τα έργα που σας χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα ‘Υποπαρακτορεία των ‘Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Επίσης συνεχίζεται η διανομή του άριστουργήματος του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ:

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Το άριστούργημα αυτό του Λαμαρτίνου έστάλη και στίς έπαρχίες. Η διανομή του συνεχίζεται.

Από της 20ης τρέχοντος (26ης διά τας ‘Επαρχίας) αρχίζει ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,”

Προσεχώς θα κυκλοφορήση

και «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Η εύκαιρία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τή ‘Εξωτερική άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστο-φών μας μία τοιαύτη έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του ‘Εξωτερικού οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. ύπο-πράκτους.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

Σαβυρινη Δελτα

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΑΤΕΡΙΝΟΥΛΑ, ΚΑΤΙΝΙΩ

Πίσω απ' τόν πλάτανο κοιμημένη σ' είδανε, λέν', με το Γιαννίό κ' ήσουν στην όμο του γεμμένη, Κοπερινούλα, Κατινιώ...

Και στα φιλάκια σου μεθούσε, ποτ' έλάζαν σαν νεί κρασάκι και φεύγοντας παραπατούσε, Κατερινιώ, Κατερινιώ...

Και τώρα, στο χωριό, στοχάσου απ' το ποίω ός το δειλινό, δλοι μιλούν, για τα φιλάκια σου, Κατερινιώ, Κατινιώ...

“Ο! κι' αν βο'ούσε να μιλήση, κάθε πλάτανο και οαγούλα, κάθε κατόπι και κάθε θούσι, Κατερινιώ, Κατερινιώ...”

Θά γούσαν οι παντρεμένοι κ' οι λεύτεροι με το στανιό θά παντρενόταναν. καίμην, Κατερινούλα, Κατινιώ...

Κι' αν κάθε ένοιο ολάνα άσπνε κι' ένα σημάδι, ποιά, μέσα στη γουρά, όμορφούλα, Κατερινιώ, Κατινιώ...

Και παντο-υμένη και παρθένα, την πίστι της καί το γονιό — άπνε πεσάστερ' από σένα, Κατερινούλα, Κατινιώ...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ι' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Η άπάντησι πληρωμένη.

Ένα άνοιξιάνικο βοάδι ο Τζών με το κορίτσι του διάβαιναν από ένα στενό και σκοτεινό δρόμο.

— Ιωάννα, θέλεις να σε φιλή-σω; τη ρώτησε ο Τζών.

Εκείνη όμως δεν άπάντησε. Τό έρωτευμένο ζευγάρι πεπα-τήσε σωτηρό ένα μιλί ακόμα και ο Τζών επανέλαβε την ίδια ερώ-τησι:

— Ιωάννα, θέλεις να σε φιλή-σω;

Εκείνη όμως πάλι δεν άπάντη-σε:

Επ' τέλους ο Τζών άπηύδισε και της είπε θυμωμένα:

— Ιωάννα, είλα κονφή;

— Όχι, Τζών, δεν είμαι κονφή, του άπάντησε ή Ιωάννα. Δεν μου λές όμως; Έσύ... παράλυτος εί-σαι;

Τί συνέβη.

— Μάλιστα! Την έγκατέλειψε την ώρα που τους πάντρευε ο πα-πάς.

— Θα έχασε φαίνεται η θάρα-ρος του.

— Άπεναντίας... το βρήκε!

Μάλαμα.

Η νέα ίπηρετρια της κυρίας Μπαρτίνι ήταν άσπός θησαυρός!

Η κυρία της έξεδείχε στους καλεσμένους της τα έξοχα χαρί-

σματά της και ιδίως την έχεμύθειά της.

Εκείνη άκριβώς την ώρα ή νέα ίπηρετρια μπήκε στο σαλόνι, σεο-βίροντας το σοά.

— Ιωάννα! της είπε ή κυρία Μπαρτίνι. Τρέξε, σε παρακαλώ, στη κρεβατοκάμαρά μου, να μου φέρης εκείνο το γούμμα που έχα-σα άπάνω στο τραπέζι.

— Ποιά από τα δύο, κυρία; ρώ-τησε ή Ιωάννα. Έκείνο που γού-φει για το διαζύγιο του άδελφού σας ή το άλλο με το όποιο σας ά-πειλεί ή μοδίστρα να της πληρώ-σετ' τα χρέη σας;

Κόκκαλο ή κυρία Μπαρτίνι.

... ..

Γκάφα.

—Πόσο λές ότι θα μου κοστήσι να στείλω το γινύ μου στο Πανε-πιστήμιο της ‘Οξφόρδης;

— Σιδηροδρομικώς ή άεροπολι-κώς;

... ..

Ο Τζέιμ. — Άκουσα να λέ-νε, ότι οι έξυπνότεροι άνδρες γί-νονται οι χειρότεροι σίγγιοι.

Ο Τζών. — Άνοσιές! Οι έ-ξυπνότεροι άνδρες... δεν γίνονται ποτέ σίγγιοι!

... ..

Παρεξήγησε.

Εκείνος. — Μήπως σας εί-πε κανένας πως είσαστε πολύ ω-ραία;

Εκείνη (σικκωνιμένη). — Δεν μου είπε κανένας ένα τέτοιο πράγμα.

Εκείνος. — Τότε λοιπόν... πως σχημάτισε αυτή την ιδέα;

... ..

Και με τις δύο γυναίκες μου στάθηκε άτυχος.

— Πώς;

— Η πρώτη μ'έγκατέλειψε.

Και ή δεύτερη;

— Δεν μ' έγκατέλειψε ακόμα!

... ..

Τώρα, παιδιά μου, θα ήμελα

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Μεταξύ φιλενάδων.

— Για κίτταξε: ή γυ-ναίκα του φωτογράφου πάει σε ξένο φωτογράφο να δώσει τη φωτογραφία της.

— Και βέβαια... Μπορεί να μεδιάση ποτέ μπροστά στον άνδρα της;...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

να μου υποβάλλετε και έσείς μερι-κές ερωτήσεις... Άλλά κάπως δι-σκόλες, ώστε να δυσκοιλωτώ να σας άπαντήσω.

“Επειτα από μερικές μάταιες κα-ύσκοπες ερωτήσεις διαφόρων μα-θητών, σηκώθηκε από το θρανίο του ένα παιδάκι και ρώτησε τον κύριο επιθεωρητή:

— Συγγνώμη, κύριε επιθεωρη-τή. Θα ήθελα να μου άπαντούσατε στην έξης ερώτησή μου: “Αν είσα-στε δουτηγμένος ως το λαμό μέ-ισα σ' ένα λάκκο με δούρη, και έ-γώ σας πέταγα ένα τοδλο στο κε-φάλι, θα σκόβατε για ν' αποφύγετε το χτύπημα;

Κόκκαλο ο κύριος επιθεωρητής.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

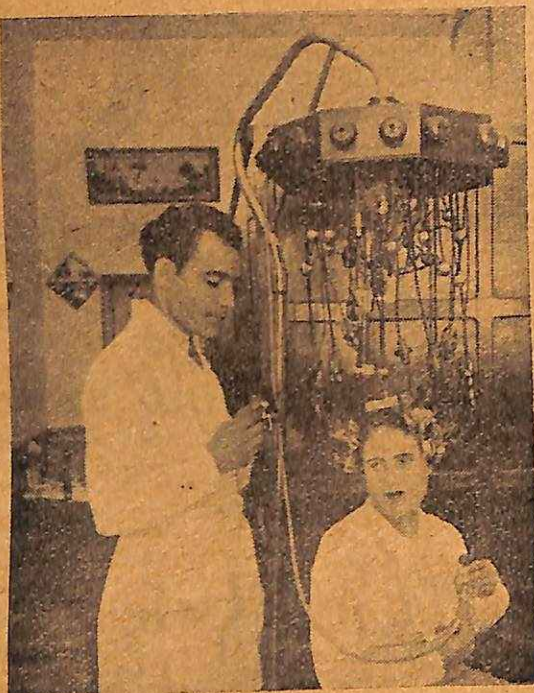
ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μόνον τὸ Κομμωτήριο

“ΠΟΥΠΕ,”

σας ἐξασφαλίζει μίαν ἀρίστην
ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ - ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΜΙΖΑΜΠΛΙ

ΣΤΑΥΡΟΣ (Μπερνεζός)

6-ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ-6

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΟΣΕΙΣ
ΛΟΓΩ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεῖ ὅλα
τὰ μεταξωτά, ἑμπριμέ, κουκούλακια, ὡς καὶ
βαμβάκερα εἴδη, μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

ΗΤΟΙ :

Κρέπ ντὲ σὺν ἑμπριμέ τῶν 90 δρχ.	65.-
Κρέπ ντὲ σὺν ἑμπριμέ τῶν 120 »	80.-
Κουκούλακια φορεμάτων τῶν 50 »	45.-
Κουκούλακια παλτῶν τῶν 120 »	80.-
Κουκούλακια ἀνδρῶν τῶν 150 »	110.-
Μεταξωτά παλτῶν τῶν 200 »	150.-
Σεμιζιέ τῶν 90 »	65.-
Τουὰ ντὲ σού ἀσπρῶν τῶν 55 »	40.-
Κρέπ ἑμπριμέ τῶν 75 »	60.-
Κρέπ μαροκῶν ἑστρα τῶν 130 »	100.-
Κρέπ σατέν ἑστρα ἑτ. τῶν 120 »	90.-

ΤΜΗΜΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ
Τοῖς τιμὰς, μπουσουλιέτες, φλέρ κρεπὶν κλπ.,
κατ' ἐκλογὴν ὁ πῆχυς δρ. 10. Βουαλαὶ δι-
πλόφαρσα δρ. 20, ὡς καὶ κρέπ ντὲ σὺν βαμ-
βάκερα ἑμπριμέ δρ. 20, Φλέρ Κοτὸν δρ. 30.
Κρέπ Πικὸν δρ. 25, καθὼς καὶ ρετῶλια σὲ
ἐξαιρετικὰς τιμὰς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΣΩΝ
10.000 ζεγὴ κάλτσες, ἀπὸ καθαρὰν μέ-
τασαν μὲ μικρὸν ἐλάττωμα, τῶν 90 δρ. 58.
Ἐπωλεληθῆτε τῶν μεγάλων ἐκπτώσεων,
λόγω τέλους ἐποχῆς, τοῦ Καταστήματος «Α-
ΚΡΟΠΟΛ», Ἑρμού 18Α.
Προσὸχὴ εἰς τὴν ἀκριθεὶς διέθεσίν μας.

Διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν
τῆς πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
τὸ ΥΔΩΡ ΚΙΝΙΝΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Πλατεία Παλ. Δημοπρατηρίου
ἀριθ. 103-104.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικὸν
«Concordia», ὀρθιον, μαδρό. Πληρο-
φορία παρ' ἡμῖν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Γλυφάδῃ διώροφος
οἰκία ἐκ 3 δωμ., κάτω καὶ 3 ἄνω,
μετὰ λουτρῶν κλπ. μετὰ 2 ἰσογεί-
ων δωμ. ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἐπὶ οἰκο-
πέδου 2200 πῆχ., δύο δρόμοι. Πλη-
ροφορία Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν
5, Κήπος Κλαυθμῶνος, Γραφεῖον
Κτηματικῶν Συναλλαγῶν.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
εἶναι ἐμμέτρως στὰ μάτια σας ὅταν βλέπετε ἓνα
καλὸ φαγητό. Μὴ στενοχωρεῖσθε ὅμως ἡμπορεῖτε
καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἀπολαύσετε ὅταν συγχρόνως
ἔχετε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὸ
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σὰς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀποθέματα τοῦ λίπους,
ἐμποδίζει τὴν ἀβηθίαν τοῦ βάρους καὶ σὰς χαρί-
ζει ὑγεία, φρεσκάδα καὶ ἐνεργητικότητα.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
SKIN TONIC
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ
SKIN FOOD
Ασφαμύλλα
προϊόντα τοῦ οἴκου
GEORGE
σὺ χαρίζον ὠμορφιά καὶ ὑγεία

ΠΟΛΥΝΤΑΙ Εἰς ΤΑΚΑΛΑ
ΚΑΤ/ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἰσχυοῦτε βιβλιογραφίαν δωρεάν
ἀπὸ τὸν ἀρχομυνηστικὸν σας

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο “ΦΟΙΝΙΞ,”

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ - Μεθάνων -
Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν.

Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσεις.
Ὡραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 μ. μ.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ σκεφθῆτε τί
ἀστείον ποὺ εἶναι οἱ καυμένοι οἱ παχεῖς! Τού-
ναντίον τί εὐκίνητοι ποὺ εἶναι οἱ λεπτοί. Μὴν
ἀναβάλλετε. Κάμετε χοῆσον

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ
ποὺ τὸ συνιστοῦν ὅλοι οἱ ἱατροὶ κατὰ τὴν παχυσάρ-
κίαν. Τὸ ὑπερβολικὸν πάχος ἐξαφανίζεται καὶ ὁ
ἄνθρωπος γίνεται ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, εὐδιάθετος.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

Εἰς ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α. Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ Εἰς τὴν ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ-ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟΥΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὁποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιά-
νου καὶ ὅλων τῶν θεωρητικῶν μου-
σικῆς. Πληροφορία Πηνελόπης 8,
ὁπισθεν «Περοκέ».

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποδετήσεως

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ.
160.

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ 2° ΒΙΒΛΙΟΥ
“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,”
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Μὲ 4 τοιαῦτα δελτία μπορεῖτε νὰ πάρετε ἐκτὸς τοῦ βι-
βλίου «Δύο καρδιές ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ οἰοῦντο ὅτι
ἀποκρίνεται τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς
σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Θέλειε μία καλή Περμανάντ;

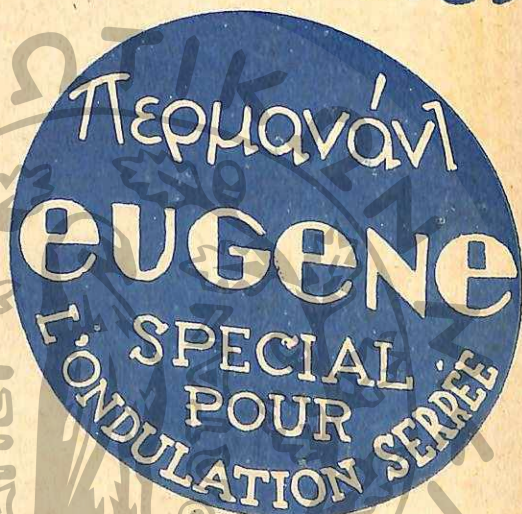
Η νέα
Περμανάντ
ευδμήματος
EUGENE
δὰς δίδει τὴν
εὐχαιρία νὰ
υάμειε καί
δείξῃς ὑψρία
μου τὰ μαλλιά

δὰς ἐντελῶς πλαί μέ ὠραιότατες
φαρδιές ondulation.

ΧΑΠΑΡΑΚΗΣ

Λεωδίου 37.

Τηλ. 23-208

ΥΠΟΚΑΤ. ΚΗΦΙΣΣΙΑ [ΚΕΦΑΛΑΡΙ] καὶ ὡς Ζενοδ. ΠΑΛΛΑΣ Τηλ. 01-302